

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

Devoured BY YOU

KINGCAID BILLIONAIRES BOOK SIX

TRACIE DELANEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Devoured
BY YOU

Telif hakkı © 2023 Tracie Delaney

*Bethany Pennypacker, Outthink Editing LLC tarafından
düzenlenmiştir Katie Schmahl ve Jacqueline Beard
tarafından düzeltilmiştir*

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*

Fotoğrafçı: *xramragde*

Kapak modeli: *Leo*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

başka bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya
aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Tracie'den bir not Haber](#)

[Bülteni Kaydı](#) .

1. [Jill](#)
2. [Blaize](#)
3. [Jill](#)
4. [Blaize](#)
5. [Jill](#)
6. [Blaize](#)
7. [Jill](#)
8. [Blaize](#)
9. [Jill](#)
10. [Blaize](#)
11. [Jill](#)
12. [Blaize](#)
13. [Jill](#)
14. [Blaize](#)
15. [Jill](#)
16. [Jill](#)
17. [Blaize](#)
18. [Jill](#)
19. [Blaize](#)
20. [Jill](#)
21. [Blaize](#)
22. [Jill](#)
23. [Jill](#)
24. [Jill](#)
25. [Blaize](#)
26. [Blaize](#)
27. [Jill](#)

28. [Blaize](#)

29. [Blaize](#)

30. [Jill](#)

31. [Blaize](#)

32. [Jill](#)

33. [Blaize](#)

34. [Jill](#)

35. [Blaize](#)

[Epilog](#)

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Devoured BY YOU

Hayat sürprizlerle dolu. Bazıları olmasa da olurdu.

Bu tatilde umduğum/beklediğim
şeyler:

- Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlarla harika ve dinlendirici bir zaman geçirmek.
- *New York Times* En Çok Satanlar listesinde birinci sıraya yükseldiğimden beri beni saran şüpheleri yenmek.
- Editörümün bana günde on yedi kez mesaj atmasını engelleyecek *bir şey* göndermek.
- Bronzlaşmak.

Beklemediğim şeyler:

- Mile-high kulübüne katılmak.
- Hugh Hefner özentisi biriyle tartışmaya girmek.
- Kendimi ölüm kalım meselesi içinde bulmak.
- Aşık olmak.

Kaderin acımasız bir cilvesiyle sonsuza dek sürecek mutluluğumun elimden alınacağını da beklemiyordum.

Ama zirveye tırmanırken öğrendiğim bir şey
var: Ben bir savaşçıyım.

Ve bu, kazanacağım bir savaş.

Tracie'den bir not

Sevgili Okuyucu

Captivated By You'nun yayınlanmasından bu yana bir yıldan fazla zaman geçtiğine inanamıyorum, işte karşınızda serinin altıncı kitabı Devoured By You. Zaman gerçekten çok hızlı geçiyor.

Bu kitabı yazarken çok eğlendim. Blaize ve Jill, ilk karşılaşmalarından itibaren sayfada elektrikleniyorlar ve olaylar oradan itibaren daha da kızışıyor.

Ancak, bir süredir beni takip ediyorsanız, karakterlerim için işlerin asla o kadar kolay olmadığını bilirsiniz. Onları epey zorlamayı, mutlu sonlarını hak etmelerini sağlamayı seviyorum. Bu kitap da farklı değil, sizi temin ederim ;-)

Devoured By You'yu okumaktan keyif alacaksınız. Okuduktan sonra ne düşündüğünüzü duymak isterim. Facebook okur grubum [Tracie's Racy Aces'e](#) [katılıp orada tartışmaya](#) katılabilirsiniz.

Bu arada, sayfayı çevirin ve Kingcaid Milyarderleri serisinin altıncı kitabına dalın. Her sayfayı keyifle okuyun.

Keyifli okumalar.

Sevgil
er,
Tracie

ÜCRETSİZ TRACIE DELANEY KİTABI ALIN!

Tracie'nin posta listesine katılarak yeni çıkan kitaplar, ücretsiz kitaplar, özel fiyatlar ve diğer yazar hediyeleri hakkında ilk bilgi sahibi olun.

[BUGÜN KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN](#)

Büyük başarılarla imza atacak altı arkadaş.
İnkâr eden iki sevgili.
Kalpleri kıracak büyüleyici bir hikaye.
ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.
alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces ılgın çetesinin diğ er üyelerine katılmanızı çok isterim.

Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Bölüm 1

Jill

**Yakışıklı ve zeki.
Bunun olasılığı ne
kadar?**

BAŞARI GARİP BİR OLGUDU.

Benim gibi hırslı insanlar, zirveye ulaşmak için çabalarken, kayıp düşüyor ve yuvarlanıyorlardı. Bazen burnumuz kanıyordu ya da egomuz inciniyordu, ama kendimizi toparlayıp devam ediyorduk, çünkü istedikğinden değil, mecbur olduğumuzdan.

Uzun zamandır, kariyerimin zirvesine ulaşmak için bu çılgın ihtiyaçla yaşıyordum, altı yaşımdan beri sahip olduğum hedefe ulaştığımda mutluluğun beni kollarını açmış bekliyor olacağına emindim. Gökkuşağının sonunda bulunan meşhur altın potu gibi.

Bunun yerine, sahtekarlık sendromu benim yeni en iyi arkadaşım oldu. Ve o lanet şeyi yenmenin bir yolunu bulana kadar, *en* kötü yazar tikanıklığına saplanıp kalacağım gibi korkunç bir hisse kapıldım. *New York Times* ve *Sunday Times* en çok satanlar listesinde bir numara olmak, hem bir hayalin gerçekleşmesi hem de en kötü kabusumdu. Kendime bir hedef belirlemiştim, ama zihnimde tek bir düşünce dönüp duruyordu.

Ya tek hitlik bir yazar olursam ve bundan sonra yazdıklarım berbat olursa?

Bu iç karartıcı düşünceyi zihnimin arkasına attım ve bir kızın isteyebileceği en iyi üç arkadaşımın çok ihtiyacım olan tatil için uçağa bindim. Bu felç edici şüphelerin bu tatilin tadını çıkarmamı engellemesine izin vermedim. Buna ihtiyacım vardı. Çok ihtiyacım vardı.

Yorgunluktan bitap düşmeden önce.

Bir yazar arkadaşım birkaç ay önce bu duvara çarpmıştı. Hâlâ toparlanamamıştı. Onun gibi bitkin ve tek bir kelime bile yazamayacak hale gelmek istemiyordum. Bu nedenle bu seyahate katılmayı kabul etmiştim. En iyi arkadaşlarım, Eastwick'in üç cadısı gibi bir araya gelip müdahale etmişlerdi.

Ve işte buradaydım, ilk kez uçağa biniyordum. Kendime bir ödül kazanmıştım ve iki haftalık maceramıza başlamadan önce kız arkadaşlarımla buluşmak için Londra'dan Miami'ye birinci sınıf bilet almıştım.

iki haftalık maceramıza başlamadan önce kız arkadaşlarımla buluşmak için seçtiğim hediye idi.

Özel kabini ilk kez gördüğümde ağzım açık kaldı. Vay canına. Lüksün daniskası. Donanma mavisi üniforma ve mavi-altın renkli kravat giymiş şık bir hostes beni koltuğuma götürdü. *Yani, koltuğumu kendim de bulabilirdim.* Toplamda sadece on beş koltuk vardı. *Sanırım hepsi hizmetin bir parçasıydı.* Ama bana birinci sınıf tuvaleti ne zaman kullanmak istediğimi sorduğunda -hem de düzgün bir duşla donatılmış tuvaleti- ağzım açık kaldı.

"Şey, emin değilim. Sadece..." Elimle bir hareket yaptım. "Ne zaman olursa." "Nasıl isterseniz, Bayan Rowe."

Orta koltuğa rahatça oturdum — pencere kenarında oturmak istemiyordum — ve kabin ekibinden başka bir üyeden bir kadeh taze şampanya aldım. Sağımdaki koltuğa bir kadın oturdu. Ona gülümsedim. O da bana soğuk bir bakışla karşılık verdi. Tamam, birinci sınıfta oturanlar konuşkan tipler değildi. Anladım.

Belki de bu, düşündüğüm kadar eğlenceli olmayacaktı. Ama o duş. Arkadaşlarıma övünmek için bile olsa, bunu yapmam gerekecekti.

El çantamdan son romanımı çıkardım. İlk satırı okudum ve iç geçirdim. Berbat. *Bundan daha iyisini yapabilirsin Jill.* Ama yapabilir miydim? Daha iyisini yapabiliyorsam, neden daha iyisini *yapmamıştım*? Altı ay boyunca bu taslak üzerinde çalışmışım ve hala berbat bir şeydi.

"İyi değil mi?"

İpeksi yumuşak Amerikan aksanı solumdaki 1A koltuğundan geliyordu. Cevap vermek için döndüm, yüzümde samimi bir gülümseme vardı. Ohhh. Midemde kelekler uçuşmaya başladı. *Çok yakışıklıydı.* Nedenini bilmiyordum, ama orta yaşlı bir adamla karşı karşıya kalacağımı ve sohbet havasında olmadığımı kibarca belirtmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Oysa, koridorun karşısında oturan adam yirmili yaşların sonlarında ya da otuzlu yaşların başlarındaydı. Orta kahverengi saçları beyaz gömleğinin üzerine düşüyordu ve gözleri en güzel yeşim rengindeydi. Mükemmel bir kartal burnu, mankenlere yakışır elmacık kemikleri ve bu koltuğu bir kez olsun dişlerimle okşamak için feda edebileceğim bir çene hattı vardı.

"Pardon?"

Çenesiyle kitabımı işaret etti.

"Ah. Hayır. Berbat." Yalan söylemiyordum. Editörüm bunu görseydi, "Hoşça kal, kariyerim" yazamadan beni kovardı.

"O zaman neden okuyorsun? Hayat, sevmediğimiz şeyleri yapmaya kendimizi zorlamak için çok kısa."

Alaycı bir gülümseme denedim. "Keşke o kadar basit olsaydı."

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve çantasından, üzerinde ne olduğunu anlayamadığım bir logonun bulunduğu fırçalanmış altın rengi bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Birkaç saniye sonra, uzun, ince parmakları klavye üzerinde zahmetsizce hareket ederken, kaşları konsantrasyonla çatılmış bir şekilde yazmaya başladı.

Tamam o zaman.

Belki de cevabımla onu reddettiğimi düşündü. Ya da belki beni sıkıcı buldu.

Ah. *Kendini hırpalamayı bırak*, Rowe. Güvenim zaten uçurumun kenarında sallanıyordu. Uçurumun kenarından aşağı itilmeye hiç gerek yoktu.

Okumaya geri döndüm. Her kelime gözlerimi yakıyordu. Cümleler kesik kesikti ve tekdüzeydi, gösterme yerine anlatma çok fazlaydı, betimlemelerim sıkıcı ve renksizdi ve karakterlerim iki boyutlu pisliklerdi.

Bana ne olmuştu? Eskiden yazmak bana zevk verirdi, ama okur kitlem arttıkça kendimi daha kötü hissediyordum. Bir zamanlar bir günde on bin kelime yazabilirdim ve bu kelimeler neredeyse hiç düzenlemeye ihtiyaç duymazdı. Bu kitapla yapabileceğim en iyi şey onu yakıp yeniden başlamak olurdu. Ama ya yapamazsam? Ya bu edebiyata karşı işlenen suç, yazdığım son şey olursa?

"Bu sen değil misin?"

Kitabı kucağıma düşürdüm ve dikkatimi bir kez daha yakışıklı yabancıya çevirdim. Dizüstü bilgisayarını ekranı bana doğru gelecek şekilde çevirmişti. Bana bakan... bendim.

İnledim. Aptal yazar biyografisi. O fotoğraftan da nefret ediyordum. Çok aptal görünüyordum. Fotoğrafçı o aptal pozu çekmemde ısrar etmişti. O pozda "yazar gibi" göründüğümü söylemişti, ne demekse. Yayımcım o fotoğrafa bayılmıştı ve bir de baktım ki, her yerde o fotoğraf vardı.

Daha da kötüsü, güzel yabancı adam beni kendi kitabımı okurken yakalamıştı. Onun gözünde, ben egoist bir aptal gibi görünmüş olmalıyım.

"Şey, evet."

"Vay canına, bir yazar. Çok etkileyici."

"Hiç de değil."

"Kendini küçümseme. Milyonlarca insan kitap yazmak için gereken yetenek ve disipline sahip olmayı isterdi, sen ise on beş kitap yazdın."

O... saymıştı.

Ayrıca... elimde tuttuğum şeyi de sayarsak... on altı. "Teşekkürler," mırıldandım.

Uçak yavaşça taksi yoluna geri döndü. Kalkış kısmını hiç sevmezdim. Havalanınca sorun olmazdı, ama bu ilk kısım... "Bazen bunun hakkında konuşmak yardımcı olur."

Kaşlarımı çattım ve solumdaki adama tekrar odaklandım. "Ne? Kalkıştan hoşlanmamamı mı?"

Dudakları seğirdi. "Hayır. Ama isterseniz bunu da konuşabiliriz. Son kitabınızla ilgili öfkenizi kastetmiştim."

"Sinirlenmek mi? Kim sinirlendiğimi söyledi?"

"Ben. İki dakikadan kısa bir sürede on üç kez iç geçirdin. Yanılıyor olabilirim, ama bana sinirleniyormuşsun gibi geldi."

Ugh. Yakışıklı ve zeki. Bunun olasılığı ne kadardı ki?

"Eminim benim dertlerimi dinlemek istemezsiniz, Bay...?"

"Kendi kendime düşünmektense daha iyidir." Yine o mükemmel gülümsemesini gösterdi.

Tanrım, gerçekten çok yakışıklıydı. "Bana Blay de." Elini uzattı.

Koridoru geçip elini sıktım. Avuç içi sıcaktı, cildi yumuşaktı ve iki yabancı için normal sayılabilecek süreden biraz daha uzun süre elimi tuttu. Omurgamdan lezzetli bir titreme geçti. "Jill."

"Evet, biliyorum." Gülümsemesi genişledi. Evet, olağanüstü bir takipçi.

"T ne anlama geliyor?"

"Ha?"

"İngiliz yazar Jillian Rowe, J. T. Rowe adıyla yazıyor," diye biyografimden alıntı yaptı. "T ne anlama geliyor?"

"Ah. Söylemeyeceğim. Bir kızın bazı sırları olmalı."

"Eminim Tilly'dir."

Kıkırdadım. "Jillian Tilly Rowe. Annemle babam bile bu kadar acımasız olamaz." Yüzümü buruşturdum. Annemle babamla en son konuştuğum gün, benim bir aşk romanı yazarı olduğumu öğrendikleri gündü. Tanrı korkusu olan annem buna porno demişti. Bana bir ultimatom vermişti: "O iğrenç müstehcenliği" yazmayı bırak ya da onlarla ilişkini kes.

Ben karakterlerimi seçtim. Onlar beni nadiren hayal kırıklığına uğrattılar. Annem ve babamın aksine. Ayrıca, aldığım her kararı yargılamadılar.

Blay benim irkildiğimi görmedi ya da sorgulamamayı tercih etti. Bunun yerine, "Jilly Tilly Rowe" dedi ve kendi şakasına içtenlikle güldü.

"İstedğin kadar alay et. Asla söylemem."

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun. Benim için sen her zaman Tilly olacaksın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Her zaman mı? Yani Miami'ye inene kadar olan dokuz saat boyunca ve bir daha birbirimizi görmeyecek miyiz?"

"Havada olduğumuzu fark ettin mi?"

Fark etmemiştim. Hayatımda ilk kez, kolçaklara bir kez bile tutunmadan kalkış aşamasını atlatmışım.

"Sen bir mucize yaratıcısın."

Elini karnının üzerine koydu ve oturarak selam verdi. "Birçok yeteneğimden biri."

"Ne iş yapıyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Şu, bu." "Ah, gizemli bir adam."

"Londra'dan Miami'ye uçtuğumuza göre, sanırım bu uluslararası gizemli adam olmalı, değil mi?"

Burnumu kırıştırdım. "Austin Powers gibi."

"Austin Powers'ı canlandıracak dişlerim yok." "Kadife takım elbise de yok."

Ceketinin kolunu eliyle düzeltti. "Kadife miydi, süet miydi?"

Omuz silktilim. "Potayto, potahto."

"Bu, çok İngiliz bir kızdan çok Amerikan bir deyim." "Ben çoğunlukla Amerikan karakterleri yazıyorum."

"Neden?"

"Amerika çok çeşitli bir ülke. Bana zengin fırsatlar sunuyor. Kovboylar, Wall Street tipleri, Hollywood playboyları veya Teksas petrol baronları yazabilirim."

"Yazıyor musun?"

Gülerek cevap verdim. "Hayır. Herhangi bir yerde geçebilecek oldukça karanlık romantik gerilim romanları yazıyorum. İyi bir kaçırılma hikayesini severim."

Gözleri parladı ve bakışlarını üzerimde gezdirdi, yavaşça beni değerlendirirken parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalandı, midem birkaç takla attı.

"Bu bir davet mi?" diye mırıldandı.

Alt dudağımı okşadım, gözlerini ağzıma çektim. Flört konusunda uzman olduğumu söyleyemem, ama bu konuda tamamen beceriksiz de değilim. Biraz

hafiflik, aksi takdirde sıkıcı olacak bir uçuşta zamanın daha hızlı geçmesini sağlardı. İkimiz de yetişkindik. Ve bekardık.

Değil mi?

Sol eline bir bakış attım. Yüzük yoktu. "Bir ilişkin var mı?"

Sırıttı. "Romanlarında bu tür bir dil mi kullanıyorsun?" "Bazen. Karaktere bağlı."

"Hayır. Ben nişanlı değilim." Beni ikinci kez baştan aşağı süzdü. "Doğru cevap mıydı?"

Midem yine altüst oldu. Benim flört etme becerilerim idare eder düzeydeyse, Blay'inki ise olağanüstüydü.

Boğazımı temizleyerek, kolumdan görünmez bir pamuk ipliği aldım. "Yanlış cevap değildi."

Göz bebekleri büyüdü ve bakışları, sorulmamış bir sorunun cevabını arar gibi beni inceledi. Bu arada, cevap büyük bir evetti.

"Bu uçağa bindiğim için çok memnunum, Tilly." Bu takma adı çok sevdim. "Ben de."

Bölüm 2

Blaize

Sonucu bekliyorum.

Bu yolculuk NE KADAR HOŞ BİR SÜRPRİZ oldu.

Miami'ye uzun, sıkıcı bir ticari uçuş bekliyordum - babam şirket jetini kullanması gerektiği için bana dayatılmıştı - ve zihnimi meşgul edecek, yabani ot gibi büyüyen korkudan başka bir şey yoktu. Bunun yerine, Cupid bana bir can simidi attı, kruvaziyer gemisinin denize indirilmesinden zihnimi uzaklaştırmak için çok ihtiyacım olan bir dikkat dağıtıcı.

Jill "Tilly" Rowe çok hoş biriydi. Omuzlarına kadar uzanan mocha rengi saçları, yüksek, gururlu elmacık kemikleri, mükemmel dudakları ve heteroseksüel erkekleri tek bir dokunuş için aile mirasını satmaya zorlayacak kadar çekici bir vücudu olan, ela gözlü bir güzellikti.

Ve o, koridorun hemen karşısındaki koltukta oturuyordu. Ne şanslıydım.

"Hadi, söyle bana bu kitabın sorunu ne? Romantik romanlar hakkında hiçbir şey bilmeyen bir yabancıyla konuşmak yardımcı olabilir."

Burnunu, kötü bir koku almış gibi buruşturdu. Ah. Benim yardımcı olabileceğime pek ikna olmamıştı.

Kıkırdadım. "Romantik kitapların önemsiz şeyler, anne pornosu ya da kadınların aşk ve mutlu sonları sevdikleri için maruz kaldıkları sayısız kadın düşmanı aşagılama olduğunu düşünen pisliklerden biri olmadığımı söz veriyorum." Ona işaret ettim. "Ne zararı olabilir ki?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Karmaşık bir durum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Genelde baştan başlamak yardımcı olur." Steward'dan bir kadeh şampanya aldım. Jill kendine portakal suyu aldı.

"Sen komik bir
adamsın." "Öyle
olmaya çalışıyorum."

Meyve suyunu yudumladı. "Okumayı her zaman sevmişimdir. Lisede hikaye yazmaya başladım, ama üniversiteden mezun olduktan sonra bunu tam zamanlı işim haline getirebileceğimi hayal etmeye cesaret edebildim. Mezun olduktan bir yıl sonra ilk romanımı kendi imkanlarımla yayınladım ve ardından on dört roman daha yayınladım.

İyi gidiyordum, geçimimi sağlamaktan daha fazlasını yapıyordum ve mutluydum. Sonra bir okuyucunun son kitabım hakkında yaptığı bir TikTok videosu viral oldu ve her şey değişti."

"Nasıl oldu?"

"Dünyanın en büyük yayıncılarından biri benimle iletişime geçti. O kitabı yeniden basmak, yeni bir marka yaratmak ve dünyanın her kitapçısına sokmak istiyorlardı. Değerli bebeğimi kitap raflarında görmek fikri başımı döndürdü ve beş kitaplık bir anlaşma imzaladım. Sözlerini tuttular. Yeniden piyasaya sürülen kitabım, yeni baskısı yayınlandıktan bir hafta sonra *New York Times* ve *Sunday Times* en çok satanlar listesinde birinci sıraya yükseldi ve o günden bu yana altı aydır bu listelerde yerini koruyor."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Evet ve hayır. Yani, kaç kişinin kitaplarımı okuduğunu ve okumaya devam ettiğini bilmek bir hayalin gerçekleşmesi gibi. Aslında bu işi bunun için yapıyorum. Okuyucular için. Önemli olan onlar. Bir şeyin iyi mi kötü mü olduğuna karar verenler onlar ve benim dünyanın en iyi okuyucularından bazıları var."

Şu ana kadar her şey oldukça mükemmel görünüyordu. "Son cümleyi bekliyorum."

Bana kısa ve sıkı bir gülümseme attı. "Yayımcım, aynı dünyada, aynı çiftle bir devam kitabı yazmamı istedi ve sorunlar da burada başladı."

Portakal suyundan bir yudum daha aldı ve uzaklara daldı. Konuşmayı bölmedim, bunun yerine konuşma boşluğunu onun profilini incelemek için kullandım. Jillian Rowe benim tipim bir kadındı. Çekici, zeki, maddi olarak bağımsız, hoş bir sohbet arkadaşı.

Sikişmek için yaratılmış bir vücut.

Kasıklarım ısındı. Kingcaid'in en yeni kruvaziyer gemisinin, dünyanın en büyüğü olan gemisinin yaklaşan ilk seferi son zamanlarda tüm zamanımı almıştı ve seks arka planda kalmıştı. Yaşıtlarımın çoğu gibi, ben de günde en az yüz kez, muhtemelen daha fazla seks hakkında düşünüyordum. Ve tüm "evet, lütfen" kriterlerimi karşılayan muhteşem bir kadının karşısında oturmak libidomu yüksek vitesse geçirmişti.

"—editör ilk üç bölümü istiyor ve onlar berbat. Gerçekten berbat."

Siktir. Söylediklerinin yarısını kaçırmışım. *Odaklan, gerizekalı. Dinleyeceğini söyledin. Şimdi dinle lan.*

"Neden berbat olduklarını düşünüyorsun?"

Kafasını salladı. "Karakterler düz, cümle yapısı berbat, okuyucuyu çekecek gerçek bir kanca yok ve gösterme yerine anlatma çok fazla. Her şey zorlama gibi geliyor. Ve en kötüsü, nasıl düzeltereğimi bilmiyorum." Kitabı eline aldı, sayfaları çevirdi, sonra tekrar el çantasına attı.

"Yayıncılar kitabı bitirdikten sonra baskıya giriyorlar sanıyordum."

"Evet, öyle. Ama ben her zaman kendime bir kopya bastırırım. Yayıncılığa başladığımdan beri aynı şeyi yapıyorum. Bilgisayarımda veya e-okuyucuda okumaktan çok daha kolay sorunları görmemi sağlıyor. Ve bu şekilde, kenar boşluklarına notlar alabiliyorum." Yine derin bir nefes aldı. "Ona bu berbat şeyi gönderemem."

"O sana tavsiyede bulunabilir. Editörlerin işi bu değil mi? En kötü ne olabilir ki?"

Acı bir şekilde güldü. "Yayıncılarım beni müşterileri olarak bırakabilirler; olabilecek en kötü şey bu. Gerçi, belki de bu kötü bir şey olmaz. O lanet sözleşmeyi imzaladığımdan beri, hiçbir şey yazamıyorum." Elini ensesine götürdü. "Boş ver. Terk edilmek olabilecek en *kötü* şey olur."

"Neden? Daha önce başarılıydın. Yine başarılı olabilirsin."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, yanlış bir şey söylediğimi anladım. Dudaklarını büzdü ve ayağını salladı.

"Öyle olmaz. Bir kitap yazdıktan sonra yayıncım beni bırakırsa, itibarım mahvolur. Kimse beni bir daha ciddiye almaz." Kulak memesini çekiştirirdi. "Senin bunu anlamayı bekleyemem. Eminim dokunduğun her şey başarılıdır. En son ne zaman güven kaybı ya da sahtekarlık sendromu yaşadın?"

"Bu sabah."

Kaşları alnına değdi. "Gerçekten mi? Bana kendine güvenen bir adam gibi görünüyorsun."

"Hepimiz bu oyunu oynarız, Tilly. Bazılarımız diğerlerinden daha iyi oynar, ama çoğu insan zaman zaman kendine güveninde tuhaf bir darbe alır. Önemli olan nasıl tepki verdiğin."

"Sen nasıl tepki verdin?"

"Kendime bunun geçeceğini ve günümün düzeleceğini söyledim." Gözlerini onun üzerinde gezdirdim, niyetim belliydi. "Ve öyle oldu. Muhteşem bir şekilde."

Yanakları kızardı ve çenesini göğsüne gömdü. Çok sevimliydi.

"Keşke şüphelerim de geçse."

"Geçecek."

"Ne zaman?"

"Hoş bir dikkat dağıtıcı bulmak yardımcı olur." Kaşlarımı oynattım.

O güldü. "Sanırım işe başvuruyorsun."

"Başvurmak mı? Oh, Tilly, ben çoktan işi aldım."

"Sanırım kendinden şüphe duyduğun an kadınlarla ilgili değildi." "Doğru."

Garson Jill'in koltuğunun yanında çömeldi. "Öğle yemeğinde ne alırsınız, Bayan Rowe?"

"Oh, daha bakmadım bile." Çaresizce etrafına baktı. "Ne seçeneklerim var?"

Ah. Tecrübeli bir birinci sınıf yolcu değilsiniz.

"Filetoyu tavsiye edebilirim," dedim. "Ben onu sipariş ediyorum ve genellikle iyidir. Kırmızı eti sevmiyorsanız somon da var. Vejetaryen seçenekleri hakkında bir fikrim yok, ama bunların hiçbirini sevmezseniz, size başka bir şey hazırlarlar. Tabii uçakta gerekli malzemeler varsa."

Ağzını açtı, sonra kapattı. İkinci denemesi daha başarılı oldu. "Somon lütfen."

"İyi seçim," dedim.

Garson onun ve benim seçimlerimizi not aldı ve kısa bir süre sonra yemeklerimizi getirdi.

"Bana eşlik eder misiniz?" Karşımdaki misafir koltuğunu işaret ettim. "Ya da siz bana eşlik edebilirsiniz."

Gülerek ayağa kalktım. Bu kadını sevdim. Hem de çok. "Hanımefendinin istediği."

Garson iki kişilik masa hazırladı ve ben oturup peçetemi salladım. Jill başını eğdi ve kokladı.

"Kokusu *harika*."

"Gurme yemeği değil, ama idare eder."

"İdare eder mi?" Burnunu kıvırdı. "Sanırım hiç ekonomi sınıfında seyahat etmedin, değil mi?"

Gülerek başımı salladım. "Suçluyum." Biftekimi kestim. Az pişmiş, tam da uçağa binmeden önce istediğim gibi.

"Daha önce hiç birinci sınıfta seyahat etmemiştim," diye itiraf etti. "En çok satan kitap listesinde birinci sıraya ulaşmamın ödülü olarak kendime bir hediye."

"Başarılarımızı kutlamak önemlidir."

"Ben hala bunun üzerinde çalışıyorum." Gülümsedim. "Ben de."

Çok konuştuğumuz için öğle yemeği biraz uzun sürdü. Jill Rowe sadece güzel, zeki ve harika bir arkadaş değildi, aynı zamanda İngilizlerin ustalıkla kullandığı alaycı mizah anlayışına da sahipti.

O sandalyesine yaslanıp memnun bir nefes alırken, aynı anda karnını ovuştururken gözlerim onun yüzünde kaldı. Beni onu incelerken yakaladı. Aramızdaki hava gerginleşti, yemek yedikten sonra atmosferde belirgin bir değişiklik oldu.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu boğuk bir sesle.

Elini tutup masanın benim tarafına çektim. Elini ters çevirip avucundaki çizgileri izledim. "Büyükanнем el falına bakar."

"Öyle mi?" Sesi bir oktav daha düştü.

"Öyle. Ondan bir iki şey öğrendim." Avucunun içine sekiz rakamı çizdim. Elleri narindi, tırnakları narin bir pembeye boyanmıştı. Onun elleri benim sikimi kavradığında harika görünecekti.

"Mesela?" Bana gizlice bir bakış attı, sonra dikkatini avucuna geri verdi. Dilini çıkarıp dudaklarını nemlendirdi.

Flört etmek. Ruh için çok iyi geliyor.

"Şuradaki çizgiyi görüyor musun?" Orta parmağının ucundan başlayarak aşağı doğru bir çizgi çizdim. "Bu kader çizgisi. Herkesin bu çizgisi yoktur."

"Yani ben özel miyim?"

Dudaklarım seğirdi. "Öylesin, Tilly."

"Başka ne anlama geliyor?"

"Oldukça derin, bu da kader tarafından güçlü bir şekilde kontrol edildiğın anlamına geliyor. Kaderci olaylara başını sokma eğilimindesin." Ona baktım. O gözlerde kaybolabilirdim. "Uçakta yakışıklı bir yabancıyla tanışmak gibi."

Yine dudaklarını yaladı. Kasıklarım ısındı. O dil benim sikimde de güzel dururdu.

"Sen..."

"Bayan Rowe?"

Onun koltuğunun yanında duran hostese öfkeyle baktım. *Lanet olası odayı oku, adam.*

Benden gözlerini ayırıp ona dikkatini verdi. Onu kovdurabilirim.

"Evet?"

"Banyo artık kullanıma hazır, hanımefendi." "Oh." Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Elini elimden çekip bana da gülümsedi. Ama bu gülümseme, ona gösterdiği gülümsemeden farklıydı. Ona kibar bir gülümseme göstermişti. Bana ise şehvetli, arzu dolu bir gülümseme.

"Uzun sürmez."

Ayağa kalkarken bileğini tuttum. "Hey, Jill?"

"Evet?"

"Kapıyı kilitleme."

Bölüm 3

Jill

**Birinci sınıf tuvaletinde seks mi?
Hiç yaşayacağımı düşünmediğim bir deneyim.**

"KAPİYİ KİLİTLEMİYİN."

Birinci sınıf kabinin arkasındaki tuvalete doğru kısa yürüyüşüm sırasında dizlerim titriyordu. İçeri girip alnımı kapıya dayadım. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve bütün gün burada durup her iki seçeneği de değerlendirdiğimi iddia edebilirdim, ama bu büyük bir yalan olurdu.

Tek bir seçenek vardı. En iyi türden bir dikkat dağıtıcı. Kapıyı açık bırakırsam, Miami'de bu uçaktan mil yüksekliği kulübünün tam üyeliği ile inecektim. Kulüp olduğu için değil. Ya da ben öyle düşünmüyordum. Belki de düzenli toplantılar yapan, hepimizin pahalı şampanya içip diğer üyelere kulübe kabul edildiğimiz günü anlattığımız bir kulüp *vardı*.

Aklını kaçırıyorsun.

Kalbim çok hızlı atıyordu, ara sıra atlıyordu, bu da başımı döndürüyordu. Kapı koluna bakıyordum. Ne kadar süre sonra dönecekti? Bu tür durumlarda beklemek için uygun süre ne kadardı?

Tanrım, Jill.

Bu seyahatte kendimi rahat bırakacağıma, daha önce hiç yapmadığım şeyler yapacağıma söz vermiştim. Ama bunların yağmur ormanlarında zip-line yapmak, kum tepelerinde buggy sürmek veya jet ski kullanmak gibi şeyler olacağını düşünmüştüm.

El falı okuyan, çoğu erkeği geride bırakan dinleme becerisine sahip ve flört kategorisinde Olimpiyat altın madalyası kazanacak güzel bir yabancıyla seks yapmak aklıma gelmemişti. Neden gelsin ki?

Kapıyı kilitleyip duş alabilir ve koltuğuma dönerek teklifine kibarca teşekkür edip, o tür bir kız olmadığımı açıklayabilirdim.

Ama ben öyle bir kız olmak istiyordum. Pervasız olmak ve bir gün kitabımda kullanabileceğim bir hikaye biriktirmek istiyordum. Tek gecelik ilişki popüler bir konuydu ve genel kanı, bildiğin şeyi yazmaktı. Ancak ben bunun

bunun saçma bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Sadece bildiğimiz şeyleri yazsaydık, paranormal aşk romanları nasıl olurdu? Ya da bilim kurgu? Ya da tarihi romanlar?

Lavaboya doğru yürüdüm ve aydınlatılmış aynada yansımama baktım. Bu uçakta seks yapacaksam, en azından ekonomi sınıfında değildim. *O küçük alanlarda bunu yapmaya çalışmayı hayal edin. Birimiz tuvalete oturmak zorunda kalırdı. Muhtemelen o. Böylece ben...*

Kapı açıldı. Blay içeri girdi ve kapıyı arkasında kilitledi. Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Midem altüst oldu. Ateşli gözleri aynada benimkilerle buluştu.

"Kapının kilitli olup olmayacağından emin değildim."

Dudaklarımı yaladım ve sıkışmış bir pipet gibi daralmış boğazımdan yutkundum. Belki fındık alerjim vardı ve her an yere yığılabiliyordum. Kabin ekibi bizi burada bulacak ve ne yapmaya çalıştığımı anlayacaktı.

Fındık alerjin yok. Sakin ol.

Bana doğru sürünerek yaklaştı. Kelimenin tam anlamıyla sürünerek.

Pozisyonumu değiştirdim. "Yapma. Olduğun yerde kal."

Lavaboya tutundum. Ayakta kalabilmemin tek yolu buydu. Uyluklarım titriyordu. Büyük elleri kalçalarımı kavradı. Burnumdan nefes aldım, pahalı kolonya ve misk kokulu bir erkeklik kokusu aldım. Klitorisim zonkladı ve bacaklarımın arasında bir ağırlık hissettim. Saçlarımı kenara çekti ve burnunu boynumda gezdirdi.

"Günah gibi kokuyorsun." Derin bir nefes aldı. "Tam benim tipim bir kız."

"Bunu daha önce yaptın mı?" Sesim, 1930'ların siyah-beyaz filmlerindeki aktrisler gibi nefes nefese çıktı.

"Ticari bir uçakta hayır."

"Özel jetle uçtun mu?"

Göğsünden düşük bir kahkaha yükseldi. "Özel jetimin var." "O zaman neden içinde değilsin?"

Kulağıma burnunu sürttü. "Babamın ihtiyacı vardı." Elleri göğüslerimi kavradı, sanki gömleğim ve sütyenimden geçip göğüs uçlarımı görebiliyormuş gibi. "Neyse ki ihtiyacı vardı."

Beni yerinde döndürerek, ağzını ağzıma koydu. Şaşkın ve hazırlıksız bir şekilde nefesimi tuttum. Ellerimle destek almak için omuzlarını kavradım. Her yerdeydi. Elleri, vücudu, ağzı, dili. Her şey çok güzeldi.

lanet olasıca güzeldi. Öpüşme sanatını öğrenmiş bir adamın tek bir öpücüğüyle endişelerim yok oldu. Öyle olmalıydı. *Mükemmeldi.*

Ellerini gömleğimin altına soktu ve sütyenim gevşedi. Her iki giysi de boynumun etrafında kaldı ve o, hem aciliyet hem de tembellikle meme ucumu emdi. Bu pek mantıklı gelmiyordu, ama o beni öptüğü andan itibaren beynim mantıklı düşünceler üretmeyi bırakmıştı.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye inledim, o meme ucumu ısırıp dilini kullanarak yatıştırırken.

"Yeterince uzun değil," diye homurdandı. "Ama buna değecek. Söz veriyorum."

Eteğim yere düştü. Başparmaklarını külotuma taktı ve onu benden çekip çıkardı. Gömleğimi başımdan geçirdim ve bir kenara attım. Sütyenimi de.

"Bu güç dengesizliğini düzeltelim." O ceketini çıkarırken ben de kravatını çektim. Parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmakta zorlandı, o kadar ki işi devraldı ve gergin göğsü, belirgin omuzları ve kolları ile bronzlaşmış tenini ve her heteroseksüel kızın ıslak rüyası olan, kesinlikle yalanacak altı paketi ortaya çıkardı.

Pantolonu ve boxerı da benim kıyafetlerimin yanına, yere yığılmış haldeydi. Bir saniye durup, çarpıcı yüzü, mükemmel kaslı vücudu ve kalçalarından dışarı çıkıntı yapan kalın penisiyle nasıl görüldüğünü hafızama kazıdım. Ne romantik bir kahraman olurdu. Keşke telefonumu getirseydim de fotoğrafını çekebilseydim, ama zihnimde bir fotoğraf çekmekle yetinmek zorunda kaldım.

"Bu bir kitaba mı girecek?" Sırıttı.

"Aklını da avuç içinden okur musun?"

"Aslında, evet." Elini kalçamın üzerinden geçirip kışıma koydu. Gözleri göğüslerime odaklandı. "İmzalı bir kopya bekliyorum."

Cevabımı keserek beni tekrar öptü. Geriye doğru yürürken beni de yanında götürdü. Buz gibi su üzerimize dökülünce çılgık attım, ikimiz de sırlıslıklam olmuştuk.

"Çok soğuk."

"Seni sıcak tutarım."

Sırtım duvara çarptı. Saçımı yumrukladı, yana doğru çekti, boynumu dudaklarına, diline, dişlerine maruz bıraktı. Tanrım, o *vahşiydi* ve ben doyamıyordum. Onun vahşiliğine karşılık olarak saçını çektim. Sanki saçını kökünden çekmenin acısı onu daha da kışkırtmış gibi, beni daha sert ısırdı. Beni döndürerek yanağımı fayansa bastırdı.

"Sakın. Kıpırdama."

Vücudunun sıcaklığı benden uzaklaştı. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Ceketini aldı ve iç cebine uzanarak bir prezervatif çıkardı.

Güldüm. "Bu uçuşta bir yabancıyı baştan çıkarmayı mı planlamıştın?" "Hayır. Ama hazırlıklı olmak daha iyidir."

Prezervatifi duş jelinin üzerine koydu ve vücudu tekrar benim vücudumu kapladı. Elleri *her* yerdeydi, dokunuyor, sıkıyor, çimdikliyordu. Arkama uzandım. Ben de onu elleme zamanı gelmişti. Bir saniyeden az bir sürede, ellerimi başımın üstüne sıkıştırdı.

"Ben sorumluyum, Tilly. Ben izin verdiğimde dokunacaksın."

Göbek deliğimin altındaki her kas aynı anda gerildi. Cinsel ilişkilerim genellikle daha dengeli geçerdi. Hiçbir erkek Blay kadar kontrolü ele almamıştı.

Bunu *sevdim*.

Evet. Lanet olası bir kitaba girecek. Tür değiştirmek ve yeni bir takma adla erotik romanlar yazmak zorunda kalabilirim.

Başparmağı kıkır deliğimin etrafında daireler çizdi. Gerildim. O deliği hiçbir erkeğin girmesine izin vermemiştim.

"Kıkır bakiresi misin?"

Başımı salladım.

Başparmağı kayboldu. İçimi kaplayan duygunun rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değildim. Belki ikisinden de biraz.

"Bacaklarını aç."

Bacaklarımı ayırdım.

"Daha fazla."

"Daha fazla açarsam bacaklarım ayrılır. Bu felaket olur. Bana güven." bana."

G göğsünden sert bir kahkaha yükseldi. "Neyse ki babam şirket jetine ihtiyacı vardı."

Göğsüm kabardı. Bu uçuşu ayarlayan seyahat acentesine kredi kartımı verdiğimde, bunun aşırı bir savurganlık olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise, bu hayatımda harcadığım en iyi on bin dolar olabileceğini düşünüyordum. Ömür boyu unutulmayacak bir anı.

Elini duvarla benim aramda kaydırды ve iki parmağını içime soktu, içimden nazıkçe masaj yapıyordu. Parmaklarını

beni dolduruyormuş gibi itmedi. İnledim. Bu adam, bir kadının vücudunu çılgına çevirmenin yollarını öğretmeli.

"Hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet."

Başparmağı klitorisimi okşadı. Nefesim kesildi. "Eminim gitar çalıyordur." Güldü. "Çocukken çalardım."

"Biliyordum."

O m zumdan ısırdı. "Sen inanılmazsın. Nasıl bekarsın?"

"İşimle evliyim." "Aynı,

Tilly. Aynı."

Penisi kalçalarımın arasına girdi. Ben kaskatı kesildim. Başparmağının oraya girmesine pek sıcak bakmıyorsam, kocaman bir penisin oraya girmesi kesinlikle kabul edilemezdi.

"Rahatla. Kıçının bekaretini almayacağım." Parmaklarını çıkardı ve beni kendine doğru çevirdi. "Daha iyi mi?"

"Ben namuslu biri değilim."

Dişli bir gülümseme attı. "O tren çoktan kaçtı bence." "İyi bir noktaya değindin."

Prezervatifi aldı. "Saatlerce senin vücudunla oynayabilirim ama zamanımız kısıtlı. Ve bu konuda çok sinirliyim." Paketi yırtarak içinden çıkardı ve bana uzattı. "Bunu tak."

Aşağıya baktım. "Bende uygun uzuv yok." Yine güldü.

"Evet. İnanılmaz."

Sırıtarak, ucunu sıkıştırdım ve onun penisine geçirdim. "Bak, uyuyor."

Saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru eğdi. "Seni asla unutmayacağım."

Cevap veremedim, beni deldi. Beklenmedik hareketine dişlerimin arasından tısladım. Sonra hareket etti ve ben kendimi kaybettim. Dişlerimiz çarpıştı, dillerimiz savaştı ve vücutlarımız sürtünmesiz bir dansla hareket etti. Beni kaldırdı, bacaklarımı kalçalarına doladı. Tamamen yabancı bir adam beni dövdükçe, akan suyun sesi zevk çılgınlıklarımı bastırdı. Vücudumda vahşi bir heyecan dolaştı. Bu kirli, ham, yasaktı. Dudakları benimkileri morartırken, kendini bana gittikçe daha hızlı soktu. İnledim, zevk neredeyse dayanılmazdı.

"Gel, Tilly. Siktir, gel."

Açı değiştirdi ve pelvisi klitorisimi ovuşturdu.

"İşte böyle," diye nefes nefese söyledim. "Tam orası."

Bunu tekrar yaptı ve ben parçalandım, zirveye ulaştım, düştüm, ama yere çarpmak yerine, saf şehvet bulutunda süzülerek uzaklaştım. Blay homurdandı, iki kez daha itti, durdu ve sonra memnuniyet dolu bir iç çekiş bıraktı. Saniyeler sonra beni yere indirdi. Çıkardı, prezervatifi çıkardı ve çöp kutusuna atmadan önce mendile sardı. Bir havlu uzandım ve vücuduma sardım.

"Anlayacaklar, değil mi?" Çenemi kapıya doğru uzattım. O da başını salladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Muhtemelen rahatsız olmalı, ama hayır."

"İyi." Beni kendine çekti ve sertçe öptü. "Onları bir daha asla görmeyeceksin, neden endişeleniyorsun?"

Blay'i de bir daha görmeyecektim. Ve içimi parçalayan yıkım, en endişe verici şeydi.

Bölüm 4

Şanslıydım ki, doğa beni aşırı aktif bir hayal gücüyle donatmıştı.

MIAMI ULUSLARARASI HAVAALANI turistlerle doluydu ve çoğu, nereye gittiklerini anlamaya çalışırken etrafta sendeleyip duruyordu. Çocuklar, ustalıkla kullandıkları kulakları sağır eden çığlıklarını atıyorlardı ve bu da çocuksuz yolcuların çoğunun, çoğu zaman bu lanet sesleri çıkaran küçük sevgililerini durdurmadan aciz olan ebeveynlere yüzlerini buruşturup ters ters bakmalarına neden oluyordu. Onların da bundan pek hoşlandıklarını sanmıyorum. En azından benim bir kaçış yolum vardı.

"Bagajın neye benziyor?" diye sordum Jill'e, kahverengi deri çantamı karuselden alırken.

"Şey, pembe, büyük ve ağır." Çantama baktı. "Bu mu?" "Hafif seyahat ederim."

"Hadi canım." Yavaşça bize doğru gelen iki büyük, parlak pembe valizi işaret etti. "Onlar benim."

"Gizli seyahat etmeyi seviyorsun demek?"
Gülümsedim. "Bunların son moda olduğunu bilmeni isterim."

"Sözüne inanacağım." O valizleri almak için öne atılırken kolumu uzattım. "İzin verin."

"Tüm havadaki fetihlerinde bu kadar centilmen misin?"

İlk valizi kayıştan kaldırdım. "Tanrım. Bunların içinde ne var?"

Omuz silkti. "Ayakkabılar, giysiler, acil durum çikolatası."

İkinci bavul ilkinden daha ağırdı. "Peki ya burada?" diye homurdandım ve onu ilk bavulun yanına koydum.

"Vibratörlerim."

Kahkahayı bastırarak, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "El bagajında olmamaları ne yazık."

"Öyle. Korkunç bir trajedi." Gözleri üzerimde dolaştı ve ağzının köşesini ısırdı. "Eğer öyle olsaydı ne yapardın?"

Penisim canlandı. Bu kadın, asla ikinci kez dönmek gibi temel kuralımı çiğnememe neden olabilirdi. İkinci kez dönmezdim, ama Tilly beni baştan çıkarmaya çalışıyordu.

"Bunu senin hayal gücüne bırakacağım."

Yüzünde hayal kırıklığı mı vardı? Saatile baktım. Kahretsin. Cazip gelse bile, vaktim yoktu.

"Seni bir yere bırakayım mı?" Belki arabamın arkasında yapabilirdik.

"Arkadaşlarımla buluşacağım. Ama teşekkürler."

"Oh." Şimdi hayal kırıklığına uğrayan *bendim*. "En azından bunları sizin için taşıyayım." Çantamı omzuma astım ve valizlerinin saplarını uzattım.

"Emin misin?"

"Tabii ki. Fıtık olursam size doktor faturalarını gönderirim."

"Çok iyisiniz," diye cevapladı alaycı bir şekilde.

Dudaklarım gülümsedi. Dokuz saat önce tanıştığım bu kadını, olması gerekenden daha çok özleyecektim. Onun devasa valizlerini varış salonuna götürdüm ve hayatımda ilk kez, akılda kalıcı bir şey söyleyecek bir şey bulamadım. Seksin benim adıma konuşmasını sağlamam gerekecekti.

Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jilly Tilly Rowe."

Elini elime dokundurduğunda, ona bu akşam yemeğe çıkalım mı diye sormak istedim. Sonra iş arkadaşımın planım olduğunu hatırladım. Ayrıca bu, "ikinci kez aynı şeyi yapma" kuralını çiğnemek anlamına gelirdi.

"Ve sen, soyadı olmayan Blay."

"Ah. Uluslararası gizemli adam, hatırladın mı?"

Gözleri yumuşadı, parmak uçlarına yükseldi ve yanağıma öpücük kondurdu. "Asla unutmayacağım."

Dudaklarının sıcaklığı, Miami Limanı'na kadar olan tüm yolculuk boyunca benimle kaldı. Kingcaid'in kruvaziyer gemisi imparatorluğuna en son eklenen gemisi, limandaki diğer tüm gemilerin üzerinde heybetle yükseliyordu. Midem altüst oldu, kadın arkadaşım yanımda olmadığı için tanıdık endişelerim geri dönmeye başladı.

Ailemin 1,5 milyar doları bu girişimin başarısına bağlıydı. Kruvaziyer işi acımasız ve affetmezdi. Bu seyahate *çok* sayıda VIP rezervasyon yaptırmıştı, en önemlisi de uzun süredir menajeriyle olan evliliğini büyük bir gürültüyle sonlandıran Hollywood'un A listesindeki yıldızı Scarlett Rose'du. Scarlett'in sosyal medyada 70 milyon takipçisi vardı ve etkisi çok geniş bir alana yayılmıştı. Hizmetin tek bir unsurundan bile memnun kalmazsa, bu girişim daha başlamadan tek bir sert tweetle batırabilirdi.

hizmetin tek bir unsurundan bile memnun kalmazsa, bu girişim daha başlamadan tek bir sert tweet ile batırabilirdi.

Stresimi daha da artıran şey, Scarlett'in çok sinir bozucu biri olduğu herkesçe biliniyordu, ancak hayranları onun kamuoyundaki imajının ardındaki gerçek kişiliğinden habersizdi.

Bu projeyi tasarladığım andan itibaren imzaladığım her sözleşme bana uykusuz geceler ve göğüs ağrıları yaşatmıştı. Her şey yolunda gitmeliydi. Eğer gitmezse... Bu düşünceyi kafamda kurcalamaya dayanamazdım. Babamı hayal kırıklığına uğratmaktansa kendimi denize atmayı tercih ederdim.

Bazen bu fikri yönetim kuruluna hiç sunmamış olmayı dilerdim. O zamanlar çok fazla dirençle karşılaşmıştım ve babam bile bu riski almamamı söylemişti. Ama ben mücadeleye devam ettim ve kararın bölünmesi durumunda benim oyumun belirleyici olacağı bir durumda, öneriyi kabul ettirdim. Gençliğin coşkusu ve babamın, onun sıfırdan kurduğu bir işi yönetebileceğime olan inancı beni ileriye itti.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, o zamanlar aptalca davrandığımı anlıyorum. Bu büyüklükteki projelerin çoğunda sorunlar olur. Bu kadar büyük bir proje hiçbir zaman sorunsuz ilerlemez, ama ilk seferimize yaklaştıkça sorunlar artmaya devam etti ve yeteneklerime olan sarsılmaz inancım sarsılmaya başladı.

İş dünyasında Peter Prensibi adında bir kavram vardı. Bu kavram, hiyerarşik bir yapıda insanların yetersizlik düzeylerine kadar yükseldiğini ifade ediyordu. Yani, yeterince zorlarsanız, yeterince yükseğe çıkarsanız, sonunda yeteneklerinizi aşarsınız ve muhteşem bir şekilde başarısız olursunuz.

Ya bu proje benim yeteneklerimin ötesindeyse? Ya ben veya daha geniş ekipteki biri önemli bir unsuru gözden kaçırmışsa? CEO olduğum için sorumluluk bana aitti, yani ekibimden biri işleri batırsa bile nihai sorumluluk bana aitti. Bir şeyler ters giderse veya müşteri memnuniyeti anketleri hedef seviye olan yüzde doksan beş veya üzerine ulaşmazsa, aile ismine kötü reklam yapan ben olurum.

En büyük korkum, babamı hayal kırıklığına uğratmak ve Kingcaid Vacations markasının temel taşı olan böylesine büyük bir işletmenin başına beni getirerek hata yaptığını düşünmesiydi. Şimdiye kadar onun yüksek beklentilerini karşıladım, ama tek yaptığım, zaten başarılı olan ve yerleşik bir yönetim kurulu bulunan bir işletmeyi devralmaktı. Ancak bu yolcu gemisi benim fikrim, benim bebeğimdi ve benim ve ailemin itibarı onun başarısına bağlıydı.

Klimalı arabaya rağmen, ter gömleğimin arkasını ıslatmış ve göğsümde karıncalanma hissi vardı. *Nefes al.* Her şey yoluna girecek. Gelmek zorunda.

VIP denizcilerimiz için ayrılmış karşılama alanının dışında arabadan indim. Geminin kaptanı John Simmonds, sürgülü çift kapıdan içeri girerken bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Onun parıldayan gülümsemesi beni sakinleştirmeliydi. Ama tam tersi bir etki yarattı. John, bu işi aldığı anda muhtemelen lanet olası piyangoyu kazanmış gibi hissetmişti. Modern teknolojinin tüm özelliklerine sahip yepyeni bir gemi, muhtemelen bir denizcinin en büyük hayaliydi. Onun sırtında 1,5 milyar dolarlık bir hedef yoktu.

O etiketi taşıyan şanssız ahmak bendim.

"John." Şirketin CEO'sundan beklenen özgüveni yansıtarak uzattığı elini sıkıttım. "Yola çıkmamıza kırk sekiz saat kaldı. Geminin durumu nasıl?"

"Seninle görüşmek istediğim bir iki konu var."

Ve sorunlar gelmeye devam ediyor.

"Ne gibi?"

John başını eğdi. "Hadi, sana gemiyi gezdireyim."

Gemiyi birçok kez gezmiştim ve geminin çeşitli aşamalardan geçerek hayal ettiğim görkemli son haline dönüşmesini hayranlıkla izlemiştim. Yürütme komitesi her ayrıntıyı inceleyerek, hepimiz muhteşem bir gemi yarattığımız konusunda hemfikir olana kadar değişiklikler ve düzeltmeler yapmıştı.

Sadece yetişkinlere özel bir gemi olan Serenity, yirmi güverte yüksekliğindeydi ve sekiz bin yolcu ile dört bin mürettebat kapasitesine sahipti. Gemide otuz gurme restoran ve on bir temalı bar vardı. Her gece, Broadway standartlarında üç gösteri dolu tiyatrolarda sahneleniyordu. Odalar konusunda ise, on iki lüks penthouse ve Kingcaid Royalty süitleri adını verdiğim üç güverte VIP konaklama alanı vardı. İki yüzme havuzu, devasa bir spor salonu ve spa, kişisel kabinleri, açık barı ve isteğe bağlı Michelin yıldızlı yemekleri olan VIP'lere özel bir güneşlenme terası vardı.

Dört buçuk yıllık sıkı çalışma beni bu noktaya getirmişti ve hayatım boyunca hiç bu kadar hasta hissetmemiştim.

Durumu daha da kötüleştiren şey, ağabeyim Nolen'in uzun zamandır beklediği balayını bu geminin ilk seferinde geçirmeyi seçmesiydi. Dokuz ay önce, küçük kızları iki aylıkken hayatının aşkı Marlowe ile evlenmişti

. İkisi de onu o yaşta bırakmak istememişti, bu yüzden balayını ertelemişlerdi. Ama bu ek baskı olmasa da olurdu.

En azından ailem üzerime çullanmamıştı. O *zaman* baskı hissederdim.

John beni, gastronomi hizmetlerimizin en değerli parçası olan Crown restoranına götürdü. Restoran geminin kış tarafındaydı ve devasa pencereleri sayesinde yemek yiyenler, geminin suda ilerlerken bıraktığı muhteşem izi seyredebilirdi. Restoran, tavandaki devasa deliğe odaklanmış, hareketli bir arı kovanı gibiydi.

"Bu da ne lan?" diye fısıldadım.

"Sızıntı oldu. Bir boru patladı. Şu anda tamir ediyorlar."

"Hasar büyük mü?"

"Çok kötü değil. Sadece zamanlaması kötü." Elini omzuma koydu. "Her şey yoluna girecek."

Tek başına bakıldığında, bu büyük bir sorun değildi. Ama beni rahatsız eden, sorunların üst üste gelmesiydi. Daha geçen hafta, tüm rozet tarama sisteminin çöktüğünü bildiren bir e-posta almıştım, bu da yolcularımızın kabinleri dahil gemideki hiçbir yere erişemeyeceği anlamına geliyordu. Arızanın giderilmesi sadece birkaç saat sürmüştü, ama bu durum denizdeyken olsaydı, müşteri memnuniyeti puanlarımız dibe vururdu. Bu çok pahalı girişimin tüm geleceği, muhteşem bir ilk seferine bağlıydı. Tüm yolcuların, özellikle de geniş bir kitleye ulaşanların, bu gemiden inip takipçilerine ne kadar muhteşem olduğunu anlatmaları gerekiyordu. Kişisel deneyimlere dayanan ağızdan ağıza yayılan reklam, en ustaca pazarlama kampanyasından çok daha etkiliydi.

Sızıntıyı tamir eden ekibi bırakıp turumuza devam ettik. Turumuzu VIP alanının bulunduğu üst güvertede sonlandırdık. Sütlerimizden birini rezerve eden yolcular, diğerlerinden farklı bir bileklik aldılar ve bu sayede geminin bu bölümüne özel erişim hakkına sahip oldular. Yaklaştığımızda kapı açıldı. Kapıyı kapattım, ancak kilit mekanizması çalışmadı. Harika. Başka bir sorun daha çıktı.

"Bunu tamir ettirir misin?" "Tamam."

John bir telefon görüşmesi yaptı ve birkaç dakika sonra bakım ekibi geldi. Turumuza devam ettik, ama mantar gibi çoğalan sorunlar sürekli bir diken gibi kalbimi delip geçiyordu. Beynimin mantıklı tarafı, komplikasyonların kaçınılmaz olduğunu biliyordu, ama bu beni mükemmelliği aramaktan alıkoymadı.

Beni desteklemek için orada bulunan büyük bir ekibim olmasına rağmen, her şeyi kişisel algılamaktan kendimi alamıyordum. Her engeli üstlenmek ve bu engeller sorun yarattığında kendimi azarlamak benim doğamda vardı.

Başka bir sorunla karşılaşmadık ve mümkün olduğunca çok sayıda ekip üyesiyle konuştuktan sonra John'a veda edip gemiden ayrıldım ve arabama geri döndüm.

"Eve, lütfen," diye şoförüne talimat verdim.

Evim, "Milyarder Sığınağı" olarak da bilinen Indian Creek Adası'nda bulunan yirmi milyon dolarlık bir malikaneydi. Üç yüz dönümlük bir vaha olan bu malikanede, kırk evin her biri rakipsiz bir sahil erişimine sahipti. Miami Beach'in çılgnınlığından uzak, mahremiyetini seviyordum.

Şoförüm beni bıraktıktan sonra, doğruca yatak odasına girdim ve çantamı yatağın yanındaki yere bıraktım. Yatağa uzandım, ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve gözlerimi kapatmadan önce birkaç saniye tertemiz beyaz tavana baktım. Gözlerimi kapattığım anda, Jill'in parlak, zeki ela gözleri bana bakıyordu. Saatlerce bakabileceğim gözler, günlerce öpebileceğim dolgun, yumuşak dudaklar, asla bıkmayacağım muhteşem bir vücut. Tanrım, ne kadın ama. Eğer şu anda burada olsaydı, bu yatağı, devasa duş kabinini, jakuzisini, lanet olası yemek masasını, mutfak tezgahını kutsardım. Bu evdeki her sert ve yumuşak yüzeyde, sikim ağrıyana ve ona verdiğim orgazmlardan yorgun düşene kadar o inanılmaz kadını sikerdim.

Ne halt ediyorum ben?

O tek seferlik bir ilişkiydi. Bir kaçamak. Sıkıntıyı gidermek ve kafamdaki sesleri susturmak için bir yoldu. Bu lanet gemiden dolayı panik içinde kusmak istiyordum. Otuz bir yaşımdaydım ve ikinci bir randevuya hiç çıkmamıştım. Kariyerimle evliydim. Bir ilişkiyi besleyecek boş vaktim yoktu, özellikle de şu anda, her şey bu lansmana bağlıyken.

Belki de çekiciliği, onun da kariyerine evli olduğunu itiraf etmiş olmasından geliyordu. Tek eşliliğe uygun olmadıklarını kabul eden ruh ikizleri.

Acaba nerede kalıyor?

Telefonuma uzandım. Elime aldım. Bıraktım. Bu delilikti.

Olağanüstü bir kadınla tanışmış, harika seks yapmış ve veda etmişim. Böyle olması gerekiyordu. Bu yolculuk konusunda bu kadar gergin olmasaydım, ikinci bir buluşmayı asla düşünmezdim. Orgazmlar bana

anlık bir huzur verdi, ama hayatımda sadece geçici olması gereken bir kadına karışık sinyaller göndermenin getirdiği ek karmaşıklık olmadan da orgazm olabilirdim.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve sikimi kavradım. Tek ihtiyacım olan şey hayal gücümdü.

Şanslıydım ki, doğa beni aşırı aktif bir hayal gücüyle donatmıştı.

Bölüm 5

Jill

Blay "Soyadı Olmayan"ı unutma ve parti zamanı!

ARKANIZA BAKMAYIN. *Arkanıza bakmayın. Sakın bakmayın...*

Omzumun üzerinden baktım. Blay'ın uzun boylu, heybetli figürü, sevdiklerini karşılamak için toplanan yolcuların arasından geçerek ilerlerken midem bir anda düğümlendi. Aşırı hevesli bir erkek arkadaşın, kız arkadaşına vermek için ona doğru uzattığı bir demet gülü, göğsüyle kızın göğsü arasında ezmeden önce, Blay yüzüne çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Blay farkında bile değildi. Kayar kapılardan geçip gözden kayboldu.

Derin ve pişmanlık dolu bir nefes aldım. *Ne bekliyordun ki Jill?* Uçakta tanıştığım bir adamla seks yapmak, daha fazlasına yol açmazdı. Ben de daha fazlasını istemiyordum. Bu felaket kitabı düzeltene kadar, hiçbir türden ilişkiye giremezdim.

Blay "Soyadı Olmayan"ı aklımdan çıkararak, iki valizimi karo zeminde sürükledim, omuzlarımdan kayıp duran lanet çantayı yeniden takmak için her üç saniyede bir durdum. Heyecanlı bir çılgılık beni durdurdu. O tiz çılgılığı her yerde tanırdım. Yerimde döndüm.

"Jilly!" En iyi arkadaşlarımdan biri olan Addison, beni neredeyse iki kaburgamı kıracak kadar sıkı bir kucaklamayla sardı ve ağzım onun kontrolsüz kırmızı bukleleriyle doldu. "Aman Tanrım! Uçağın hiç gelmeyecek sandım."

Uçağımız zamanında inmişti. Ama bu Addison'dı. O biraz abartmayı severdi.

"Raya ve Kelsey nerede?" diye sordum, Addison'ın "arkadaş müdahalesinde" ona destek olan diğer iki en yakın arkadaşımı kastederek. Onlar, *benim* çökmeden önce bir molaya ihtiyacım olduğunu fark etmişlerdi.

"Kelsey arabayı park ediyor, Raya da kahve almaya gitti." Kolunu koluma taktı. "Miami Havaalanı tam bir felaket."

"Bütün havaalanları felaket."

"Doğru."

Valizlerimden birini kaparak, onu ve beni gelen yolcu salonundan uzaklaştırdı. Omzumda durmayı reddeden aptal çantayı bırakıp diğerini de yanıma aldım. Çanta bileğime asılı kalmış, her adımda valize çarpıyordu.

"Raya orada. Hey, bebeğim!" Addison, içeceklerini sipariş etmek için bekleyen insanları ve teslimat noktasının yanında bekleyen daha da uzun bir müşteri kuyruğunu geçerek bağırdı. Birkaç kişi sinirlenerek arkasına baktı. Addison umursamadı bile. Onda utanma geni yoktu. "Bak kimi buldum."

Raya elini havada salladı, sonra karton bir bardak aldı ve onu işaret etti. Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım. "Sana kahve aldım" ya da "Kahve ister misin?" anlamına gelebilir. Her iki senaryoda da geçerli olan bu harekete başımı salladım.

Biri arkamdan beni tuttu. "Boo!"

Sıçrayarak Kelsey'in koluna vurdum. "Beni korkuttun, seni aptal inek."

"Ne hoş. En iyi arkadaşını selamlamak için ne güzel bir yol."

"Ahem. En iyi arkadaşlarından *biri*." Addison, Kelsey'e dilini çıkardı, Kelsey de aynı hareketi yaptı.

Kalbim sevgiyle doldu. Bu kadınlar benim en yakın arkadaşlarımdı. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Kelsey, bir zamanlar büyük bir geleneksel yayınevinde çalışmış, şimdi ise serbest çalışan bir editördü. Benim için değil, eklemeliyim. Uzun zaman önce, herhangi bir çatışmayı önlemek için benimle çok yakın olmayan bir editörle çalışmamın daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık.

Addison, bir hayır kurumu antolojisi için kısa bir öykü yazdıktan sonra tanıştığım bir yazardı. Öykülerin antolojinin gerekliliklerine uygun olmasını sağlayan küratörlerden biriydi. Bana direkt mesaj atarak sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağımızı ilan etti. Çoğu yazar içe dönük kişilerdir. Addison öyle değildi. O, dışa dönük kişiliğiyle benim içe dönük kişiliğimi kabuğumdan çıkarıp gerçek dünyaya soktu. Onu çok seviyordum.

Raya, olağanüstü bir grafik tasarımcıydı. O olmasaydı kitap kapaklarım parlamazdı ve sosyal medya paylaşımlarım beş yaşındaki bir çocuğun yaptığı gibi görünürdü. Yayıncımla sözleşme imzaladıktan sonra Raya'yı tutmak, sözleşmeye yazdırdığım taleplerden biriydi.

"Benim için kavga etmenize gerek yok. Herkese yetecek kadar var." Şişkin karnımı okşadım. "Özellikle uçaktaki o lezzetli yemeklerden sonra."

"Birinci sınıf nasıldı?" Addison beni dürttü. "Uçakta ünlüler var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla yoktu."

Benim gözüm sadece bir yolcuda idi. Canlı yeşil gözleri, yumuşak kahverengi saçları ve büyümlü bir penisi olan yakışıklı bir adam. Bana yaşattığı orgazmın hatırası, bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı.

Yanaklarım kızardı. Kelsey'nin keskin kahverengi bakışları bana odaklandı.

"Neden kızarıyorsun?" İki elini beline koydu. "Aman Tanrım Tanrım. Uçakta biriyle mi tanıştın?"

Arkadaşlarım beni çok iyi tanıyordu. Bu bazen beni korkutuyordu. Raya'dan kahvemi aldım ve bir yudum içtim. "Otele gidelim, sana her şeyi anlatırım."

Miami Havaalanından çıkış yolculuğu, Amerika'yı ziyaret ettiğimde neden hiç araba kiralamadığımı hatırlattı. Çok fazla şerit vardı ve kurallar yetersizdi. Kelsey hayatı boyunca bu bölgede yaşamıştı, bu yüzden onun için bu çok kolaydı. Direksiyon başında ben olsaydım, şimdiye kadar bir kaza yapmış olurum. Çantamda güneş gözlüğümü ararken parmaklarım kağıt kapaklı kitabın pürüzlü kenarlarına dokundu. Midemde bir korku topu dönüyordu. Bu saçmalık yığınyla ne yapacaktım? Editörüm bu seyahat sırasında benimle iletişime geçmeyecekti, ama indiğim gün işin peşine düşecek ve bir şeyler görmek isteyecekti. Herhangi bir şey.

Belki de sayfaları yırtıp ona kapağı göndermeliyim. Bu kitapta sevdiğim tek şey oydu. Geri kalanı ise gözüme iğne batırmak istememe neden oluyordu. Eskiden böyle değildim. Yazmak beni mutlu ederdi, ama şimdi her kelime zorlama geliyordu, beklentilerin ağırlığı yaratıcılığımı öldürüyordu.

Ani başarıya ulaşan her yazar böyle mi hissediyordu, yoksa sadece ben miydim? Belki Colleen Hoover gibi birine ulaşp tavsiyesini sormalıydım?

Sanki. Kraliçe Colleen'e yazacak cesaretim yoktu. Ayrıca, muhtemelen her gün milyonlarca e-posta alıyordu. Kimse, yardım alsa bile, bunların bir kısmına bile cevap verecek zamanı yoktu.

Of.

Otele giriş işlemleri sorunsuz geçti ve havaalanına indikten bir saat sonra iki yatak odalı süitimize girdik. Kanepeye çöktüm.

"Jet lag berbat." Gözlerimi kapattım.

"Oh, hayır, yapamazsın." Kelsey yanıma oturdu ve Addison diğer tarafa geçti. Raya sehpanın kenarına tünedi. "Detayları anlat, hanımefendi. Sonra akşam yemeğinden önce biraz kestirebilirsin."

İnledim. "Peki. Ama biri bana biraz daha kahve getirsin."

Addison kalkıp bana bir fincan hazırladı ve elime tutuşturdu. Üçü de ağzı açık bir şekilde eğildiler. Tırnaklarıma üfledim. Dökersem, bu oda bir anda karışırdı. Muhtemelen rahatsızlık verdiğimiz için otelden atılırdık.

"Aranızda mile-high club üyesi olan var mı?" Etkili olması için bir süre bekledim ve üçü de aynı anda ağızları açık kaldı. "Yok mu? O zaman sadece ben varım."

Tahmin ettiğim gibi, üçü de çılgılık attı ve her yönden bana sorular yağdırdı. Onların bu heyecanlarını atlatmalarını bekledim.

"Nasıl oldu?" Addison heyecan yatışınca sordu. "Kim kime asıldı?"

"Şey... ikisi de biraz. Ama son hamleyi yapan oydu."

"Neymiş o?" diye sordu Raya.

"Duşa gittim. Birinci sınıfta duşlu, her şeyi olan düzgün bir banyo olduğunu biliyor muydunuz? Ben bilmiyordum."

"Odaklan," dedi Kelsey.

Gülümsedim. "Neyse, koltuğumdan kalktım ve o bileğimi tuttu ve kapıyı kilitlemeden çıkmamı söyledi."

Kelsey bayılmış gibi yaptı ve elinin tersiyle alnını kapattı. "Aman Tanrım. Ne kadar yakışıklı."

"Peki ya seks?" diye sordu Addison. "Yani, tabii ki, baştan çıkarma konusunda harika olabilir, ama işin geri kalanı ne olacak?"

"Performansı" —parmaklarımla tırnak işareti yaptım—"mükemmeldi."

"Of. Neden bu tür şeyler bana hiç olmaz ki?" Addison dudaklarını bükerek dedi. "Birinci sınıf bilet alsam, yanımda savaşla ilgili sıkıcı hikayeler anlatan yaşlı, kel bir adam otururdu. Sen ise şanslı sürtüğ, yakışıklı beyefendinin yanına oturdun." Mükemmel şekilli kaşlarını kaldırdı. "Yakışıklıydı, değil mi?"

Kendimi yelpazeledim. "Ne kadar seksi olduğunu kanıtlamak için üçüncü derece yanıklarım var."

"Seksi bir erkekle birlikte olmalıyım." Addison bacaklarının arasını işaret etti. "Kızlığım kapanmadan önce."

"Sen de ben de," diye Kelsey de katıldı. "Gemide biraz hareket olmasını umuyorum."

"Ben de." Raya'nın koyu mavi gözleri parladı. "Peki, onu tekrar görmeyi planlıyor musun?"

"Hayır. Soyadını bile öğrenemedim, ama o benimkini biliyor. Yani top onda." Boynumun arkasını ovuşturdum. Soyadını sormalıyım. Ama sorsaydım, onunla ne yapacaktım ki? Beni tekrar görmek istemediği için kimliğini gizli tuttuğu belliydi. Reddedilmek berbat bir şeydi.

"Ooh, gizemli bir adam. İlgi çekici."

"Ya da bu tür şeylerde çok tecrübelisin." Bu düşünce istemeden ağzımdan çıktı. Hayal kırıklığına gizlemek için omuz silktim. "Her neyse, eğlendim. Ama önümüzdeki on altı günü siz sürtüklerle geçireceğim için çok daha heyecanlıyım."

Üç kız da bana sarıldı. "Biz de."

Arkadaşlarım otelin yüzme havuzuna indiler ve beni huzur içinde uykuya dalmam için yalnız bıraktılar, ama ben uykuya dalmakta zorlandım. Kendime bunun seyahat heyecanı yüzünden olduğunu söylemeye çalıştım, ama gerçekte Blay'i düşünmeden duramıyordum. Beni delip geçen o keskin gözleri, yaptığımız zekice sohbet, tek bir dokunuşun damarlarımda bir elektrik akımı yaratması. Vücudumun onu sanki benim için yaratılmış gibi kabul etmesi. Seks. Tanrım, seks.

Eğer her cinsel deneyimimi bununla karşılaştırırsam, seks konusunda tamamen mahvolurdum. Beni heyecanlandıran sadece yasak olması değildi. Her şey bir aradaydı. Birkaç cümle kurabilme yeteneği olan, kitabımla ilgili dertlerimi dinleyen ve üstüne üstlük bana dünyayı sarsan bir orgazm yaşatan muhteşem bir adam.

Sonunda uyumayı denemeyi bıraktım. Duş aldım, sonra balkona oturup dalgaların sesini dinledim. Havuz kenarından müzik sesi geliyordu. Ayağa kalktım ve on bir kat aşağıdaki yüzme havuzuna baktım. Havuzda birkaç kişi su aerobiği yapıyordu ve leopar desenli mayolu oldukça coşkulu bir kadın karada hareketleri taklit ediyordu. Ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en önde Addison vardı ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Gülümsedim. Bazen ben de onun gibi dışa dönük ve coşkulu olabilmeyi dilerdim. Küçük gruplarda sorunum yoktu, ama kalabalık gruplarda arka planda kalır, katılmaktansa izlemeyi tercih ederdim.

Kelsey el salladı ve yanında şezlongda uzanan Raya'yı dürttü. Ben de el salladım, benim için acele etmemelerini ima etmeye çalışarak.

biraz daha yalnız kalmak benim için sorun değildi. Kelsey ya mesajı anlamadı ya da görmezden geldi. Raya Addison'ı havuzdan çıkarmaya giderken o eşyalarını topladı.

Erken akşam yemeği için giyindik, hepimiz bu gece otelin restoranında yemek yemeyi oyladık. Cumartesi günü gemiye binip Karayipler'de iki haftalık kruvaziyere çıkmadan önce Miami'de geçireceğimiz bir gece daha vardı. Böylelikle, yorgun düşersem yatabilir ve kızların beni otele geri götürmek zorunda kalmadan gecenin geri kalanının tadını çıkarmalarına izin verebilirdim.

"Peki," dedi Kelsey, kokteylleri sipariş eder etmez. "Kitap nasıl gidiyor?"

Bunu ilk soran kişinin o olacağını tahmin edebilirdim. "Berbat."

"Her zaman böyle dersin," dedi Addison. "Sonra da okuyucuların bayıldığı harika bir eser ortaya çıkarırsın."

"Bu sefer değil." Raya'ya baktım. "Bu kitabın en iyi yanı, bu bayanın yetenekli kapak tasarımı. Ama içi devasa bir yığın boktan şey."

"Eminim bu doğru değildir," dedi Raya.

"Bebeğim, doğru. Yazarların kendi eserlerine karşı her zaman en sert eleştirmenler olduğunu biliyorum, ama ben buna tarafsız bir şekilde bakıyorum ve bu kitap gerçekten berbat." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ve en kötüsü, bunun düzeltilebilir olduğunu sanmıyorum. Bu da büyük bir sorun. Editörüne bu araya gerçekten ihtiyacım olduğunu söyleyerek biraz zaman kazandım, ama eve döndüğümde bir şeyler görmek isteyecektir. Ona elimdekileri gönderirsem, her şey biter." Parmağımı boynuma götürdüm. "Hoşça kal, kariyer."

"Bu kadar dramatik olma," dedi Kelsey, kendine özgü doğrudan üslubuyla. "Sen öyle biri değilsin."

O haklıydı. Dramatik davranışlar beni çok sinirlendiriyordu. Yıllardır görmediğim kız kardeşim Karen, benim "iğrenç pornolarım" konusunda ailemin tarafını tutmuştu ve en ufak bir dramayı bile büyük bir krize dönüştürebiliyordu. O günlerde, bu tür kişilik özelliklerine sahip insanlardan uzak duruyordum.

"Biliyorum." Diye iç geçirdim. "Önceki kitabın baskısı beni etkiliyor. Bu kitap da iyi karşılanmazsa, başarısız olmuş olacağım, değil mi?"

"Tanrım." Kelsey gözlerini devirdi. "Bana tokat attırma."

"Ooh, tokat sırası varsa, ben de girebilir miyim?" Addison gülümsedi, yeşil gözleri mizahla parıltıyordu.

"Bir daha bu kadar saçma bir şey söylersen, *ben* bile sıraya girmek zorunda kalabilirim," diye araya girdi Raya. Oysa o aramızdaki barışseverdi.

"Ama ne yapacağım?"

"Okumamı ister misin?" diye sordu Kelsey.

Kafamı salladım. "Güzel bir teklif, ama..."

"Şu anda egon biraz hassas ve ihtiyacın olan son şey, benim kırmızı kalemimle gelip endişelerini teyit etmem."

Beni bu kadar iyi tanımasını çok sevdim. "Aynen öyle. Belki birkaç gün bırakıp sonra tekrar bakarsam, cevaplar sihirli bir şekilde ortaya çıkar." Bundan şüpheliydim, ama bunu söylersem muhtemelen tokat yerdim.

"Bu iyi bir fikir," dedi Addison. "Beyninin bilinçaltında bunun üzerinde çalışmasına izin ver, eminim tekrar açtığında ne yapılması gerektiğini tam olarak bileceksin. İlk birkaç bölüm üzerinde çalış, böylece sen geri kalanını gözden geçirirken editörüne onu meşgul edecek bir şey verebilirsin."

Kızlarla konuşmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Tabii ki..." Addison, Kelsey'e göz kırptı. "Bildiklerini yaz derler, o yüzden belki de seks delisi bir yazar ile zengin, yakışıklı bir adamın 35 bin fit yükseklikte sevişmesini anlatan bir hikaye yazmalısın."

"Romantik gerilim yerine çağdaş roman yazsaydım, bunu yapabilirdim. Ama kitaplarımın başarılı olması için bir felakete ihtiyacım var, örneğin bir uçağın patlaması, ya da kahramana intikam almak isteyen bir kötü adam, ya da..." Etkili olması için bir süre durakladım. "Bir kaçırılma."

"Hep birlikte söyleyin," dedi Kelsey, ellerini havada sallayarak.

"Çünkü iyi bir kaçırılma olayını çok seviyoruz!" diye üç kız birden bağırdı.

Güldüm. Bu benim imza cümlem. Ve doğrudu. İyi bir kaçırılma olayını gerçekten seviyordum. Tabii ki sadece kitaplarımda.

"Peki, eğer '35 Bin Fit Yükseklikte Yakışıklı Adamla Tanışma'yı yazmayı planlamıyorsan" —Addison yine göz kırptı— "o zaman bu benim görevim. Tabii ki, yakışıklı adam ve onun yakışıklı arabası hakkında tüm ayrıntıları bilmem gerekecek."

Tekila sunrise'ımdan şemsiyeyi çıkarıp masanın üzerine koydum. "Hayal kurmaya devam et."

Bölüm 6

Blaize

Google'da arama yapmak tehlikeli bir eğlencedir.

NOLEN Marlowe'un elini bıraktı ve beni kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Seni görmek çok güzel. Bizi havaalanından aldığın için teşekkürler, gerçi bir taksi ayarlayabilirdik. Yarınki lansmanla birlikte çok meşgul olduğunu biliyorum."

Midem gerildi, karnımın alt kısmında bir kas ağrısı hissettim, ama gülümsemeye çalıştım. "Sorun değil." Marlowe'a sarıldım. "Harika görünüyorsun. Güzel yeğenim nasıl?"

"Çok hızlı büyüyor. Geçen hafta ilk adımlarını attı."

"Öyle mi? Vay canına, bu harika." Nolen'a suçlayıcı bir bakış attım. "Bana mesaj atmalıydın."

"Aile WhatsApp grubuna mesaj attım," diye cevapladı.

Yüzümü buruşturdum. "Ah. Üzgünüm. Biraz kafam meşgul."

"Sorun değil." Sırtımı sıvazladı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" "Evet."

Gülümsedim. "Akşam yemeğini öde."

İki valizlerini aldım ve arabama taşındım. Şoförüm yoğun havaalanı trafiğinde kolaylıkla yol aldı ve birkaç dakika sonra otobanda evime doğru gidiyorduk. Marlowe telefonunda Makenna'nın fotoğraflarını ve videolarını bana gösterdi.

Göğsümde ağır bir pişmanlık hissettim. Yeğenimi en son geçen Eylül ayında Nolen ve Marlowe'un düğününde görmüştüm, o zaman sadece iki aylıktı. Bu lansman bittikten ve hayat biraz düzeldiğinde, aileme daha fazla zaman ayıracaktım. Her şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum ve işim hayatımın bir parçası *olduğu kadar*, benim için en önemli insanlar da öyle. En azından bu seyahatte kardeşimle biraz zaman geçirebilecektim. Kadon'un gelememesi beni üzdü, ama yaz onun en yoğun olduğu dönemdi ve benim işime yardım etmek için işini bırakmasını bekleyemezdim.

Marlowe ve Nolen'ı misafir odasına götürdüm ve dinlenmeleri için onları yalnız bıraktım. Havuz kenarında taze yapılmış bir sürahi buzlu çay ile oturdum, e-postalarımı taradım ve beklerken bir iki tanesine cevap verdim. Dikkatim dağıldı ve kendimi Google'ı açıp "J. T. Rowe, Yazar" yazarken buldum.

Ekranım Jill'in fotoğraflarıyla doldu ve altında yayınlanmış romanlarından bir seçki vardı. Parmak ucumla yüzünü okşadım, zihnimde pürüzsüz, soluk teni ve pembe meme uçları canlandı. Avuç içlerim karıncalandı. Mantiğım bana onu bir daha asla görmeyeceğimi söylüyordu, ama görürsem, onun için, ikinci bir tat için temel kuralımı çiğnerdim. Belki üçüncü kez. Ya da dördüncü kez.

Tanrım. Ben kimdim ki? "O kim?"

Müstehcen resimler izlerken yakalanan bir çocuk gibi, telefonumun ekranını indirdim. "Hiç kimse."

Nolen yanımdaki sandalyeye çöktü. "Kızarıyorsun. Sen asla kızarmazsın. Hadi ama. Ne oldu?"

Ona ters bir bakış attım. "Bir şey yok."

"Siz ikiniz ne planlıyorsunuz?" Marlowe, Nolen'in yanındaki koltuğa oturdu.

"Blaize, telefonunda bir kadına bakıp salya akıtıyordu, ama bana kim olduğunu söylemiyor."

"Onun özel hayatı var, Nolen. Onu rahat bırak."

"Ha." Kardeşime parmağımı doğrulttum. "Karını dinle. O en iyisini bilir."

"Ama..." Marlowe yavaşça gülümsemeye başladı. "Kimin ilgini çektiğini bilmek isterim, Bay Tek Gecelik İlişki." Küçük parmağını Nolen'a uzattı, Nolen da parmağını onun parmağına takıp güldü.

İnledim. "İkiniz de keser misiniz?"

"Tabii. Sorun değil."

Nolen dirseklerini masaya dayadı. Gözlerindeki ışıltı bana onun niyetini fark etmem için bir uyarı olmalıydı, ama uykusuzluk ve yarınla ilgili stres beni bir saniye geciktirdi. Ben yapamadan telefonumu kaptı ve ayağa fırladı.

"Ooh, J. T. Rowe. Bir yazar, hem de."

"Telefonu ver." Geri almaya çalıştım. O ise onu benim ulaşamayacağım bir yere attı.

"Sevimli Bayan Rowe'u nereden tanıyorsun?"

Nolen ile bir ömür boyu yaşamış olmam, cevapları alana kadar beni rahat bırakmayacağını söylüyordu. Koltuğuma geri döndüm. "Onunla Londra'dan gelen uçakta tanıştım. Hepsi bu."

Nolen de oturdu. Telefonumu Marlowe'a verdi. "Peki bu 'tanışmak' İncil'deki anlamıyla mıydı?"

"İncil'deki anlamıyla 'tanışmak' diye bir şey yok."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Sen...?" Kaşlarını oynattı.

"Haydi ama. Evlilik ve babalık seni biraz olgunlaştırır sanıyordum. Makenna senden daha yetişkin."

"Onunla dalga geçmeyi bırak." Marlowe telefonumu bana uzattı. "O çok tatlı. Onu aramalısın."

"Numaram yok."

"Ama eminim sütyen bedenini biliyorsundur," dedi Nolen alaycı bir sesle.

Marlowe kahkaha attı. Harika. Kayınbiraderimin benim tarafımda olacağını ummuştum.

"Neden uygunsuz davrandığımı düşünüyorsun?" "Çünkü *seni* tanıyorum."

Bu sözlerin doğruluğu beni güldürdü. "Tamam. Birlikte olduk. Oldukça muhteşemdi ve evet, kabul ediyorum, numarasını alsaydım muhtemelen arardım. Ama almadım. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

"Onun web sitesine bak," dedi Marlowe. "Çoğu yazarın iletişim formu olan bir web sitesi vardır."

Ben elimi sallayarak reddettim. "Lansmanla yeterince meşgulüm."

"Aşılmaz bir sorun var mı?" diye sordu Nolen.

Hızla azalan özgüvenim dışında mı? "Her zamanki aksaklıklar, hepsi bu." hepsi bu."

"Peki, biz gerçekten sabırsızlanıyoruz, değil mi Nolen? Çok ihtiyacımız olan bir mola."

Keşke benim için de bir mola olsaydı. Yine de, on beş gün sonra, ilk seferi geride bırakmış olarak burada oturuyor ve iyi bir işi bitirmiş olmanın keyfini çıkarıyor olacaktım.

Umarım.

Bölüm 7

Jill

Bugün olmaz, Şeytan.

"VAY CANINA! ŞUNA BAK!" Boynumu uzattım ve gözlerimi güneşten korudum. "O çok büyük." Addison'ın koluna girdim, karnımda heyecan dolu bir top zıplıyordu. "Kaybolacağım."

"Bir barda kaybolursak sorun yok." Addison bana daha sıkı sarıldı. "*Harika* vakit geçireceğiz."

Check-in için sıraya girdik. Resepsiyon alanını çevreleyen kabinlerin her birinde, siyah-altın renkli üniformalarının üzerine Kingcaid logosu işlenmiş bir personel görevliydi. Daha önce hiç gemi seyahatine çıkmamıştım ve bu, tabiri caizse, ilk deneyimim için harika bir fırsattı. Serenity, dünyanın en büyük yolcu gemisiydi ve rakiplerinden daha fazla aktivite sunuyordu. Zaten rezervasyonunu yapıp parasını ödediğimiz kara gezileriyle, hepsine yetişmemiz imkansızdı.

Ayrıca, o lanet kitaba bakmak için de zaman bulmak gerekiyordu.

Bu hoş olmayan düşüncüyü zihnimin arkasına ittim. *Bugün olmaz, Şeytan.*

Otuzlu yaşlarında yakışıklı bir adam bize el salladı. Addison beni dirsekledi ve kıkırdadı. "Harika bir başlangıç yaptık." Kalçalarını sallayarak öne doğru atladı ve pasaportunu uzattı. "Gemideki tüm erkekler senin kadar yakışıklı mı?" Takma kirpiklerini çırpıttı.

"Onu boşver." Onu dirsekleyerek kenara ittim ve pasaportumu ona verdim.

Daha önce de bunları duymuş gibi dostça ama mesafeli bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Rowe." Pasaportuma baktı, sonra bana baktı ve pasaportu tarayıcıdan geçirdi. "Kingcaid Cruises'a hoş geldiniz. İlk kez mi bizimle seyahat ediyorsunuz?"

"Evet, ilk kez."

"Evet, o bir gemi seyahati bakiresi," dedi Addison.

Gözlerinde yaramaz bir bakış vardı, tecrübelerim bana bunun, çılgınca bir şey söylemek üzere olduğunu gösteriyordu. Seks hakkında uygunsuz bir yorum yapmadan önce ayağına bastım.

"Ah. Acıttı." "Bunu bir uyarı olarak kabul et."

Burnunu kırıstırdı ve yüzünü buruşturdu. "Yabancı biriyle uçakta seks yapmak seni rahatlatır diye düşünmüştüm, ama öyle görünmüyor."

Arkamda bir yerlerde Kelsey güldü ve bizi kayıt eden zavallı adam kıpkırmızı oldu. Ben de öyle. Ayağına basmak yerine, lanet olası ayağını kırmalıyım.

"Odayı paylaştığımızı ve uyurken kaşlarını tıraş edecek kadar kindar olduğumu düşünürsek, cesursun."

"Yapmazsın."

"Oh, yaparım. Şimdi uslu dur."

Podyumun diğer tarafındaki utanmış adama gülümsedim. Bana pasaportumu ve üzerinde Kingcaid logosu basılı siyah bir bileklik verdi. Diğer üç check-in işlemlerini hızla halletti — onu suçlamadım — ve rahatlamış bir ifadeyle bizi yolcu etti.

"Sen çok kötüsün."

Addison sırıttı. "Hepsi eğlencenin bir parçası." Gözlerini kısarak bana baktı. "Gerçekten kaşlarımı tıraş etmeyeceksin, değil mi?"

Parmağımı dudaklarıma dokundurdum. "Belki sadece birini."

Başka bir personel bizi atıştırmalıklar ve içeceklerin hazırlandığı VIP resepsiyon alanına götürdü. İki Kingcaid Royalty süiti bir servete mal olmuştu, ama bu hizmetin bir ön izlemesi ise, her kuruşuna değecekti.

Popüler söylentilerin aksine, ben zengin değildim. Tam tersine. Kendi kitabını yayınlamak, düzenleme, kapak tasarımı, formatlama ve pazarlama maliyetlerini eklediğinizde pahalı bir işti. Web sitesi barındırma, grafikler, e-posta programları ve sayısız diğer masrafları saymıyorum bile. Bir yayıncı tarafından seçilip *New York Times* ve *Sunday Times* en çok satanlar listesinde birinci sıraya yükselsem bile, yayıncım bu pastadan büyük bir dilim almıştı. Ama kendime, başarıyı kaybetme düşüncesi geceleri uykumu kaçırsa da, elde ettiğim başarıyı kutlamaya *çalışmam* gerektiğini söz vermiştim. Benim için bu gemi seyahati, başarıyı kutlamanın somut bir örneği idi.

Mürettebat üyesi bizi gemiye davet etmeden önce, misafirperverliğin tadını çıkarmak için neredeyse hiç vaktimiz olmadı. İskeleyi geçerken heyecan karnımda kıvrıldı. Eğlence ekibinden bir üye bizi selamladı ve elini uzatarak high five yaptı. Addison, kendine özgü tarzıyla, onu kocaman bir kucaklamayla sardı

kocaman bir kucaklama ile sardı ve yanağına öptü. Bizi check-in yapan adamın aksine, bu adam ilgi görmekten çok memnun görünüyordu.

"Görüşürüz tatlım." Elini başının üzerine kaldırıp el salladı ve gemide zıplayarak ilerledi.

"Kesinlikle," diye seslendi adam.

"Tanrım," diye mırıldandı Raya. "Beş saniye içinde puanı aldı."

"Addison işte." Benimkinden daha içe dönük olan Raya'nın koluna girdim.

"Akışına bırak. Böylesi daha kolay."

Raya sırtıttı. "Bu efsanevi olacak." "Haklısın."

Gemiye girdik ve büyük bir avluya adım attık. Dördümüz de donakaldık, ağzımız açık kaldı. Bu geminin tasarımcıları masraftan kaçınmamışlardı. Baktığımız her yer ihtişamla doluydu. VIP süit yolcuları olarak, diğerlerinden önce gemiye binebildik, bu da bize etrafı iyice incelemek için zaman ve alan sağladı.

"Vay canına." Kelsey başını geriye doğru eğdi ve yirmi kat yukarıdaki cam tavana baktı. Cam tavanın ötesinde masmavi gökyüzü parıldıyordu ve tüm alanı göz kamaştırıcı bir ışıkla kaplıyordu. "Bunu web sitelerinde görmüştüm, ama gerçekte görmek bambaşka bir deneyim."

"Hadi," dedi Addison. "Süitlere bir bakalım."

Dördümüz asansörle Kingcaid Royalty süitlerinin bulunduğu on sekizinci güverteye çıktık. Bir güverte yukarıda, bu gemideki gerçek zenginler için penthouse süitler vardı ve onun üzerinde, geminin geri kalanından ayrılmış bir VIP alanı vardı. Burada süit ve penthouse sakinleri, normal kabin yolcularının yararlanamadığı ek hizmetlerden yararlanabiliyorlardı. Sanırım bu fahiş fiyatı bir şekilde haklı çıkarmak zorundaydılar.

"Ön taraf mı, arka taraf mı?" diye sordu Addison, kabin numaralarının yazılı olduğu duvardaki krom plakaya bakarak. "Gözlüklerim çantamda. Hiçbir şey göremiyorum."

"Ön taraf." Geminin ön tarafına doğru yol aldım ve sondan birkaç süit önce durdum. Bavullarımız bizi bekliyordu.

"Burası bizim." Siyah bilekliğimi duvardaki plakaya tuttum ve kilit klik sesi çıkardı. Kelsey de yanındaki süitte aynısını yaptı. "Hazır mısınız?"

Aynı anda kapıları açtık.

"Aman Tanrım!" Addison içeri koşarken çığlık attı. "Şuraya bakın!"

Raya ve Kelsey'e gülümsedim. "On dakika sonra balkonda içki içmek için görüşürüz." Addison'ın ardından süite girdim, kapıyı kapattım ve etrafa baktım.

Lüks. Aklıma gelen ilk kelime buydu. Oda çok genişti, devasa bir kral yatak, tam donanımlı bir bar, duşakabinli ve jakuzili mermer bir banyo ve iki adet monogramlı pelüş bornoz vardı. Yumuşak süet köşe kanepesi ve küçük bir yemek masası bulunan bir oturma alanı bile vardı. Ama asıl hayranlık uyandıran şey devasa balkondur. Sürgülü kapıları açıp dışarı çıktım. Güneşin altında iki adet kalın, yastıklı şezlong vardı ve üç kişilik bir kanepeler ile iki adet rahat sandalye bulunan bir bistro masası vardı.

Parmaklığa koştum ve iskeleyi geçen insan akınına baktım. Solumda, denizin üzerinde geminin çok üzerinde uzanan köprü vardı, o kadar yakındı ki neredeyse dokunabilecektim. Mürettebat üyelerine el salladım. Biri bana el salladı. Dönüp, yanaklarım ağrıyana kadar gülümsedim.

"Bu *inanılmaz*."

"Biliyorum!" Addison bana sarıldı. "Burada olduğumuza inanamıyorum. Sonunda." İçeri dönünce yatağa uzandı. "Hangi tarafı istersin?"

"Hangisi olursa."

"O zaman bu tarafı alayım. Bara daha yakın. Hazır lafı açılmışken." Yataktan fırladı ve en üst rafta dizili içkileri inceledi. "Kutlamaları başlatmak için bir cosmo'ya ne dersin?"

"Bana uyar." Kapı çalındı. "Cosmo'yu dört kişilik yapalım." Kapıyı açtım. "Tamam, kızlar, hadi eğlenmeye..."

Kelsey ve Raya değildi.

"Oh, kusura bakmayın."

Süitimizin dışında duran genç kadın gülümsedi. "Sorun değil. Heyecan verici bir gün. Ben Soraya, Royalty süitinizin asistanıyım. Bir dakika içeri girebilir miyim?"

Yan süit açıldı ve Kelsey ile Raya ortaya çıktı.

"Hepimizi birden halledebilirsin." Soraya'nın arkasında duran arkadaşlarıma çenemi salladım. "Konuşmayı iki kez yapmak zorunda kalmazsın."

Soraya arkasına baktı. "Tabii ki." Kenara çekilerek Kelsey ve Raya'ya işaret etti. "Lütfen bayanlar, siz önden geçin."

Soraya, Kingcaid Royalty süitlerinde konaklayanlara sunulan hizmetlerin özetini anlattı. Bu, açıkça önceden prova edilmiş bir konuşmaydı,

muhtemelen doğru yapabilmek için defalarca prova yapmıştı, ama ona anında ısındım. Bundan sonra normal hayatıma dönmek kolay olmayacaktı. Bu tür bir şımartılmaya alışabilirdim.

"Ah, son olarak," dedi Soraya, "CEO'muz Bay Kingcaid'in de bize katılacak olmasından çok memnunuz. Sizler Royalty süit misafirleri olduğunuz için, kendisi bu akşam VIP güvertesinde düzenlenecek samimi bir toplantıya sizi kişisel olarak davet etmek istiyor." Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu iki kart uzattı. "Bunları yanınızda getirin. Resepsiyon, geminin denize açılmasından bir saat sonra, saat yedide başlayacak."

Davetiyeği gözden geçirdim. "Teşekkürler. Orada olacağız."

"Harika. İhtiyacınız olan herhangi bir şey olursa, geminin uygulaması üzerinden bana ulaşabilir veya telefonunuzdan 626'yı arayabilirsiniz. Seyahatinizin tüm beklentilerinizi aşmasını sağlamak için buradayım, lütfen bana ulaşmaktan çekinmeyin."

"Çok teşekkürler." Onu kapıya kadar geçirdim ve kapıyı kapattım. Kartları yüzümün önünde sallayarak gülümsedim. "Kızlar, partiye hazırlanın."

Bölüm 8

Blaize

Vay canına.

Hayatımın en gurur verici anlarından biri, sahibi süitinin balkonunda durup, heyecanlı yolcuların gemime akın ettiği altıncı güverteye bakmaktı. Özellikle geçen yıl, bu günün gelip gelmeyeceğini birçok kez merak etmişim. Ve kruvaziyer sona erip son mutlu müşteri gemiden ayrılana kadar stres seviyem yüksek kalacak olsa da, şu ana kadar her şey yolunda gittiği için geçici bir rahatlama hissettim.

Lanet olası sızıntı giderilmişti, rozet sistemi artık kesinti yaşamıyordu ve ekibim beni dahil etmeden diğer sorunları hallediyor gibi görünüyordu, bu da bunların müşterilerin şikayet etmesine neden olacak türden sorunlar değil, küçük rahatsızlıklar olduğu anlamına geliyordu.

Telefonumu açıp bu akşamki VIP resepsiyonu için yazdığım hoş geldiniz konuşmasını son bir kez okudum. Konuşma yapmak benim için doğal bir şeydi, ama nedense bu seferki farklıydı. Farklıydı. Bu yolcu gemisi benim bebeğim, benim vizyonum, benim lanet olası boynumdu. Hayatımda sorumluluktan asla kaçmamıştım ve şimdi de kaçmaya niyetim yoktu. Ama Tanrım, keşke önümüzdeki iki haftayı hızlıca geçirebilseydim ve her şeyin plana göre gittiğini bilebilseydim.

Biri kapımı çaldı. Muhtemelen Nolen'dı. Telefonumu cam sehpaıa bıraktım ve kapıyı açmak için süitin diğer tarafına geçtim.

"Ta-da!"

Kuzenim Aspen yanağıma bir öpücük kondurdu ve içeriye vals yaparak girdi, boyalı mor at kuyruğı iki valizi sürüklerken sallanıyordu. Ağzım açık kaldı. "Burada ne işin var?"

Bildiğim kadarıyla Aspen geminin yolcu listesinde yoktu. Olsaydı, ekibimden biri bana söylerdi. Bu da, bir şekilde kimse fark etmeden güvenlikten geçebildiği anlamına geliyordu ve aynı zamanda, denize açılmamıza dört saatten az bir süre kala büyük bir sorunum olduğu anlamına geliyordu. Güvenlik bu kadar gevşekse, sorunun kaynağını bulamazsam tüm yolculuğı iptal etmek zorunda kalacaktım. Hem de çabuk.

"Çok hoş, eminim."

"Bu komik değil, Aspen. Biletin yok, yani bilekliğin de yok." Herkesin bileti ve bilekliği olması gerekiyordu. Ben de dahil.

"Evet, var." Elini havada salladı. Tabii ki, siyah bir bileklik vardı.

"Nasıl... ne... kim?"

"Nerede, ne zaman, neden." Kıkırdadı. "Sakin ol, Blaize. Tamamen yasal."

"Eğer bu doğruysa, neden ben bunu bilmiyorum?"

"Çünkü sürpriz olsun istedik." Kollarını belime doladı ve ben de onu otomatik olarak kendime çektim. Ailenin dokuz çocuğundan tek kız çocuğu olan Aspen özel biriydi.

"Biz kim?"

"Nolen."

Dişlerimi gıcırdattım. Tahmin etmeliydim. Dün akşam yemeğinde tek kelime bile etmemişti. Aspen kollarımdan kurtuldu ve parmağını bana doğru salladı.

"O yüz ifadesini tanıyorum. Ona kızma. Benim fikrimdi. Seni uzun zamandır görmemiştim. Hepsi bu. Ve seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim."

Göğsümde hayranlık duygusu yeşerdi. Aspen benim değil, Roman ve London'ın kardeşi olabilir, ama ben de onlar kadar onu seviyordum. Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da, hepimiz onu seviyorduk. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Güvenliği atlattığını sandım."

"Şaka mı yapıyorsun? Güvenlik görevlilerin beni uçağa almadan önce neredeyse çıplak arama yapacaklardı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hâlâ abartmaya meyilli olduğunu görüyorum. Yirmi sekiz yaşında bunun için çok büyük değil misin sence?"

"Oh, sus. Bana bir kez daha sarıl." Kollarını benimkilerin altına soktu ve sıktı. "Seni özledim."

Başının üstüne öptüm. "Ben de seni özledim."

"İyi. Çünkü seninle yatacağım."

Göğsümden bir kakhaha yükseldi. "Ya bir kadını davet etmeyi planlasaydım?"

"Birincisi, ne olmuş yani? İki yatak odası var ve başlığın duvara çarptığı sesi bastırmak için kulak tıkacım var. İkincisi, bu senin biriyle çıktığın anlamına gelir ve hepimiz senin kimseyle çıkmadığını biliyoruz."

"Değişmiş olabilirim."

O burun kıvırdı. "Tabii, eminim." Yanımdan geçip, sanki içinde bir yön bulma cihazı varmış gibi, iki yatak odasından daha büyük olanına doğru gitti. Ya da, Aspen'i tanırıyorsa - ki tanıyordum - gelmeden önce odaların yerleşimini incelemişti.

"Oh, hayır, yapamazsın." Onun dirseğini tutup diğer yatak odasına doğru yönlendirdim. "Orası senin."

"Adil değil. Ben bir hanımefendiyim. Eşyalarım var."

Dikişleri patlamak üzere olan valizlerine baktım. "Çok fazla eşyan var," diye mırıldandım.

"Tipik erkek." Etrafına bakındı. "Güzel, ama bence centilmenlik yapıp yer değiştirmelisin."

"Ben beyefendi olduğumu hiç söylemedim." Beyefendiler uçakta yabancılarla yatmazlar.

Kravatımı gevşettim ve üst düğmemi açtım. Jillian Rowe'u her düşündüğümde, garip bir his beni sardı. Onu tekrar görmek için bir tür özlem, sırf kendimi ikincisine hala inanmadığımı kanıtlamak için olsa bile. Bir tür test. Şüphesiz geçeceğim bir test.

Aspen yere çöktü ve ilk valizini açtı. İçini karıştırdı ve iki parçalı bir mayo havaya kaldırdı. "Yapılacaklar sırası. Yüzmek. Yemek yemek. Sonra Joz Raynor'ı takip etmek ve cazibeni kullanmak."

"Joz Raynor kim?" Bu isim bana biraz tanıdık geliyordu, ama tam olarak hatırlayamıyordum.

Bana şaşkın şaşkın baktı, sonra bir anne, okulu asarken yakaladığı çocuğuna göstereceği türden bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Sadece çalışıp hiç eğlenmemek, Blaize'i müzik dünyasında bir kafir yapar." Parlak bir çift sandalet çıkardı. "Joz Raynor bir rock tanrısıdır. Onu uzun zamandır benim plak şirketime bağlamaya çalışıyorum, ama ona ulaşmak çok zor. Menajeri tam bir pislik. Ama burada..." Gözleri parladı. "O tamamen benim."

Aspen, Kingcaid Music plak şirketini New York'tan yönetiyordu. Amcam Jacob, yani babamdan tam kontrolü devraldığı son dört yıl içinde, müzik basınına göre bazı harika, yetenekli sanatçılarla sözleşme imzalamıştı. Bana gelince, başımdan geçen onca şeyle uğraşmaktan, son "büyük olayları" takip edecek vaktim yoktu.

Görünüşe göre bu Joz Raynor son büyük olaydı.

Bitişikteki banyoya girip birkaç dakika sonra havuz kıyafeti giymiş olarak geri çıktı. "Günün geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun?"

"

Gözlerimi devirdim. "Bir bakalım. 1,5 milyar dolarlık bir yolcu gemisini denize indirmek, mesela?"

"Ama onu sen kullanmıyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes alıp, bir saniye gözlerimi kapattım. *Tanrım, bana güç ver.* "Gemi'yi 'sürmezsin'."

"Yelken açarsın. Her neyse." Ellerini havada salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, ben onu 'yolculuk' ya da 'sürmüyorum'. Bunun için bir kaptanım ve tüm mürettebatım var. Ama yapmam gereken başka şeyler de var."

"Mesela?"

"Şöyle söyleyeyim. Eğer en önemli transferlerinden biri Madison Square Garden'da başrol oynasaydı, sen ne yapardın?"

Kız burnunu kırtırdı. "Partiye mantık katmanından nefret ediyorum."

"Git ve eğlen. Başını belaya sokma ve misafirlerimi rahatsız etme. Hiçbirini. Joz Raynor senin hakkında şikayette bulunursa, yemin ederim, bir sonraki Kingcaid Group yönetim kurulu toplantısında seni satarım."

"Şikâyet etmeyecek. Söz veriyorum. Nazik davranacağım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemedim. "Sadece kendine dikkat et. Bu benim için önemli bir iki hafta ve gemide kalmak istiyorsan, stres seviyemi göz önünde bulundurmalısın."

"Sana tam destek vereceğim." Kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı. "Siri, Carly'ye e-posta gönder ve Serenity'nin spasında Bay Stresli'ye tam vücut masajı ayarlamasını iste."

"Eğer bunu gönderdiysen, seni çıplak ellerimle öldürürüm."

Gülerek kapıya doğru koştu. "Önce beni yakalaman lazım."

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Aspen bazen uçarı görünse de, iş konusunda ailenin geri kalanı kadar sert başlıydı. Sadece beni biraz rahatlatmaya çalışıyordu. Başarmıştı da. Boynumdaki her kasımı gerginleştiren gerginlik azalmıştı ve midemdeki o çok tanıdık düğüm de yok olmuştu. Şimdilik.

Telefonumu elime alıp konuşmamı son bir kez gözden geçirdim.

Saat yedide, Nolen ve Marlowe'un yanında, Aspen önderliğinde, yirminci katın VIP alanına girdim. Birkaç konuk çoktan toplanmıştı, her dakika yenileri geliyordu ve saat yedi buçuk olduğunda, kat dolmuştu. Toplantıyı dolaşarak, deneyimlerime göre ortalama bir insandan çok daha fazla egolarının okşanmasına ihtiyaç duyan birkaç ünlüyle sohbet ettim.

Aspen etrafı taradı ve tüm alanı kontrol ettikten sonra omuzları düştü.

"Hiçbir iz yok mu?"

Joz Raynor şu ana kadar oldukça zor bulunur biriydi. Aspen öğleden sonrasının çoğunu gemiyi gezerek, barları, restoranları ve aradaki her yeri arayarak geçirmişti.

"Hayır. Ama pes etmeyeceğim." Ela gözleriyle bana yalvardı. "Tabii ki, hangi penthouse'da kaldığını bilseydim daha kolay olurdu."

"İmkânı yok." İki parmağımı gözlerime doğrulttum, sonra onu işaret etmek için döndürdüm. "Seni izliyorum. Sahibinin süitine girip çıkmak dışında herhangi bir nedenle on dokuzuncu güvertede dolaştığını en ufak bir şüpheyile fark edersem, helikopterle seni en yakın ıssız adaya götürüp orada bırakırım."

"Çok alıngansın. Eskiden bu kadar alıngan değildin."

"Çünkü daha önce kafamda 1,5 milyar dolarlık bir fiyat etiketi yoktu. Benim önceliğim müşterilerim, sen değilsin. Ve Joz Raynor, bu gemideki diğer tüm yolcular gibi, tatilini huzur içinde geçirmeyi hak ediyor." Nolen'a işaret ettim. "Bana yardım et."

Ellerini başının iki yanına kaldırdı. "Ben bu işe karışmıyorum. Bu benim balayım. *Benim* önceliğim muhteşem karım." Dudaklarını Marlowe'un şakağına bastırdı ve kolunu beline doladı.

"Tamam, ama bana bir iyilik

yap." "Ne?"

"Ben bu konuşmayı yaparken buradaki kararlı bayanı gözetle. Sonra iki hafta boyunca rahatlayabilirsin."

"Anlaştık."

Kalabalığın arasından geçtim, birkaç kişi tarafından bir iki kez durduruldum. Sonunda, mürettebatın benim için hazırladığı küçük podyuma ulaştım. Mikrofonu tıklattım.

"Herkese iyi akşamlar. Benim adım Blaize Kingcaid, Kingcaid Cruises'ın CEO'su ve ortak sahibiyim. Bu fırsatı değerlendirerek sizi

Kingcaid Serenity'ye hoş geldiniz demek istiyorum. Birkaç dakika sabır gösterirseniz, ben..."

Bakışlarım Nolen'ın birkaç metre uzağında duran bir kadına takıldı. O da bana bakıyordu, dudakları aralık, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Donakaldım, iyi prova ettiğim konuşmam tuzlu esintiyle uçup gitti, beni şaşkına çevirdi ve dilim tutuldu.

Jillian "Tilly" Rowe. *Vay canına.*

İkinci porsiyonların benim tarzım olmadığına dair inancımı test etme şansı dilemiştim ve bu şansı yakalamıştım.

Ve anında anladım... Başarısız olmuştum.

Bölüm 9

Jill

Bunun olmaması gerekiyordu.

Birkaç adım geriye sendeledim, bacaklarım bu yabancının ateşli bakışları altında titriyordu. Blay, *benim Blay'im*, hiç de uluslararası bir gizemli adam değildi. O, bu milyarlarca dolarlık geminin sahibi Blaize Kingcaid'di. Bir an için, bu kadar aptal olduğum ve daha önce fark edemediğim için kendimi suçladım, ama sonra bunu bir kenara attım. Kim seyahat rezervasyonu yaparken şirketin CEO'sunu araştırır ki? Ben değil.

Kalabalıkta fısıltılar yayıldı, tüm gözler konuşmasının ortasında donakalan Blay'e çevrildi. O hala bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

"Felç mi geçirdi?" dedi Addison çok yüksek sesle. "Sahil güvenliği aramalı mıyız? 911 buradan çalışmıyor, değil mi?"

Sözler boğazımda düğümlendi. Yutkunmaya çalıştım, kalbim özgürlük için çabalayan kafesli bir kuş gibi çarpıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kelsey solumdan. "Sakin bana onun... onun... olduğunu söyleme."

"Ne olmuş?" diye sordu Addison. Bir saniye bile geçmeden, nefesini tuttu.

Raya, Tanrı o kadını korusun, Addison'ın ağzını kapatmadan önce, tüm arkadaşlarımdan artık bildiği şeyi ağzından kaçırmamasına engel oldu.

Blay boğazını temizledi. "Özür dilerim, bayanlar ve baylar. Bir an için düşüncelerim dağıldı." Elini başının arkasına koydu ve sonunda beni yoğun bakışlarından kurtardı. Nefesimi bıraktım ve Kelsey'nin elini tuttum.

"Dediğim gibi, Kingcaid Cruises'ın yepyeni gemisine hoş geldiniz demek için birkaç dakikanızı almak istiyorum. Buradaki ekip emrinizdedir. Bizim işimiz, size ömür boyu unutamayacağınız anılar yaşatmaktır. Bu nedenle, konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa, lütfen bana veya ekibimin herhangi bir üyesine ulaşın."

Yükseltilmiş platformdan atladı ve bana doğru bir bomba gibi atladı.

Aklımı toplayıp, ciğerlerimi tuzlu hava ile doldurdum ve kendimi hazırladım. "Benimle gel," dedi, dirseğimi tutarak.

Beni kalabalıktan uzaklaştırdı, ama Addison'ın "Oh, ona alfa erkek tavırları takınıyor. Ne kadar baş döndürücü" sözleri ikimize de ulaştı.

Ona gizlice baktım. Sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi yanağında bir kas seğiriyordu. Belki de öyle yapıyordu, ve onu kim suçlayabilirdi ki? Uçakta yattığı bir kadının, kaçacak hiçbir yeri olmadığını bilerek, sahip olduğu bir yolcu gemisinde ortaya çıkacağını hiç beklemiyordu. Denize atlamak dışında, ki bu bana her geçen saniye daha çekici geliyordu. Miami'ye yüzerek dönmek o kadar uzun sürmezdi, değil mi? Bir yolcu gemisi doksan dakikada ne kadar yol alabilirdi? Beş mil? On mil? Başarabilirdim. Muhtemelen.

Bir merdiveni indikten sonra bir koridora vardık. Bir kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Gözlerimi süitin her yerine gezdirdim. Her santimetrekaresinden zenginlik fıskırıyordu. Ben de kendi konaklama yerimin birinci sınıf olduğunu düşünüyordum. Bu... bu bambaşka bir seviyedeydi. O kadar geniş bir alandı ki, buraya taşınıp hayatımın geri kalanını mutlu bir şekilde geçirebilirdim. Yazmak için de harika bir manzara vardı. Gerçi, muhteşem bir manzara bile şu anki taslağımı kurtarabileceğinden şüpheliydim.

"Bilmiyordum..."

Blay beni döndürdü. Dudakları dudaklarımı ezdi, dili vahşi bir hayvanın vahşiliğiyle bana saldırdı. Pahalı viski ve zengin kahvenin kalıcı dumanı tadı vardı, kolonyasının kokusu da çok kötü şeyler yapmak istememe neden oldu. Büyük elleri kalçamı kavradı, beni kocaman ereksiyonuna yapıştırdı. El çantamı yere düşürdüm ve destek almak için omuzlarına tutundum.

Göğsünden bir inilti yükseldi, benim göğsüme titreşti. "Tanrım, Tilly." Çenemi, boğazımı, çıplak omzumu öptü. "Bunun olması gerekmiyordu."

"Ne olmamalıydı?" Elbisemi aşağı çekip göğüslerimi ortaya çıkardığında nefesim kesildi.

"Bu. Biz. Senin burada olman."

Dişleriyle meme uçlarımdan birini yakaladı. Midem burkuldu. Bunu durdurmalıydım, ama yapamadım. Vücudumun kölesiydim, onun ve bana hissettirdiği her şeyin kölesiydim. Blay'i öpmek, dalga denize çekilirken kıyıda durmak gibiydi ve dalga geri geldiğinde seni yok edeceğini biliyordun, ama yine de yerinde kalıyordun, yok oluşunu kucaklamaya hazırdın.

Beni tekrar öptü, baştan çıkarmada usta bir erkeğin becerisiyle beni yuttu. Elbisemin geri kalanı kaydı, ayaklarımın etrafında bir yığın halinde toplandı ve beni daracık bir külot ve kedi topuklu ayakkabılarla bıraktı. Kravatını çektim ve gerisini o halletti. Beni zahmetsizce kaldırdı ve yatak odasına taşıdı.

Sert yatağa indim, Blay vücuduyla beni kafese aldı. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve parmak ucuyla boğazımı, göğüslerimin arasını, karnımı okşadı. Bakışları bir saniye bile benden ayrılmadı. Ateş içindeydim, damarlarım kömürleşmiş, ciğerlerim külle dolmuştu, son beş dakikanın beklenmedikliği beni nefes nefese ve sabırsız bırakmıştı.

"İkinci kez yapmam, ama seni düşünmeden duramıyorum." Başını eğdi ve dişleriyle meme uçlarımı okşadı. İnleyerek, onun altında kıvrandım.

"Beni düşündün mü?" Başımı salladım.

"İyi. Çünkü seni bu yatakta, kanepede, yerde, bu süitin her yerinde sikeceğim. Vücudunun içine o kadar derine gireceğim ki, beni çıkarmak için levye gerekecek."

Bacaklarımın arasında yakıcı bir sıcaklık hissettim. Boğuk sesiyle söylediği müstehcen sözler beni tahrik ediyordu. Beni mahvetmeyi planlıyordu ve ben de ona izin verecektim.

Dantel iç çamaşırımın kenarını parmaklarıyla okşadı. "Bunlar pahalı mı?"

"Evet." Tanrım, nefes nefese ve gülünç bir şekilde konuşuyordum. OnlyFans'ı ilk kez deneyen acemi bir porno yıldızı gibi.

Riiiiip. Kumaş onun ellerinde parçalandı.

"Sana yenisini alırım. On tane. Yüz tane." Yatağın aşağısına kayarak, klitorisimi dişlerinin arasına aldı.

"Siktir," diye inledim, açgözlülükle kalçalarımı kaldırıp vajinamı yüzüne doğru ittim.

"Uçağa yetişmek için acele etmemiz gerekti. Bu sefer bütün gece vaktimiz var."

Dili içime daldı. Başımın arkasına uzandım ve başlığı kavrayarak onu kaldıraç olarak kullandım.

"İşte böyle, Tilly. Yüzüme bin."

İki gün önce zihnimi değiştiren bir orgazm yaşamamışım gibi inleyerek, vücudumu kıvrıp bükerek ona sürtündüm.

"Tanrım, tüm fantezilerimin birleşimi gibi tadı var. Çok iyi, Tilly. Çok iyi."

Karnımda baskı oluştu. *Henüz değil.* Bunun bitmesine hazır değildim.

Blay'ın büyük elleri uyluklarımı kavradı ve beni onun için genişçe açtı. "Tanrım, ıslanmışsın. Yüzüme boşal. Sertçe boşal, bebeğim."

Önceki erkek arkadaşlarımın hiçbirisi müstehcen konuşmazdı ve ben de bunun beni tahrik edecek türden bir kız olduğumu hiç düşünmemiştim.

Son dakika haberi: Ben o tür bir kızdım.

Patladım, endorfin salgısı, Blay'ın yetenekli dili ve müstehcen sözleri beni romanlarımda yazdığım ama hiç yaşamayı beklemediğim türden elektrikli bir orgazma sürükledi. Bu adam beni iki kez o kadar sert orgazma ulaştırdı ki, bir iki saniye için neredeyse bilincimi kaybettim.

Yatak eğildi, ya da belki de okyanus dalgalarındaki gemiydi. Blay beni ters çevirdi, kalçalarımı tutup beni diz çökmüş pozisyona getirdi. Prezervatif paketinin yırtılması bana hazırlanmam için birkaç saniye verdi.

Telefonun tiz sesi bizi böldü. Blay yüksek sesle küfretti. Telefonun çalmasına izin verdi. Penisinin başı girişime dokundu, ama ben geri ittiğimde ve o ileri doğru ittiğinde, telefon tekrar çaldı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Önemli olabilir."

Üzerime eğildi ve dudaklarını omuz kemiğime bastırdı. "Bu kadar önemli mi? Senin kadar önemli mi? Benim için değil."

İçimde bir heyecan dalgası yükseldi. "Ya gemi yanıyorsa?"

"Bırak yansın."

Bunu ciddi olarak söylememişti, ama bu düşünce beni kraliçe gibi hissettirdi.

Telefon üçüncü kez çaldı. Yumuşak tüy yastığa yüzümü gömerek inledim. "Cevap ver. Lanet şey keyfimi kaçırıyor."

Göğsünden kaba bir kahkaha yankılandı. Bana yaslandı, beni yatağa bastırdı ve ilk denemesi için fazla ustaca bir hareketle ikimizi sağ tarafımıza döndürdü. Ağzıma ekşi bir tat doldu ve midemde kıskançlığın ateşli bir topu yerleşti. Bu aptallığa neredeyse gülecektim. Herkesin bir geçmişi vardı, ama Blay'ın geçmişinin benimkinden çok daha müstehcen olduğunu hissediyordum. Uçaktaki ustaca hareketleri seks hayatına dair bir ipucuysa, muhtemelen çoğu insanınkinden daha müstehcendi.

"Kıpırdama. Ses çıkarma." Bana sertçe girdi, sonra hareketsiz kaldı.

"Ne oldu?" İlk başta bana söylediğini sandım, ama sonra "Bu ölüm kalım meselesi olsa iyi olur" diye ekledi.

Aman Tanrım. Penisi içimdeyken telefona cevap vermişti. Kimliğimi açığa çıkarmamak için, ağzımı elimle kapattım. Adamın hiç utanması yoktu. Parmakları meme uçlarımla oynuyor, ereksiyonu içimde atıyordu. İnlememi yuttum.

"Ah, kahretsin. Onu sakinleştiremez misin?"

Omzumun üzerinden arkama baktım. Blay bana bir öpücük gönderdi, sonra gözlerini devirdi. Sakinleştirilmesi gereken kişi onu endişelendirmiyordu, yani felaket bir durum olamazdı. Avucunu karnımın üzerinde gezdirip kasıklarımı kapattı, orta parmağıyla klitorisimi okşadı. İkinci elimi ağzıma götürdüm ve inlememi serbest bıraktım.

Çok iyi. Çok iyi lan. Blay hala hareket etmemişti. Adam kıskanılacak bir iradeye sahipti.

"Siktir. Tamam. Ona yolda olduğumu söyle."

İçimden çıktı. Çenemi kavrayarak başımı ona doğru çevirdi ve dudaklarımı sertçe öptü. "Hiçbir yere gitme. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Yüzüstü döndüm, hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Gideceğim. Meşgul olduğumu görüyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Seni yatağa kelepçelemem mi gerekiyor? Çünkü yapabilirim ve yapacağım."

Boğazımda bir kıkırdama belirdi. "Tutamayacağın sözler vermemelisin."

Prezervatifi çıkarıp düğümledi ve sanırım banyoya gitti. Başımı eğdim. *Oh. Sadece şaka yapıyordu.* Oturup bacaklarımı yatağın kenarına salladım ve ayağa kalktım.

"Sana söyledim Tilly, hiçbir yere gitmiyorsun."

Arkamı baktım. Blay, penisi hala yarı ereksiyon halinde, bornozunun kemerini parmaklarıyla okşuyordu. Beni kaldırıp yatağa attı, kaslı bacakları kalçalarımı sıkıştırdı ve hareket edemez hale getirdi.

"Burada olacağını bilseydim, malzeme getirirdim. Ama kelepçelerim, bir dizi vibratör, anal tıpası, penis halkası ve anal boncuklarla birlikte evde kaldığı için, bununla yetinmek zorundayız."

Gözleri parıldıyordu. Şaka mı yapıyordu, yoksa gerçekten Christian Grey'in kırmızı odasındaki eşyaların aynısı evinde mi vardı, emin olamadım. Klitorisim

karıncalandı.

"Yazık."

"Öyle değil mi?" Bileğimi yakaladı ve yumuşak kemeri etrafına sardı. "Beni gerçekten bağlamayacaksın, değil mi?"

Diğer bileğimi de yakaladı ve aynı şeyi yaptı, sonra beni başlığa bağladı. Burnunu göğüslerimin arasında gezdirerek önce bir meme ucumu, sonra diğerini ısırdı.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, Tilly. Ben sözlerimi her zaman tutarım." Yataktan kalkıp rekor sürede giyindi. "Geri döndüğümde sevişeceğiz, sonra neden gemimde olduğunu konuşacağız, sonra tekrar sevişeceğiz. Ve tekrar. Ve tekrar."

Kravatını düzeltti ve arkasını döndü. "Blay, hadi."

Bana bir bakış attı, köpeğinin dilini yaladı, bakışları tembelce üzerimde dolaştı. "Hiçbir yere gitme." Gülerek yatak odasından çıktı.

"Ya işemem gerekirse?" diye bağırdım.

"Tut kendini. Mesanenin dolu olduğu zaman orgazm daha iyi olur."

Sonra duyduğum şey, kapının kapandığına dair şüpheye yer bırakmayan bir ses oldu. Birkaç saniye bekledim, geri gelip bunun büyük bir şaka olduğunu söylemesini bekledim.

Geri gelmedi.

Bölüm 10

Blaize

Elinden geleni yap, Kingcaid.

DAR KORIDORDA YÜRÜYEREK, içimden bir sürü küfür mırıldandım. Lanet olası film yıldızları. Düzeltme, lanet olası *diva* film yıldızları. Yıllar boyunca tanıştığım çoğu A listesi yıldızları, sıradan olmasa da oldukça sağlam insanlardı.

Scarlett Rose, sağlam ve sıradan olmaktan olabildiğince uzak biriydi. Kendi şöhretine inanıyordu ve sadece duymak istediği şeyleri söyleyen dalkavuklarla çevriliydi.

Ah! Neden kocası ve eski menajerinden çok konuşulan boşanmasını kutlamak için benim gemi seyahatimizi seçti ki? Celebrity Cruise'u seçemez miydi? Daha uygun olmaz mıydı?

Ve kim çocuğuna edebiyat dünyasını süslemiş en ünlü divalardan birinin adını koyar ki? Belki de annesinin vajinasından çılgın bir kaltak olarak çıkmış ve ailesi intikam almanın zamanının geldiğine karar vermiştir.

Yolculuğun başlamasından iki saat bile geçmeden şikayet edecek bir şey bulmuştum. Daha da kötüsü, görünüşe göre gemide onunla konuşacak tek enayi bendim. Ya da daha doğrusu, ona bağırıp çağırarak tek enayi. Şikayeti gerçek bir sorun olsaydı anlardım, ama önceden rezervasyon yaptırmadığı için masözün programına girmesi için bir saat beklemek zorunda kalması, birinci dünya sorunlarının en tipik örneği.

Gülümsemeyi unutma, nazik ol, doğru yerlerde başını salla. Karşı çıkarsam, Jill'e dönmem daha uzun sürerdi. Omurgamdan bir ürperti geçti. Onun burada, benim gemimde, önümüzdeki iki hafta boyunca benim esirim olacağına inanamıyordum. Zorunlu yakınlık beni huzursuz etmeli, kaçma isteği uyandırmalıydı, ama tam tersi oldu. Sorumluluklarımdan kaçmak ve önümüzdeki iki haftayı onun amını yalayarak ve sikim düşene kadar onu sikerek geçirmek istememe neden oldu. Mecazi olarak konuşuyorum.

Sadece emin olmak için, Scarlett'in saat 8:30'daki randevusunu onaylamak için spa'yı aradım ve onun penthouse'una doğru yola çıktım. Bu kadın, tüm yolculuğu onun emrinde geçireceğimi düşünüyorsa, sert bir uyanış bekliyordu. Profesyonel olmak ve müşterilerimin ihtiyaçlarını ön planda tutmak vardı, bir de tamamen amın kölesi olan bir aptal olmak vardı.

Beni kukuya tıkmış tek bir kadın vardı ve o da Scarlett Rose değildi.

Kendi korumalarının gemiye binmesini reddettikten sonra, ona gemide eşlik etmek ve imza avcılarını uzak tutmak için güvenlik hizmeti vermeyi kabul etmiştim. Gerekçesi ne miydi? Normal bir kadın gibi seyahatin tadını çıkarmak istiyordu.

Scarlett Rose ve normal kelimeleri aynı cümlede kullanılamazdı.

Kapısını çaldım ve bekledim. Bekledim. Bekledim. Onun oynadığı oyunu biliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Tekrar kapıyı çalmanın bir anlamı yoktu. Çalsam, beni daha uzun süre bekletecekti.

Sonunda kapı açıldı ve Scarlett'in asistanlarından biri, dudaklarına fazla kolajen enjekte edilmiş minyon, dolgun dudaklı bir sarışın beni karşıladı.

Elinden geleni yap, Kingcaid.

Parlak bir gülümseme attım. "Merhaba. Ben Blaize Kingcaid, CEO. Sanırım Bayan Rose benimle görüşmek istediği bir konu var."

"Çok geç kaldın, canım," diye bir güneyli aksanı süitin içinden geldi.

"Özür dilerim, Bayan Rose. Arama geldiğinde başka bir işim vardı."

Ve bir an önce tekrar meşgul olmak istiyorum, çok teşekkürler.

Scarlett, şeffaf bir gecelik ve ona uyan bir bornoz giymiş olarak görüş alanıma girdi. "Kapıda öyle durma, tatlım." İnce gümüş bir kutuyu açtı ve bir sigara çıkardı.

"Gemide sigara içmek yasaktır, Bayan Rose." Onun kim olduğu ya da ne kadar yalvarmak zorunda kalacağım umurunda değildi. Bu gemideki yolcuların ve mürettebatın güvenliğini tehlikeye atmak tartışılmaz bir konuydu.

"Bir sigara kimseye zarar vermez."

Bir çakmak aldı. Asistanının yanından geçip, yakut kırmızısı dudaklarının arasından sigarayı aldım. "Gemide çıkan yangın, kazara da olsa, gemideki herkesin hayatını tehlikeye atar. Korkarım ısrar etmek zorundayım."

Bir saniye boyunca bana baktı, gözleri ölü bir balık kadar soğuktu. Sonra kız gibi kıkırdadı ve omzuma dostça bir şaplak attı.

"Rahat ol, meleğim. Sadece eğleniyorum."

Onun eğlence anlayışı ile benimki, sapkın seks ile normal seks kadar zıt idi. "Gemide bunu yapmak için pek çok güvenli yol var, Bayan Rose."

Uzun, kırmızı uçlu tırnağını uzatarak ceketimin yakasını tırmaladı. "Oh, eminim vardır."

Ah, lanet olsun. Gerçekten mi?

Bir şekilde gülümsememi sabit tutmayı başardım. "Spa'da randevu almakta sorun yaşadığınızı biliyorum. Lütfen özürlerimi kabul edin. Sorunu çözdük ve aromaterapi masajınız..." Saatime baktım. "...otuz beş dakika sonra başlayacak. Size en iyi masözümüzü ayırdık."

"Teşekkürler" de ve beni bırak. Geri dönmem gereken bir kadın ve tatmin edilmeyi bekleyen bir penis var.

"Hmm." Dudaklarını büzdü. "Sanırım bu da olur."

Berrak bir sıvıyla dolu bir bardak aldı. Scarlett'in ününü bildiğimden, bunun buzlu su olduğunu sanmıyordum.

"Bir içki içmek ister misin?"

"Çok isterdim," diye yalan söyledim. "Ama bu akşam görmem gereken birkaç misafirim daha var.

Eminim anlarsın."

"Başka bir zaman," diye mırıldandı, gözleriyle beni sikerek.

İnsanlığın geleceği buna bağlı olsa bile olmazdı. "İyi akşamlar, Bayan Rose."

Kapının diğer tarafında dururken kapının kapanma sesi içimi rahatlatmıştı. Scarlett Rose birçok erkeğin fantezilerinde yer alıyor olabilir. Güzel bir kadındı ama kalbi kötüydü. Yine de, onun basın danışmanını suçlayamazdım. Onunla o kadar harika bir iş çıkarmışlardı ki, herkes onu Amerika'nın sevgilisi sanıyordu.

Daha çok Amerika'nın lanet olası kabusu gibiydi. İyi bir halkla ilişkiler çalışmasının bir insana yapabilecekleri inanılmazdı.

"Ah, buradasın."

Döndüğümde Nolen ve Marlowe koridorda ilerliyorlardı. Tek istediğim sahibi süitine koşup Jill'in amına gömülmekken, zorla gülümsedim ve onlara doğru yürüdüm.

"Kadın kim?"

Kaşlarımı çattım. "Hangi kadın?"

"VIP resepsiyonundan zorla çıkardığın kadın. Telefonunda gözünü diktiğin kadın."

Lanet olsun kardeşim. "Kimseyi zorla çıkarmadım. İkinizin balayına çıkma zamanı gelmedi mi?"

Marlowe sırttı. "Biz çoktan başladık bile."

"İyy." Kulaklarımı kapattım. "Bilmek istemiyorum." "Aklın çok kirli," dedi Nolen.

Kardeşim bunun yarısını bile bilmiyordu. Ben de ona açıklamaya niyetim yoktu.

"İkinize bir şey getireyim mi? Yapacak bir sürü işim var."

Yine yalanlar. Yapacak tek bir işim vardı. Tekrar tekrar. Marlowe kendini Nolen'ın yanına yapıştırdı. "Hayır, biz iyiyiz." "Kahvaltıda görüşürüz?"

"Olur."

Onları sütlerine kadar geçirdim, ama içeri girdiklerinde aklıma bir düşünce geldi. "Aspen nerede? Lütfen bana o rock yıldızını takip etmediğini söyle.

Eğer

onu kızdırırsa, *beni* de kızdırır."

"Öyle bir şey yok. En azından benim bildiğim kadarıyla," dedi Nolen. "Onu birkaç dakika önce bıraktık. Yorgun olduğunu ve yatmaya gittiğini söyledi."

"İyi." *Bir sorun şimdilik rafa kaldırılmıştı.*

"İyi geceler, kardeşim." Kapıyı kapattı ve içeriden kıkırdama sesleri yükseldi. Gülümsedim. Mutluluğa giden zorlu bir yoldan geçen harika bir çifttiler.

Süitiime doğru yola çıkarken, Nolen'ın Aspen hakkındaki yorumu beni güneş pleksusumdan vurdu. Lansmanın stresi, resepsiyonda Jill'i görmenin beklenmedikliği, onu tekrar tatmanın heyecanı ve sonra Scarlett ile olan tüm bu saçmalıklar yüzünden, Aspen'in benim özel alanıma girip ikinci yatak odasını aldığını tamamen unutmuştum.

Ah, siktir.

Koşmaya başladım.

Bölüm 11

Jill

**Hay aksi.
Ne utanç verici bir durum.**

BLAY, kapının açıldığını duyduğumda on dakikadan fazla bir süre geçmemişti. Rahat bir nefes aldım. Omuzlarım kasılmaya başlamıştı.

"Sen öldün, Blay Kingcaid," diye bağırdım, sesimde kahkaha vardı. Beni bağlayıp yalnız bırakmış olsa da, ona kızamazdım. Doğrusu, tahrik olmuştum, amım zonklıyor ve onun başladığı işi bitirmesini istiyordu.

"Aman Tanrım."

Başımı hızla çevirdim, Blay'in yatak odasının kapısında duran garip kadına gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Dalga geçiyorsun herhalde.* Başka bir kadın daha getirmişti. Ne olacağını sanıyordu? Lanet olası bir üçlü mü?

"Kimsin sen?" diye sordum, yeni doğmuş bir bebek kadar çaresiz, yatağa bağlı ve tamamen çıplak olmama rağmen otoriter görünmeye çalışarak. Düzeltme. *Neredeyse* tamamen çıplak. Hala kedi topuklu ayakkabılarımı giyiyordum.

"Sen kimsin?" diye karşılık verdi.

Onun sorusunu görmezden geldim. "Blay nerede?"

"Blay mı?" Kaşlarını çatı. "Oh, Blaize'i kastediyorsun. Kimse ona Blay demez."

Aşağılık konumundan tartışmak bir işe yaramıyordu. "Beni örtüp bağlarımı çözebilir misin, sonra kimin kime ne dediğini konuşuruz?"

"Tabii, elbette."

Beni bir çarşafıla örttü ve birkaç saniye içinde beni çözdü. Bileklerimi ovuşturarak, güneş kremi sürmeden güneşte geçirdiğim bir günden daha fazla kızartacak kadar utanç verici bir duyguyu bastırmaya çalıştım.

"Kuzenimi nereden tanıyorsun?"

Sırt kaslarım gerildi. "Kuzenim mi?"

"Evet, Blaize benim kuzenim." Elini uzattı. "Ben Aspen Kingcaid."

Sanki bu ismi hemen tanımam gerekiyormuş gibi söyledi. Kingcaid kısmı dışında, onu hiç duymamıştım. En azından bir

üçlü seks organize etmemiştir. Yine de, Aspen'in her an ortaya çıkabileceğini bilirken beni bağlayıp çıplak bırakması... Onu öldürebilirdim.

Bir dahaki sefere yüzünü göstermeye cesaret ederse onu öldürebilirim.

Bu durumun tuhaflığına rağmen, elini sıktım. "Jill Rowe."

Tereddüt etti, yayınlanmadan önce son taslağı gözden geçiren bir düzeltmen kadar dikkatle beni inceledi. Birkaç saniye sonra, eli yüzüne gitti ve burnunu çekerek bir ses çıkardı. Yemlikte burnunu sokmuş bir at gibi. Boğuluyor olabileceğini düşündüm. Sonra eli düştü ve kaşları çatıldı.

"J. T. Rowe? Romancı mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Aynı şey. Lütfen bunu sosyal medyada paylaşma. Kariyerim bir daha düzelmez."

Benim önerimden rahatsız olmuş gibiydi. "Asla böyle bir şey yapmam."

"Bazıları yapar."

"Ben öyle biri değilim. İnan bana, ben de trolling kurbanı oldum. Başka birine böyle bir şey yapmam. Ama ben senin en büyük hayranlarından biriyim. Yayınladığınız her şeyi okudum." Kafasını salladı ve son derece sevimli, şapşal bir gülümseme takındı. "Kahretsin, burada olacağınızı bilseydim, imzalamanız için bir kitap getirirdim."

"Bana adresini verirsen, sana bir sürü kitap gönderirim."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi daha da genişledi. "Çok isterim."

"Bir şartım var." "Söyle."

"İkimiz de bunun" — elimle ikimizi işaret ettim — "hiç olmamış gibi davranacağız."

Göğsünde haç işareti yaptı ve çenesini eğdi. "Anlaştık." Yatağın kenarına oturdu ve bana sarıldı. "Seninle tanıştığıma çok *sevindim*."

Burnumu kırıştırdım. "Giyinmek istiyorum. Diğer odadan elbisemi ve çantamı alabilir misin?"

"Tabii, elbette." Ortadan kayboldu ve kıyafetlerimi ve çantamı getirerek geri döndü. "Al bakalım."

Gitmesini bekledim. Olduğu yerde kaldı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, lanet olsun. Haklısın. Üzgünüm." Bana tekrar sırtıttı. "Garip davranıyorum. Söz veriyorum, her zaman böyle garip değilim. Sadece seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım."

Oturma odasına koştu. Yataktan atladım ve saniyeler içinde giyindim. Blay'den hâlâ iz yoktu. Ya da Aspen'in kimseye onu bu kısaltılmış lakapla çağırmadığını söylediğini düşünürsek, Blaize demeliyim. Bu da bana neden kendini bu şekilde tanıttığı sorusunu akla getirdi. Muhtemelen bu da onun baştan çıkarma rutinlerinin bir parçasıydı. Biraz gizem kat, ve bam! 35 bin fit yükseklikte tek seferlik bir anlaşmaya kanmış olursun.

Ama yine de... beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. "Bir şey içmek ister misin?" diye bağırdı Aspen.

Yatak odasından çıktım, çantamı sanki beni daha fazla utançtan koruyacak bir kalkanmış gibi karnıma sıkıca bastırdım. "Hayır, teşekkürler. Gitmeliyim."

Bir elinde bir şişe cin, diğer elinde bir kokteyl çalkalayıcıyla etrafında döndü. "Benim yüzümden değil. Lütfen kal. Seninle kitaplar hakkında konuşmak isterim. Tabii sakıncası yoksa. Özellikle de tatilde olduğun için."

"Kitaplar hakkında konuşmaktan her zaman mutluluk duyarım." Tabii, yanımda getirdiğim o berbat kitaplar hariç. Tanrım, o lanet kitabı nasıl düzeltecektim? Sıfırdan başlamak için vaktim yoktu, tabii birdenbire ilham gelip üç haftada seksen bin kelime yazabilirsem başka. Ama bunu yapamazdım. Ben ilk taslağı temiz yazan bir yazardım, ama son zamanlarda yavaş yazıyordum. Hayır, tek çözüm, bir şekilde mevcut romanımdaki sorunları tespit etmek ve editörüme gönderecek kadar iyi hale getirmektir.

Bazen mucizeler olurdu. Değil mi?

Aspen cinle bir şeyler hazırladı. Bana bir bardak uzattı. Bir yudum aldım. Tanrım. Bunun yarısından azını içsem bile sarhoş olurdum. Bardağı sehpayaya koydum. Aspen yanıma oturdu, bacak bacak üstüne atmış, yüzünde hevesli bir ifade vardı.

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?"

Ah, kahretsin. "Şey, *Pieces of Me*'nin devamı."

"Aman Tanrım! Gerçekten mi? Arton ve Kenna'yı çok sevmiştim. İkinci kitapları mı çıkıyor?"

Öyle görünüyor. "Evet."

Aspen'in bana Blay'in, yani Blaize'in neden beni yatağa bağlayıp burada bıraktığını sormadığını fark ettim. Belki de bu o kadar da sıra dışı bir olay değildi. Bu düşünce midemi kramp attırdı.

"Bu inanılmaz. Ne zaman çıkacak?"

Bu gidişle, asla. "Bu yayıncıya bağlı. Ben sadece yazıyorum." Kulağa çok basit geliyordu. Keşke öyle olsaydı.

"Öğrendiğinde bana mesaj atmalısın." Kalçalarını kaldırdı ve pantolonunun arka cebinden bir kart çıkardı. "İşte iletişim bilgilerim."

Kartı çantama koydum. "Söz veriyorum..."

Süitin kapısı açıldı ve Blay içeri girdi. Önündeki manzaraya bir bakış attı ve ateş çıkacak kadar kızardı.

"Ah, lanet olsun."

Gerçekten de öyle.

Ben bir şey söyleyemeden, Aspen kanepeden fırladı, Blay'in yanına yürüdü ve koluna yumruk attı. Hem de hiç nazik davranmadı.

"Blaize Isaac Kingcaid, on dakika önce bu süite döndüğümde gördüklerimi bana açıklayabilir misin?"

Isaac. Isaac'a benzemiyordu. Ama Blaize'e de benzemiyordu. Benim için o her zaman Blay olacaktı.

"Birincisi, ah." Kolunu ovuşturdu. "İkincisi, hayır. Bu seni ilgilendirmez." Bana özür dilemeye çalışır gibi bir ifadeyle baktı.

"Beni ilgilendirmiyor mu?" Elleriyle beline koydu. "O kadının kim olduğunu biliyor musun?"

"Kafan mı güzel? Tabii ki kim olduğunu biliyorum. Ne...?"

"Beni kesme. Henüz konuşmam bitmedi. O kadın..." Kimi kastettiği konusunda bir şüphe varmış gibi beni işaret etti. "O kadın J. T. Rowe, dünyanın en büyük aşk romanı yazarı."

Güzel bir iltifat, ama gerçeklerden uzak. Yine de duymak hoş. Özellikle de son yazdığım boktan şey yüzünden özgüvenim sarsılmışken.

"Ve onu çıplak ve yatağına bağlı bırakıyorsun?"

Onun açık sözlülüğüne yüzümü buruşturdum. O gelene kadar eğlenceliydi... "Bu..."

"Sen bu ailenin yüz karasıydın. Nolen bunu biliyor mu?"

Gözlerini devirdi. "Evet, çünkü sürekli en yakınlarımla seks hayatımı paylaşırdım."

"Bana alaycı davranma."

Sınıfta öğretmenimin dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. "Affedersin..."

"Burnunu benim işlerime sokmazsan, alaycı tavırdan daha fazlasıyla karşılık veririm."

"Acaba ben..."

Sanki konuşmamışım gibi. Blay sinirli bir ses çıkardı ve kuzenine öfkeyle baktı. "Tamam, bu kadar." Aspen'i kolundan tutup kapıya doğru sürükledi. Kapıyı açarak onu koridora çıkardı. "Git bir şeyler iç ya da masaj yaptır. Bir saate ihtiyacım var." Omzunun üzerinden baktı. "İki saat olsun."

Kapıyı Aspen'in yüzüne kapattı, kilidi devreye soktu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yavaşça döndü. Gözlerini yavaşça benimkilere kaldırırken yüzünde bir tedirginlik belirdi, ağzının bir tarafı utangaç bir şekilde kıvrıldı.

"Çok özür dilerim. Sana kapıldım ve sonra bir divanın önemsiz sorununu çözmek için seni bırakmak zorunda kaldım, Aspen'in de bu süiti paylaştığını unuttum. Onun burada olması bile gerekmiyordu. Seni bulacağını bilseydim, seni asla bu duruma sokmazdım." Boynunu avuçladı. "Bir şey söyle."

"Denedim. Üç kez. Ama sen ve kuzenin birbirinizi parçalamakla meşguldünüz, beni duymadınız. O... hırçın biridir."

"Evet. Aspen erkeklerin dünyasında bir kadın. Hayatı boyunca sert erkeklerle çevriliydi ve çoğundan daha iyi onlarla nasıl başa çıkacağını biliyor." Bana doğru yürüdü ve Aspen ona yumruk atmak için ayağa kalktığı anda boşalttığı koltuğa oturdu. "Gitmediğine şaşırdım."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Scarlett'le uğraşırken, seni ve geri döndüğümde sana yapacağım şeyleri düşünmeden edemedim."

Kaşlarımı çattım. Olamaz... olabilir mi? "Scarlett? Scarlett Rose mı?"

"Aynen öyle."

"Vay canına. Onun filmlerine bayılıyorum. Hollywood'un kraliyet ailesinden biriyle yelken açtığıma inanamıyorum."

"Daha çok başımın belası gibi. Kamuoyundaki imajına inanma. O lanet olası bir diva."

"Ne kadar..." Telefonum çaldı. Küfrettim. "Bekle." Çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Ekranda Addison'ın adı belirdi. "Arkadaşlarımdan biri. Bana bir saniye müsaade eder misin?" Cevap beklemeden koltuktan kalkıp yatak odasına gittim, karnım

"Merhaba," dedim mikrofonun içine.

"Oh, ne hayal kırıklığı. Cevap verdin ve öfkelenip sinirlenmiyorsun. Anladığım kadarıyla sen ve Bay Alpha anlaşılmadınız? Neredesin?"

Gülümsemeden edemedim. "Bay Alpha'nın yatak odasındayım."

"Seni çoktan becerdi mi? İki kat hayal kırıklığı. Onu görünce, daha fazla dayanma gücü olduğunu düşünürdüm."

Blay'ın beni bağlaması ve kuzeninin beni keşfetmesi olayını tekrar anlatmanın sırası değildi. Addison'ın koca ağzını bildiğim için, bunu tekrar anlatmanın sırası muhtemelen hiç gelmeyecekti.

"Yatmadık." "Üç kat hayal kırıklığı."

Boğazımda bir kahkaha patladı.

"Eğer iyice becerilmiyorsan, planlandığı gibi bizimle akşam yemeğine gelebilirsin."

"Şey..." Bunu nasıl başardım? "Bir saniye bekle."

Telefonu sessize aldım ve oturma odasına döndüm. Blay kendine bir içki doldurmuştu. Amber renginde bir şeydi. Viski ya da brendi olabilir. Ben görüldüğümde bana baktı.

"Evet demek zorunda değilsin, ama..." "Evet."

"Bu tehlikeli bir cevap. Sana servetini bana devretmeni isteyebilirdim."

"Karşılığında hayatını bana devretmen şartıyla yapardım."

Dilimi yanağımın içine soktum. "Pürüzsüz. Ayrıca bir yalan." Omzunu silkti. "Çabam için bana kredi vermelisin."

"On üzerinden üç."

"Sert."

"Sana ulaşman gereken bir hedef verdi."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Neye razı oldum?" "Arkadaşlarımla akşam yemeği. Ve seni uyarmalıyım, onlar çılgın bir gruptur."

Gülümsemesi içimi aydınlattı. "En azından beni koruyacak sen varsın."

."

Bölüm 12

Blaize

**Kız, öyle bir pislik için fazla
akıllı.**

Jill'in beline sahiplenici bir şekilde kolumu dolayarak akşam yemeğine giderken birkaç kişi beni durdurdu. Her biriyle birkaç kelime konuştuktan sonra, dakik olmayı sevmediğimi bahane ederek kibarca izin isteyerek ayrıldım. Gerçek şu ki, gözüm sadece Jill'deydi ve karşılaştığımız her kişi dikkatimi ondan uzaklaştırıyordu.

Başka bir deyişle, kadınların elinde oynanan bir erkek olduğum ortadaydı.

Bu uzun sürmezdi. Kısa süreli takıntılarım hiç uzun sürmezdi, ancak ilgim genellikle ertesi sabah güneş ufku öpmeden önce azalırdı. Bunu Scarlett'in taleplerinin bizi rahatsız etmesine bağladım. Akşam yemeğinden sonra onu süitime dönmeye ikna edecektim. Jill'in içinde geçireceğim bir gece susuzluğumu sonsuza kadar giderecekti. Gemi, işler biraz garipleşirse ondan kaçmak için yeterince büyüktü. İçgüdülerim bana Jillian Rowe'un yapışkan bir tip olmadığını söylüyordu. Gururu, süresi dolmuş bir ilişkiye tutunmak için çok fazlaydı.

Elimi beline koydum ve onu restorana doğru yönlendirdim. Karşılama görevlisi podyuma yaklaştığımızda daha dik durdu, ama bir şey söylemeden önce, heyecandan çıkan bir çığlık neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı. Bir kadın bize doğru koştu ve Jill'i geniş göğsüne sıkıca sarıldı, sonra onu bıraktı ve beni baştan aşağı süzdü.

"Sana hakkını vermeliyim, Jill. Ateşli erkekleri nasıl tavlayacağını iyi biliyorsun.

Sizin bir erkek kardeşiniz yok, değil mi Bay Kingcaid?"

"Addison," diye tısladı Jill. "Uslu dur."

"Lütfen bana Blaize de." Jill bana şüpheli bir bakış attı, bunu daha sonra ona sormak için not aldım. "Aslında iki erkek kardeşim var ve biri de bu gemide. Ne yazık ki karısıyla birlikte burada. Diğer kardeşim Fransa'da yaşıyor ve o da nişanlı."

Addison dudaklarını büzdü. "Ugh. İyi olanlar hep alınır."

"İyi olduklarını kim söyledi?" Kaşlarımı kaldırdım, Jill'in kalçasını sıktım ve sonra elimi onun sıkı poposuna kaydurdım. Cidden, bu kızın o popoya göre çok fazla beyni vardı.

"İyi oynadın." Addison çenesini eğdi. "Kötü olanlar çok daha eğlencelidir."

Dönerek, diğer iki kadının oturduğu masaya doğru yürüdü, keskin bakışlarıyla beni değerlendiriyorlardı.

"Blaize Kingcaid." Elimi uzattım ve ikisinin elini sıktım. "Geçtim mi?"

Kadınlardan biri, minyon, güzel bir sarışın, gülümsemeyi andıran bir ifadeyle. "Henüz erken. Ben Kelsey, bu da Raya." Donanma mavisî gözleri ve dostça gülümsemesi olan koyu saçlı kadını işaret etti.

"Onlar çok koruyucular," diye Jill kulağıma fısıldadı.

"Anlıyorum. Endişelenmeli miyim?"

"Duruma bağlı."

"Ne hakkında?" diye sormadım. Sormama gerek yoktu. Cevap belliydi: Jill'e doğru davranıp davranmadığım hakkında. Birdenbire, midemde bir huzursuzluk hissi belirdi. Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Yarın uyandığımda, her zamanki gibi fethettiğim kadınla aramıza mesafe koyma dürtüsüyle uyanırsam, hayatı gereğinden fazla zorlaştırmış olurum. Bir kadından kaçınmak mümkündü. Dört kadından kaçınmak, bu büyüklükteki bir gemide bile kolay olmayacaktı, özellikle de intikam peşindeyseler.

"Gel, otur." Addison yanındaki koltuğu okşadı. "Sorguya çekilmeye hazır ol."

Dairesel deri koltuğa oturdum. Jill de peşimden gelerek beni sıkıştırdı. Artık kaçmak için çok geçti. Ama onun sıcak bacağı benimkine değdiğinde ve yeni sürdüğü parfümün kokusu burnumu doldurduğunda, kaçmanın aklımdaki son şey olduğunu fark ettim.

Şampanya akarken, arkadaşları rahatlardı ve garsonlar ana yemeklerimizi getirdiğinde, arkadaşlarına uygunluğum hakkında sorguya çekmeyi tamamen unutmuşlardı. Bunun yerine, Jill onun gemide olduğunu ağzından kaçırıdıktan sonra, dikkatlerini Scarlett Rose hakkında sorguya çekmeye çevirdiler. Halkın o kadına olan yoğun ilgisi beni şaşırttı. Ama yine de, o paranın satın alabileceği en iyi halkla ilişkiler uzmanına sahipti ve her kuruşunu hak ediyorlardı.

Jill'e söylediğimden farklı olarak, fikrimi kendime sakladım ve uygun şekilde belirsiz kaldım. Yemeklerin gelmesi, konuşmayı A listesindeki aktrislerden uzaklaştırıp daha güvenli konulara yönlendirmeme yardımcı oldu. Jill her yemekle bana daha da yaklaştı ve son yemekler kaldırıldığında, neredeyse kucağıma oturmuştu.

"Beni tahrik ediyorsun," diye fısıldadım, Addison'ın duymayacağı kadar alçak sesle.

"Sen de beni ıslatıyorsun." Elini uyluğumdan yukarı kaydırarak, ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Gidelim mi?"

Cevap beklemeden, koltuktan kalktı. Onu takip etmek için acele ederken neredeyse ayağımla takılıp düşüyordum.

Addison iki arkadaşına elini uzattı ve avucunu vurdu. "Ödeyin, kızlar."

"Ne için ödeyelim?" diye sordu Jill.

"Kahve bitene kadar dayanamayacağınıza bahse girmiştim ve haklı çıktım." "Siktir git." Jill gülümsedi.

Addison kıkırdadı. "Eğlenin çocuklar. Unutmayın, kendinize dikkat edin." "Senden nefret ediyorum."

"Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum. Sabah görüşürüz. Oturmanız için lastik bir halka hazırlayacağım."

Gülmemi tutamadım. Addison, hem sinir bozucu hem de sevimli olan kadınlardan biriydi. Kolumu Jill'in beline doladım, vücudunun benimkine yapışmasını zevkle hissettim. Başparmağımla kalçasında gezdirerek burnumu saçlarına gömdüm.

"Biraz gecikmeli bir zevk almaya ne dersin?"

Merakla bana baktı. "Aklında ne var?"

Onu piyano barına yönlendirdim, loş ışıklandırılmış, lüks, özel koltukları ve şehvetli bir atmosferi olan samimi bir içki mekanı. Burası aşıklar, balayı çiftleri ve ticari bir uçakta yedikleri kadına baştan çıkarma zevkini borçlu olan azgın CEO'lar için bir yerdi. Tek seferlik ilişkilerim olmasına rağmen, yattığım kadınları sadece sikim için bir delik olarak görmedim. Şarap içip yemek yiyip masanın altında ayak oyunları oynamayı severdim. Pahalı bir şarabın tadını çıkarırken gözlerine bakıp, yalnız kaldığımızda onlara yapacağım şeyleri hayal ederek kanımın şehvetle dolmasını sağlardım.

Jill bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona patlayıcı orgazmlardan daha fazlasını vermek istedim. O, tüm dikkatimi hak ediyordu; onu biraz tanımam ve onun da kurumsal imajının ardındaki beni tanıması için bir fırsat.

Tanrım, Kingcaid. Sen de kimsin be?

Bara girdiğimiz anda, ekibimin birkaç üyesi sanki zemin ayaklarını yakan bir fırın haline gelmiş gibi dikkatlerini topladılar.

iş arkadaşlarım, başkalarının kendilerine yalakalık yapmasından hoşlanıyordu, ama ben zengin olmanın ve onların kariyerlerini elimde tutmanın getirdiği dalkavukluktan hiç hoşlanmazdım. İnsanların bana diğerlerine davrandıkları gibi davranmasını tercih ediyordum, ancak bu umutsuz bir arzu idi. Onlar için ben patron, büyük patron, istediği gibi işe alıp kovan adamdım. İki hafta boyunca beni tanıdıkça biraz rahatladılar, ancak her zaman "Oh, lanet olsun" tepkisini alırdım. *Sanırım bu işin doğasında var.*

"Bay Kingcaid. Hanımefendi." Bize ilk ulaşan ekip üyesi başını salladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Onu rahatlatmak için en samimi gülümsememi takındım. "İki kişilik bir masa." Barı gözden geçirdim ve bakışlarım mükemmel bir noktaya takıldı: karanlık bir köşede saklanmış bir masa. "Orası mükemmel." Birçok nedenden dolayı.

O da benim baktığım yere baktı, başını salladı ve önüme geçti. Düz durmaya ve ayağına takılmamaya çalışıyor olduğunu anlayabiliyordum. Jill bana "Tanrı onu korusun" der gibi baktı. Onu masaya oturttum ve yanına oturdum.

"Şarap?"

"Harika olur."

Menüye bakmaya gerek duymadan, orta fiyatlı bir şişe şarap sipariş ettim. Jill, yüz bin dolarlık, "bak ne kadar zengiyim" şarabı talep edecek ya da hoş karşılayacak türde bir kadın gibi gelmedi bana.

Garson bizi yalnız bıraktıktan sonra, tüm dikkatimi ona vermek için vücudumu ona doğru çevirdim. Bir tutam saçını kulağının arkasına attım ve elimin tersiyle boynuna dokundum. Tüyleri diken diken oldu. Burası soğuk değildi. Gülümsedim.

"Umarım sorun yoktur?"

Gözleri dans ederken dudakları gülümsedi. "Ne yaptığını biliyorum ve minnettarım. Ama benim kesin bir şey olduğumu biliyorsun, değil mi?" Ben cevap veremeden güldü. "Bu beni... kolay bir kadın gibi gösteriyor."

"Hayır, öyle değil. Seni, ne istediğini bilen ve büyük, kötü dünyaya çıkıp onu elde etmekten korkmayan, güçlü, kendine güvenen bir kadın gibi gösteriyor." Boynunu okşamaya devam ettim, başparmağımla çene hattını takip ettim. O da bana sevimli bir titremeyle karşılık verdi. "Seni biraz baştan çıkarayım. Ön sevişme, cinsel ilişkiyi çok daha patlayıcı hale getirir."

"Şikâyet etmiyorum."

"İyi."

"Aspen kimse sana öyle demiyor dediğinde neden bana Blay olarak tanıtıldın?"

Garson şarabı ve iki kadehi masaya koyana kadar cevabımı sakladım. O şarabı doldurmak için elini uzattığında onu geri çevirdim. İki kadehi de doldurup birini Jill'e uzattım.

"Emin değilim. Belki bir süreliğine kim olduğumu unutmak ve sadece kendim olmak istedim. Bu ailenin bir üyesi olmanın getirdiği yük olmadan güzel bir kadının eşlik etmesinin tadını çıkarmak istedim."

"Ya da..." İşaret parmağını dudaklarına dokundurdu. "Uçtuğumuz havayolunu satın alabileceğini bilirim daha çok ilgilenirim diye düşündün." Sesinde eğlence vardı.

"Daha fazla ilgi" neye benzeyecekti?

Onunla dalga geçiyordum ve o da bunu biliyordu. "Hmm, seni koltukta becermiş olabilirdim."

Ciddi değildi, ama yine de midem ters döndü. "Sana izin verirdim."

"Olabilir mi?" Burun kıvrırdı ve bu çok sevimliydi. "Beni yakaladın."

"Gerçekten nedeni bu mu? Kendin olmak istemediğin için mi?"

Başımı salladım. "Birkaç dakika önce aldığımız karşılamayı gördün. Bazen, başka biriymiş gibi davranma, Blaize Kingcaid olduğumu, boynumda 1,5 milyar dolarlık bir yük taşıdığımı unutma isteği duyuyorum." Bu yorumun hafif ve anlamsız gelmesini istemiştim, ama Jill'in endişeli bakışından anladığım kadarıyla, başaramamıştım.

"Bu kolay olamaz."

"Hayır." Şarabımdan bir yudum aldım. "Bu yolculuk, bu gemi, tüm bu girişim yüzünden uykusuz geceler geçirdim. Her şey yolunda gitmeli." Yüzümü buruşturarak, tutunamayan bir gülümseme denedim. "Neden sana bunu anlattığımı bilmiyorum. Aileme bile ne kadar endişeli olduğumu söylemedim. *Söyledim*," diye düzelttim.

"Bir yabancıyla konuşmak daha kolay olabilir."

Kol düğmemle oynadım. "Sen öyle misin? Bir yabancı mı? Bana yabancı gibi gelmiyorsun."

Gözleri karardı, ela irislerinde şehvet yüzdü. Penisim coşkuyla tepki verdi. "Sen de bana yabancı gibi gelmiyorsun."

Başımı eğdim, dudaklarımızın teması kısa ama elektrik gibiydi. Jill'in kısa nefes nefese kalması sikimi tamamen sertleştirdi. Parmaklarımı bileğine doladım ve elini ereksiyonumun üzerine koydum.

"Bana yaptığın şey bu."

"Bana fazla değer veriyorsun." Sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibi nefesi kesilmiş gibiydi.

"Saygıyla katılmıyorum." Dudaklarını yakalayıp onu öptüm, geniş sırtım onu meraklı gözlerden korudu. Elini benim sikimde tuttu, pantolonumun üzerinden beni okşadı. Ağzına inledim. "Böyle devam edersen, mükemmel bir takım elbiseyi mahvedersin."

Buna karşılık, baskısını artırdı. Testislerim gerildi. "Hadi buradan gidelim."

Bana göz kırparak utangaç bir gülümseme attı. "Baştan çıkarmaya ne oldu?"

"Sen oldun." Kabinden kalktım ve ona ayağa kalkması için yardım ettim. "Şarabı alalım mı?"

"İçmek için vaktin olmayacak." Onu piyano barından dışarı çıkardım. Göğsümden bir inilti yükseldi, bu seferki şehvetten uzak bir iniltiydi. "Şimdi ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

Scarlett, yapmacık asistanını da yanına alarak bana doğru yürüyordu ve mutlu görünmüyordu.

"Bay Kingcaid," diye bağırdı. "Sizinle konuşmak istiyorum."

"Bu...?" Jill sözünü bitirmedi.

"Maalesef, evet." Jill'in elini bıraktım ve gülümsemeye çalıştım, ama asıl yapmak istediğim Scarlett'i denize atmaktı. Keşke onu ilk limanda bırakabilseydim. Beni engellemeye devam ederse, bunu yapabilirim ve sonuçları umursamam.

"Bayan Rose. Sizin için ne yapabilirim?"

Aşırı pişmiş biftek ve ıslak kuşkonmaz hakkında uzun bir nutuk attı ve onu ne kadar yatıştırmaya çalışsam da, bana başka bir sorun daha çıkardı. Onları savuşturmak için büyük lig beyzbol oyuncusu olmam gerekirdi.

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Scarlett nefes almak için durakladığında sordum.

"Nasıl düzeltebileceğini söyleyeyim. Hemen benimle gelip şefinden bana yenilebilir bir şey yapmasını isteyebilirsin." Dolgun kırmızı dudakları kötücül bir gülümsemeye gerildi ve kırmızı tırnağını göğsümden gezdirdi. "Takipçilerime bu gezinin ne kadar berbat bir şov haline geldiğini anlatmadan önce."

Lanet olsun.

Jill'in gözlerine baktım, gözlerimde bir özür vardı. Omzuma dokundu ve parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldadı. "İşine odaklan. Dediğin gibi, her şey yolunda gitmeli. Belki görüşürüz."

Ve bununla birlikte, beni bağırıp çağıran bir aktris, mavi toplar ve kaderimin beni kendimden kurtarmak için devreye girdiğine dair rahatsız edici bir hisle baş başa bırakarak uzaklaştı.

Bölüm 13

Jill

Orgazm olamamak beni çok sinirlendiriyor.

SCARLETT ROSE, Noel kartı listemden çıkarıldı. Onun hayranıydım, ta ki hiçbir hayranın görmemesi gereken bir şeye tanık olana kadar. Perdenin arkasına bakmak bir hataydı, özellikle de orada, tahminimce fazlasıyla abartılmış birinci dünya sorunlarından şikayet eden, ağlayan bir kadın ortaya çıktığında.

Bu gemide aşırı pişmiş biftek ve ıslak kuşkonmaz servis eden şeflerin kalitesini göremedim. O, neredeyse her şeyden şikayet etmek için yaşayan, memnun edilmesi imkansız kadınlardan biriydi.

Sadece benim keyfimi kaçırmakla kalmamış, Blay ve ben başladığımız işi bitirmiş olsaydık yaşayacağım birkaç orgazmı da mahvetmişti. Ama ona da dokunmuştu. Onu gemide zıplarken görürsem, bacağımı uzatıp havuza göbek üstü düşerken gülecektim.

Ahh, hayaller. Keşke.

Birden fazla orgazm planlarım suya düştüğü için, süitiime geri döndüm. Kapıyı açmadan önce müzik sesi beni karşıladı. İçeride, parti tüm hızıyla devam ediyordu. Addison, bir adamla yatakta dans ediyordu, göğüsleri sallanıyor, adamın gözleri ondan ayrılmıyordu. Kelsey içki hazırlıyor ve diğer iki adamla sohbet ediyordu, Raya ise balkondaki kanepede diğer dört adamla uzanıyordu.

"Hey!" Addison bana birkaç öpücük gönderdi. "Bay Milyarder'e ne oldu?"

"Çalışması gerekti." Umursamıyormuş gibi davrandım. Ama umursuyordum.

İşin kendisi değil, onun kim olduğunu ve rolünün önemini biliyordum, ama onun uzaklaştırılmasının nedeni. Bir tokat atılması gereken çocukça bir aktrisin aptalca bir nedeni.

Şuna bakın. Orgazmdan mahrum kalmak beni ekstra sinirli ve şiddet dolu yapmıştı. Kim bilebilirdi ki?

Beni asıl rahatsız eden, ona dokunurkenki sahiplenici tavrıydı.

"Sıkıcı," dedi Addison şarkı söyler gibi. "Bir içki al. Kelsey cosmos yapıyor."

Kelsey, tam da o anda, tatlı kızılçık suyu ile dolu bir martini bardağı uzattı ve Kelsey'i tanıyorsam, içine birkaç shot Belvedere de eklemişti. Addison, talihsiz esirine karşı kıvrılmaya başlamıştı, ama adamın hiç umursamadığı belliydi.

"Ne oldu?" diye sordu Kelsey, kokteylinden büyük bir yudum almadan önce.

"Scarlett Rose. Bu insanlar kim?" "Scarlett Rose mu? Aktris olan mı?"

"Aynen öyle."

Isık çaldı. "Vay canına, gerçek hayatta da bu kadar güzel mi?"

"Evet, çok güzel." Çenemi salladım. "Parti planladığını bilmiyordum."

"Bu bir parti değil. Bir toplantı." Beni dürttü. "Ve eğer Bay Milyarder Hollywood elitlerine yalakalık yapmaya gittiğinde, belki de kendine bir yedek bulmalısın."

Olanları yanlış anlamıştı, ama bu, mideyi kemiren keskin endişenin keskinliğini azaltmadı. Ya Scarlett'e yalakalık yapmak yerine, ona yalakalık yapıyorsa? Ya da daha doğrusu, onu emiyorsa. Yani, onun bir geçmişi vardı, değil mi? İlişkilere ilgi duymadığını açıkça itiraf etmişti. Ve ilişki yaşamayan erkekler tek eşlilik de yaşamazlar. Beni yatağa atmak üzere olması, Scarlett'in cazibesine kapılmayacağı anlamına gelmezdi. Tam bir cadaloz olabilir, ama güzel, şehvetli, baştan çıkarıcı bir cadalozdu. Onun gibi bir güzelliğin başını döndürmeyecek heteroseksüel erkek var mıydı?

Kendimi sinirlendiriyorum. Ben kıskanç biri değildim. Ya da en azından öyle sanıyordum. Minibarın arkasındaki aynaya baktım. Neyse ki cildimde yeşil bir renk yoktu. En azından bu iyi bir şeydi. Şimdi tek ihtiyacım olan, göğsümdeki baskının gitmesiydi.

Hadi ama Jill. Bu bir tatil olmalıydı, cenaze töreni değil. *Onu yazdığın felaket kitabın için sakla.*

Cosmo'nun yarısını içtim. "Hadi partiyi başlatalım."

Kelsey koluma girdi ve partinin çoğu konunun toplandığı balkona doğru yürüdük. Raya yüzüme bir bakış attı, beni büyük harfli bir kitap kadar kolay okudu ve beni rahatlatmak için sıkıca sarıldı.

"Denizde daha çok balık var," diye fısıldadı.

"Ve görünüşe göre sen de epey bir sürü biriktirmişsin."

Kıkırdadı. "Beni suçlama. Bunların hepsi Addison'ın suçu." "Şaşırdım."

Sonunda Greg adında, New York'tan gelen otuzlu yaşlarındaki bir borsa simsarı ile sohbet etmeye başladım. Sohbeta ilgi göstermeye çalıştım, ama onun sürekli getiri ve yatırım getirisi hakkında gevezelik etmesi ve Blay'in onu kötü cadıdan kurtarmam için mesaj atmış olabilir diye telefonumu kontrol etmem arasında, bu konuda feci şekilde başarısız oldum. Bu arada Greg, dikkatimin dağıldığının farkında değildi, ama ayı piyasası ve alış-satış farkına geçince, esneme numarası yaptım.

"Üzgünüm, uzun bir gün oldu. İzninizle?"

Başka bir gruba katılmak için döndüm. O da dirseğimi tuttu. "Nereye gidiyorsun tatlım?"

Tatlım mı?

"Şey, içkimi yenilemeye." Neredeyse boşalmış martini kadehimi gösterdim.

"İzin verin." Ben itiraz etmeden önce, bardağı elimden aldı, elimi tuttu ve beni içeriye götürdü. Elimi onunkinden kurtarmaya çalıştığımda, daha sıkı tuttu, neredeyse parmaklarımı ezdi.

"Bırakır mısın?" diye olabildiğince kibarca sordum. "Seni asla bırakmayacağım, tatlım." Bana sinsi sinsi baktı. Ben de ünlü soğuk bakışlarımdan biriyle karşılık verdim. "Korkarım ısrar etmek zorundayım."

"Hadi ama, bebeğim." Bardağıma masaya koydu ve diğer elini serbest bıraktı, hiç vakit kaybetmeden belime doladı. "Sadece biraz eğlenmek istiyorum."

Kızlarımı aradım gözlerimle. Addison, esirinin boğazına dilini sokmuştu,

Kelsey ve Raya ise bir grup erkeğin ortasında, bana sırtlarını dönmüşlerdi.

Harika. O zaman sıra bende. Bu şakacı beni endişelendirmiyordu. Tehlikede olduğumdan değil, odada bir sürü insan vardı ve bu adam uslu durmazsa üçü de onun hayalarını keserdi. "Başka bir yerde yap." İkinci denemede elimi kurtardım

ve

olabildiğince nazikçe diğer elini de belimden çektim.

"Biriyle mi birliktesin? Bu yüzden mi ilgilenmiyorsun?" Uygunsuz sorusuna bir de somurtma ekledi. Tanrım. Daha on dakika önce tanışmıştık.

"Hayır, kimseyle birlikte değilim." Keşke birlikte olsaydım ama. Scarlett Rose o anda ortaya çıkmasaydı, şu anda Blay'le çıplak olurdum.

İkincisi. Hayal kırıklığı dilimi kapladı ve tadı fermente yumurta gibiydi. Erkeklerin nesi vardı böyle? Ya yakalaması zor oluyorlardı ya da akut kızamık vakası gibi üstüme üstüme geliyorlardı. "Ve ilgilenmiyorum çünkü sen benim tipim değilsin."

"Öyle mi? Senin tipin kim?"

Blay'in görüntüsü gözümün önüne geldi, başı bacaklarımın arasında, beni bornozun kemeriyle yatağa bağlarkenki yaramaz sırtışı. Kuzeni beni çıplak ve bağlı halde bulduğunda gösterdiği utangaç, özür diler ifade. Omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığından bahsederken kısa bir an için ortaya çıkan tereddüt ve endişe, onun gibi bir erkek için nadir görülen bir kırılganlık göstergesiydi.

Neden en azından bana mesaj atmamıştı?

"Hayır cevabını kabul etmeyi bilen biri." Tatlı bir gülümsemeyle, "Kaba olmaya gerek yok. Sadece dostça davranmaya çalışıyorum." dedim.

Tamam, şimdi bu pislik beni sinirlendiriyordu. Kollarımı kavuşturdum.

"Öncelikle, bana bir daha cadaloz dersin, buradan sikin askıda gider. İkincisi, hayır, dostça davranmıyorsun. Beni taciz ediyorsun."

"Seni *taciz* mi ediyorum?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki de anlamadığın kelimeleri kullanmamalısın, tatlım."

Ohhh. Bu kadarı yeterdi. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Dışarı."

"Hadi ama tatlım. Sadece bir öpücük." Harekete geçti. Onun önünden atladım, birinin içmekten vazgeçtiği iğrenç yeşil sıvının olduğu bir bardağı aldım ve yüzüne fırlattım. Yüzü öfkeyle doldu.

"Neden, seni lanet olası..."

Müzik durdu. Addison, çenesinden yeşil sıvı damlayan adamla benim aramıza girdi.

"Onu duydu. Çık dışarı. Aslında, hepiniz çıkın. Parti bitti." Ona yaklaştı ve göğsüne yumruk attı. "Bu gemide seni görmemem için dua etsen iyi olur dostum, yoksa kendini Miami'ye yüzerek dönerken bulursun."

Addison'ın müdahale etmesini çok sevdim, her ne kadar bu adamla tek başıma kolayca başa çıkabileceğimi biliyor olsa da. Bu kızlar benim ailemdi. Hayat boyu dostlarım. İyi günde kötü günde birbirimizin yanında durduk.

Gerçek ailemden farklı olarak...

"Evet, ve o CEO'yu tanıyor, bu yüzden ilk durakta kendini gemiden atılmış bulabilirsin," diye araya girdi Kelsey.

Ona dirsek attım. En son istediğim şey, *hala* beni aramayan Blay ile bu fiyaskoyu paylaşmaktı.

"Soğuk kalpli kaltak," diye mırıldandı Greg koridorda yürürken.

"En azından sıkıcı bir pislik değilim," diye bağırdım arkasından.

Diğerleri de dışarı çıktı, ikisi arkadaşları için özür dilercesine mırıldandı. Addison'ın öpüştüğü adam ayrılırken, ona öpücük vermek için yaklaştı. Addison geri çekildi. "Arkadaşını suçla," dedi. Adam omuz silkti ve gitti. Addison kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

"Peki." Gülümsedim. "Kim demiş harika bir parti veremeyeceğimizi?"

Bölüm 14

Blaize

Seks mesajlaşmak eğlencelidir.

Scarlett'i yatıştırıp onun pençesinden kurtulduğumda, otuz dakika geçmişti. Jill'le yatakta geçirebileceğim otuz dakika. Güzel yazar hakkındaki duygularım, "Kısa süreli de olsa bir ilişkiye girmek iyi bir fikir değil"den "Siktir, onu istiyorum ve onu elde edeceğim de"ye kadar gidip geldi.

Sorun, beni Scarlett'in yanında bırakıp nereye gittiğini bilmiyor olmamdı. Cep telefonu numarası da yoktu. Şanslıydım ki, ahlak kurallarım gevşekti ve doğru bağlantılarım vardı. Birkaç saniye içinde ekibim bana onun süit numarasını ve telefon numarasını verdi.

Ceketimin iç cebinden telefonumu çıkardıktan sonra fikrimi değiştirdim. Bu, kişisel bir ziyaret gerektiriyordu.

Merdivenlerden aşağı inip güvertesine doğru yürüdüm, ama süitine yaklaşıncı kapıdan müzik sesi geliyordu. Parti tam gaz devam ediyor gibiydi. Elimi kapıyı çalmak için kaldırdım, ama bir şey beni durdurdu. Kulağıma ne fısıldamıştı? *Görüşürüz. Beni ara, bekliyor olacağım* ya da onun süitine habersizce gelip onu arkadaşlarından uzaklaştırmak için bir davetiye benzeyen bir şey değil. Yine.

Hayır. Onu rahat bırakacaktım. İşleri rahat tutmak daha iyiydi. Buraya gelerek, istediğimden daha fazla ilgi gösterdiğimi belli ediyordum. Muhtemelen büyük bir karmaşaya yol açacak bir şeye bulaşmadan da yeterince işim vardı.

İkinci kez yapmadım.

Bu kural, sayısız kez başımı beladan kurtarmıştı ve kendimi içinde bulduğum zoraki yakınlık göz önüne alındığında, bu kurala sıkı sıkıya bağlı kalmak daha da önemliydi.

Onu elde etmiştim. Harikaydı. Ve bitmişti.

Süitiime geri dönerken, göğsümde bir ağrı yayıldı. Muhtemelen Scarlett'e nazik davranmak zorunda kaldığım için hazımsızlık çekiyordum, oysa asıl yapmak istediğim onu gemiden aşağı atmaktı.

En kötüsü neydi? Bu daha ilk gündü. Böyle devam ederse, on dördüncü gününde beni yastıklı bir hücreye koymak zorunda kalacaklardı.

Süitime girdiğimde Aspen, telefonu kulağına yapıştırmış, hoparlöre hızla emirler yağdırıyordu. Beni neredeyse fark etmedi, telefonun diğer ucundaki kişiye bağlamakla meşguldü. Zavallı adam. Aspen çoğu zaman tatlı, eğlenceli ve uyumlu biriydi, ama onu kızdırırsan ya da ona karşı gelirsen, boğazını parçalardı. Sekiz erkek çocuğun olduğu geniş bir ailenin tek kızı olarak, hepimiz arasında en sert olanı oydu.

Bunu kendisi de biliyordu.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Kravatımı çıkardım, ceketimi çıkardım ve gömleğimin en üst düğmesini açtım. Yatağımın yanındaki saat 10:15'i gösteriyordu, benim için günün ortasıydı. Çalışsam iyi olurdu. Yapacak başka bir şey yoktu.

Ya da yapacak başka biri.

Belki de Jill'in kapısını çalmalıydım. Ama partiye katılmamı isteseydi, mesaj atardı. Ve atmamıştı.

Çünkü senin numaranı bilmiyor, gerizekahl.

Hayır, ama ben onun numarasını biliyordum.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzandım. Banyo kapısının ortasından tavanın ortasına kadar uzanan ince bir çatlak vardı. Derin bir nefes alıp bakım ekibine mesaj attım. Birbiri ardına lanet olası şeyler oluyordu.

Boynumun arkasını ovuşturarak gergin kasları sıktım. Boş bir mesaj açtım ve alıcı kutusuna Jill'in iletişim bilgilerini ekledim. İmleç bana göz kırparak, ona mesaj göndermem için beni kışkırtıyordu.

Siktir et.

Ben: Az önce olanlar için özür dilerim, Tilly.

Tanrım. Ne kadar da ezik. Gerçekten yapabileceğimin en iyisi bu mu?

Ben: Dün gece çok eğlendim.

Daha iyisi yok mu, gerzek?

Ben: Yani, kesintiye uğrayana kadar.

Cevap mesajı inatla gelmiyordu, bu da benim için onu rahat bırakmam gerektiğini gösteren bir işaretti. Ama ben pes eden biri değildim. Jill ilgilenmiyorsa

ilgilenmediğini bana kendisi söyleyebilirdi.

Ben: Bana gelmek ister misin?

Ben: Gelmeni isterim.

Ben: O mesajdan "bana" kısmını sil.

Sonunda üç nokta belirdi. Nefesimi tuttum, kaybolduklarında küfrettim, tekrar belirdiklerinde sevindim. Cevap geldiğinde, hiç de beklediğim gibi değildi.

Tilly: Görünüşe göre özgeçmişine takipçilik de eklemişsin. Ayrıca, arka arkaya birden fazla mesaj göndermek en sinir bozucu alışkanlıktır. Söylemek istediklerinizi tek bir mesajda gönderemez misiniz?

Gülümsedim.

Ben: Önceki için özür dilerim. Gecemizi çok beğendim. Tabii, kesintiye uğramadan önce. Bana gelmek ister misin? Gelmeni isterim. Sil şunu. Sadece gelmeni isterim. Tercihen yüzüme.

Cevabı gelmesi çok uzun sürdü.

Tilly: Birbiri ardına gelen kısa cümlelerden oluşan bir litani, okumayı zorlaştırır.

Gülümsemem genişledi. O gerçekten muhteşemdi.

Ben: Bir kez yazar...

Tilly: Bu cümlenin sonu var mı?

Ben: Evet. Bir kez yazar... yüzüme geldi.

Tilly: Bence sen belasın, Blaize Isaac Kingcaid.

Midem altüst oldu. Tam adımı hatırlamıştı.

Ben: Senin için ben Blay'im. Benim için de sen Tilly'sin. En azından bir süreliğine öyle olalım.

Tilly: Benim için sen, başka birini seçen adamsın. Hem de iki kez.

Ben: Beni çalıştırmaya mı çalışıyorsun? Ciddi misin?

Tilly: Buna çalışmak mı diyorsun? Daha başlamadım bile.

Ben: Ve bilgin olsun, Scarlett'i ben seçmedim.

Ben: Sütiime gel. Senin için buna değecek bir şey yapacağım.

Tilly: Öyle mi? "Değerli" ne demek?

Sikimi avuçladım. Onunla mesajlaşmak bile beni tahrik etmişti.

Ben: Sen durmam için yalvarana kadar birden fazla orgazm.

Tilly: Scarlett arayana kadar demek istiyorsun.

Ben: Çok acımasısın.

Tilly: Ben egoları okşamam.

Ben: Egomu okşatmamak benim için sorun değil. Ama benim aletim...

Tilly: Saat geç oldu ve arkadaşlarımı neredeyse hiç görmedim.

Ben, seksi bir erkek ortaya çıktığı anda kız arkadaşlarını terk eden kadınlardan değilim.

ortaya çıktığı anda kız arkadaşlarını terk eden kadınlardan değilim.

Ben: Beni seksi buluyor musun?

Tilly: Şimdi de balık tutuyorsun.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Bunu bütün gün yapabilirim. Yani, onu burada, yanımda olmasını tercih ederim. Çıplak, kıvranan, amcığı benim sikimi sıkın, ama yedek olarak da fena değildi.

Ben: Bir şey yakaladım mı?

Tilly: Yakaladın, ama sonra bıraktın. Ne yazık.

Ben: Seni asla bırakmayacağım, Tilly.

Sadece flört ediyorduk ve ben ciddi değildim, ama bu kelimeleri yazarken göğsüm sıkıştı, sanki beni boğacak bir ilmek gibi hissettim, ama yine de boynumu o ilmeğin içine sokmaktan kendimi alamadım. Yolculuğun sonunda onu mutlu bir şekilde bırakacaktım, ama önümüzdeki iki hafta boyunca onun benim olmasını istedim.

Kahretsin, o *zaten* benimdi. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Tilly: İyi geceler, Blay. Yarın Hollywood'un ünlüleriyle sohbet etmekle çok meşgul olmazsan, gel beni bul. Belki sana bir içki

ısmarlamana izin veririm.

bana bir içki ısmarlamana izin veririm.

Hayal kırıklığı ile hayranlık karışmıştı. O tamamen muhteşemdi. Ben... ben... lanet olsun, hatırlayamıyorum. Erkekler hakkında söyledikleri doğrudu. Kovalamaca bizi teşvik ediyordu.

Ben: İyi geceler, Tilly. İyi uykular. Seni rüyamda göreceğim.

Süitimin oturma odasından bir çarpma sesi ve ardından sinirli bir çığlık geldi. Yataktan kalktım. Bu sadece Aspen olabilirdi ve sesi çok öfkeli geliyordu.

"Senin neyin var?" Koşarak ileri atıldım ve pahalı vazoyu yere vurmadan önce elinden aldım. Bir tanesini çoktan kırmıştı. Pürüzlü porselen parçaları ipek halının üzerine dağılmıştı.

"Aşğılık rock yıldızları, benim neyim var." Yanakları kızardı ve gözlerinde intikam dolu bir ışıltı vardı.

İnledim. "Joz Raynor olmasın." En son ihtiyacım olan şey, ateşli kuzenim ile dünyanın en ünlü, ya da belki de en kötü şöhretli müzisyenlerinden biri arasında gemide bir siyasi olay çıkmasıydı.

"Hayır. Onu henüz yakalayamadım." "O zaman yatağına kim işedi?"

Burnunu kırıştırdı. "İğrenç, Blaize. Metafor kullanacaksan, lütfen daha az iğrenç olanları seç."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Selam verdim. "Anladım." Ona bir brendi doldurdum. "Al. Bunu iç. Ve sakinleş."

Yarısını bir dikişte içti, içtiği sırada yüzünü buruşturdu. "Ailem neden beni şirketin bu bölümünün başına getirdi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Sorumlu mu yaptılar? Sevgili Aspen, hatırladığım kadarıyla, mezun olduğun gün yönetim kurulu toplantısına zorla girip Kingcaid Music'in yeni CEO'su olduğunu ilan etmiştin."

O dudaklarını büzdü. "*Her şeyi* hatırlamak zorunda mısın?"

Elimi ensesine doladım, onu kendime çekip başının üstüne öptüm. "Bu bir rahatsızlık. Şimdi bana ne olduğunu anlat. Belki yardımcı olabilirim."

Kingcaid'in en yeni sanatçılarından birinin bir otel odasını mahvedip elli bin dolarlık hasara yol açmasıyla ortaya çıkan halkla ilişkiler felaketini Aspen'i sakinleştirene kadar gece yarısı geçmişti. Ona iyi geceler öpücüğünü verdim ve odama çekildim. İlk işim, Jill'in bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol etmekte.

Cevap vermemişti.

Bölüm 15

Jill

Aman Tanrım! Hugh Hefner reenkarne olmuş.

BLAY, mesajlaştığımız gecenin ertesi günü beni aramadı. Bütün gün gözlerimi dört açtım, seks maratonumuzdan sonra vücudum ateşli ve azgındı, ama onun uzun, kaslı sırtını ya da bana her baktığında beni soyuyormuş gibi görünen o heyecan verici yeşil gözlerini göremedim.

Onun yokluğunun beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemek, göğsümdeki baskıyı, ciğerlerimin sıkışıp nefes almamı engellediğini ifade etmek için yetersiz kalırdı. Düşündüğümde çok saçma geliyordu. Adamı neredeyse hiç tanıımıyordum. Elbette, uçaktaki ara, iyi seksin ne olduğu konusundaki fikrimi değiştirmişti ve o da süitindeki çok kısa karşılaşmayla bunu teyit etmişti, ama hepsi bu kadardı. Seks. Bana hiçbir borcu yoktu, benim de ona. Kendisinin de açıkça belirttiği gibi, yoğun ve sorumlulukları ağır bir adamdı. Onun her istediğini yapmasını bekleyemezdim. Benim aksine, o tatil yapmıyordu. Benim kadar boş zamanı yoktu. Aslında, hiç boş zamanı yoktu.

Pazartesi sabahı, güneş ufukta belirir belirmez, gökyüzünü koyu turuncuya boyayarak uyandım. Kingcaid Serenity'nin ücretsiz bornozlarından birini giydim, sessizce veranda kapısını açtım ve balkona çıktım. Etrafımda, Karayip Denizi'nin koyu mavi suları beni karşıladı.

Yarın, ilk durağımız olan St. Maarten'e demirleyecektik. Addison kızlar gezisi için ilk olarak bir gemi seyahati önerdiğinde, istediğim zaman gemiden inemeyeceğimi bildiğim için sabırsızlanacağımı düşünmüştüm. Ama bunun yerine, geminin daha çok henüz keşfetmeye başlamadığım yüzen bir şehir olduğunu keşfettim. Belki bugün biraz keşfe çıkardım. Bu, büyüleyici, muhteşem CEO'yu görmek için oturup özlem duymaktan daha iyiydi.

"Dün gece uykunda inliyordun." Addison sağımda belirdi, kollarını başının üzerine uzatarak esnedi. "Biri neşeli görünüyor."

"Ben inlemiyordum." Savunulamaz bir savunma, tıpkı bir gece onu kaydedene kadar horlamadığını ısrarla savunan eski erkek arkadaşım gibi

ve kulakları sağır eden, uykumu kaçıran kanıtı ona gösterdiğim zamanki gibi.

"İnliyordun. Ve azgın bir sürtük gibi kıvranıyordun. Neden ona mesaj atmıyorsun? Vajinanı bu ızdıraptan kurtar."

Gözlerimi devirdim. "Vajinam gayet mutlu, teşekkürler. Benim de geri kalanım gibi."

"Bunu yüzüne söyle. Ayıltıyorsun."

"Yani neşeli ve hayranlık duyuyorum ve mutsuz bir vajinam mı var?"

"Evet, özetle böyle." Addison bana sırıttı. "Hadi, hazırlanalım, kahvaltı yapalım, sonra da Jill'in Vajinasını Neşelendirme Projesi'ne başlayalım."

Gülmekten kendimi alamadım. "Sen önce duş al. Ben kahve yaparım."

Otuz dakika sonra, Kelsey ve Raya'yı almak için komşularımızın kapısını çaldık ve dördümüz kahvaltı için Galleria'ya gittik. Blay'i aramamak için elimden geleni yapmama rağmen, gözlerim onu arıyordu. Gözümün ucuyla uzun boylu, siyah saçlı bir adam gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı ve o olmadığı anlaşılınca midem bir anda boşaldı.

Havada tuz kokusu ve ensemdeki saçlarımı okşayan ılık bir esinti ile açık havada bir masada otururken, kendimi rahatlamış hissettim. Blay'i aklımın bir köşesine iterek menüyü inceledim. Garsona siparişimi verirken Aspen yaklaştı. Kalbim hızla çarptı, gözlerim onun arkasına kayarak Blay'in yanında olup olmadığını görmek için baktım.

Yalnızdı.

"Sizinle oturabilir miyim? Son 36 saatim berbat geçti ve şu anda normal insanlarla birlikte olmaya ihtiyacım var, bana PR baş ağrısı yaşıtan ve sonra altı haremiyle yatında denize açılıp beni ve ekibimi onun pisliğini temizlemekle baş başa bırakan pislik bir rock yıldızı değil."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor." Yanımızdaki masadan bir sandalye alıp yanıma koydum. Aspen'i sevmiştim, beni uygunsuz bir durumda yakalamış olsa da. Onda doğuştan güvenilir bir yan vardı. Yanlış olduğu kanıtlanana kadar içgüdülerime kulak verirdim. Nedense, Aspen Kingcaid'in onursuzlar kategorisine gireceğini düşünmüyordum.

"Öyle değildi. Yani, onun pisliğini temizledim, ama bu zahmet olmadan da yapabilirdim, anlarsın ya?"

Ben yapmadım, ama yine de başımı salladım.

"Zavallı kuzenim de iyi zamanlar geçirmiyor. Kingcaid ailesi şu anda zor günler geçiriyor."

Kulaklarım dikildi. "Öyle mi?" Neyin yanlış olduğunu doğrudan soramadım. Addison'ın böyle bir sorunu yoktu.

"Bu yüzden mi dün arkadaşımı başından savdı?"

Masada ona tekme attım. "Addison! Beni reddetmedi. Resmi bir anlaşma yoktu."

"Jilly, cumartesi gecesi seni ihmal edilmiş bir köpek gibi sevgiyle sarmaladı, ama dün hiçbir şey yoktu."

"Dediğim gibi. Buluşmak için anlaşmamıştık." Tedbir olarak ona bir kez daha tekme attım. Bacaklarını benim ulaşamayacağım bir yere çekti ve dilini çıkardı.

"Bir güvenlik sorunu vardı. Bütün gününü aldı ve sonra dün gece çoğunu ailesiyle toplantılarda geçirdi." Elini benimkinin üzerine koydu. "Senden hoşlanıyor. Güven bana."

Göğsümde kelekler uçmaya başladı. "O meşgul bir adam. Ben tatildeyim. O değil."

Addison ağzını açtı. Onu, dinlenme halindeki cadaloz suratımla susturdum ve konuyu değiştirdim, ama ruh halim büyük ölçüde düzeldi. Blay benden kaçmamış. Acil öncelikleri vardı. Hepsi bu.

Bugün muhteşem bir gün olacaktı.

Meşhur son sözler. Bu felaket halindeki el yazmasını ele almaya karar vermeseydim, bugün muhteşem olabilirdi. Bir elimde kırmızı kalem, diğer elimde kitapla işe koyuldum. O kadar çok kırmızı mürekkep vardı ki, adeta edebi bir kan banyosu gibiydi.

Güneşten korunmak için şemsiyeyi açtım, yoksa çıtır çıtır domuz pastırmasına dönüşecektim, ve bir başka acınası cümleyi karaladım.

"Reddedeceğini biliyorum, ama istersen bir göz atmaktan memnuniyet duyarım." Kelsey geniş kenarlı güneş şapkasını indirdi ve güneş kremi şişesinin kapağını açtı. "Sadece birkaç bölüm. En fazla üç. Olmayan şeyleri görüyor olabilirsin."

"Bilmiyorum, Kels..." Addison gözlerimi yakaladı ve jakuziden el salladı. O ve Raya son yarım saati birkaç erkekle kıkırdayarak ve bol miktarda şampanya içerek geçirmişlerdi. Neyse ki

arkadaşları önceki geceki partide tanıştığım erkekler değildi. Şanslıysak, VIP konuk değillerdi ve bu nedenle özel güneşlenme terasına giremiyorlardı.

"Bir arkadaş olarak, editör olarak değil. Nazik olacağım, söz veriyorum."

Onun teklifini kabul etmek üzereydim ki, solumdan gelen yüksek, gürültülü bir ses dikkatimi çekti. Gürültüyü kimin çıkardığını görmek için döndüm. Şimdiye kadar VIP güvertesi bir huzur vahası olmuştu.

Barda, bornoz ve kaptan şapkası giymiş, en az yetmişli yaşlarında yaşlı bir adam duruyordu. Belki seksenli yaşlarda. Kar beyazı saçları, güneşe fazla maruz kalmış derisi ve iyi beslenmiş, yuvarlak bir karnı vardı. Kollarını, torunları olacak kadar genç, iki güzel, uzun bacaklı esmer kadına dolamıştı.

"Hugh Hefner reenkarne olmuş," dedi Kelsey yarı fısıldayarak, yarı kıkırdayarak. Aynı şey benim de aklıma gelmişti ama yine de ona dirsek attım.

"—Bu gemideki kurallardan memnun değilim, genç adam."

Onun şikayetini dinledim. Adam bana tüylerimi diken diken ediyordu, ama para ödeyen bir müşteri memnun değilse, bunu bilmek isterdim, böylece Blay'e söyleyebilirdim — tabii onu bir daha görürsem.

Kapa çeneni. Onu tekrar göreceksin.

"Ne şekilde, efendim?" diye sordu barmen.

"Çok katı," diye bağırdı. "Üstsüz yüzmek yasak. Altı açık yüzmek yasak. Bütün bu güzel kadınlar benim zevkime göre çok fazla örtülü." Arkadaşlarına sarkıntılıkla baktı.

Midem bulandı. Ne iğrenç bir adam! Kelsey'e baktım. Ağzı açık kalmıştı. Addison'ın duyamayacağı bir yerde olması iyi olmuştu. Bu adamı duysaydı, muhtemelen yüzünü mermer bara vururdu.

Barmen bir cevap mırıldandı, ama sesini duyamayacak kadar alçaktı. Ne dediği önemli değildi, yaşlı adam kahkahalarla güldü ve iki kadını da yanına alarak uzaklaştı. Kelsey'e döndüm.

"Ne oluyor lan?"

"Biliyorum. Aman Tanrım. Pis yaşlı piç."

"Kim pis yaşlı piç kurusu?" Addison yanıma çöktü ve üzerime su damlaları sıçrattı.

Duyduğumuz konuşmayı ona aktardım. Addison'ın çenesi Kelsey'inkinden daha fazla düştü ve gözleri o kadar büyüdü ki, beyazları tamamen görebiliyordum.

"İyy." Addison'ın bakışları güneşlenme terasının diğer tarafındaki jakuzideki yaşlı adama kilitlendi. "Oraya gidip o pisliği boğmalıyım. Dünyaya bir iyilik yapmalıyım. Aslında..."

Koltuktan yarı kalktı. Onu geri çekerek oturtum. "Bunu yapamazsın."

"Kruvaziyer gemilerimde her şeyin mümkün olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ne yapmak istiyorsun, Addison?"

Başımı kaldırdım, gözlerim Blay'e odaklandı. Sıcaklığa rağmen şık bir takım elbise, parlak beyaz bir gömlek ve kırmızı bir kravat giymişti. Çok... yakışıklı görünüyordu. Gülümsedim ve içim eridi.

"Ben..."

"Gemide lanet olası bir sapık olduğunu biliyor muydun?" Addison, ben selam veremedenden araya girdi.

İçimden inledim. Harika.

Blay çenesini sıktı ve biraz daha dik durdu. "Anlamadım?"

"O." Addison işaret etti. Blay'in gözleri yaşlı adama kaydı, ki neyse ki ya da ne yazık ki, bize hiç dikkat etmiyordu. Kızlardan birinin kulağına dilini sokmakla meşguldü. Neredeyse kahvaltımı kusacaktım. İğrenç.

"Ah, Bay Sloan. Evet, o bizim daha... eksantrik penthouse misafirlerimizden biri."

"Eksantrik mi? O bir sapık. Ona söylediklerini anlat, Jill. Devam et."

Beni harekete geçmesi için dürttü. Dudaklarımı ısırdım ve bunu en iyi nasıl ifade edebileceğimi düşündüm. Penthouse. Bu, onun çok para ödediği ve muhtemelen güçlü ve nüfuzlu bir adam olduğu anlamına geliyordu. Blay'in bu yolculuğun başarılı olması gerektiğine dair yorumu hafızamın köşelerinde çınladı. Diva gibi davranan Scarlett Rose ile yeterince uğraşıyordu, bir de iğrenç Bay Sloan eklenmesin.

"Şey... güneşlenirken daha doğal bir yaklaşımı tercih ediyor gibi görünüyor."

Blay kaşlarını çatı. "Doğal mı? Anlamadım." "O düşünüyor ki..."

Addison'ı sert bir bakış ve ayak parmağımla dürterek susturdum. "O... şey, kadınların... fazla giyinik olduğunu düşünüyor. Üstte ve altta."

Blay, ne demek istediğimi anlayınca boynuna kızarıklık yayıldı. Yanağında bir kas seğirdi ve çenesini sıktı.

"Öyle mi?"

"Evet. Barmenine sor." Addison bir saniye daha sessiz kalamadı. "Bay Disgustington onunla konuştu."

Blay, bu fiyaskoya karışmaktansa hayatının geri kalanında hamam böceği yemeye razı olacakmış gibi görünen barmene bir göz attı.

"Affedersiniz," dedi Blay, Sloan'a doğru yöneldi.

Ayağa fırladım. "Yapma." Koluna elimi koydum. "O buna değmez, VIP'lerini mutlu etmenin ne kadar önemli olduğunu sen kendin söyledin."

"Mutlu, evet. Ama benim kruvaziyer gemimi kişisel Pornhub'ı gibi kullanması kabul edilemez."

"O muhtemelen ereksiyon olamayan ürkütücü bir yaşlı adam ve iğrenç davranarak zevk alıyor. Bırak gitsin. Lütfen. Addison öfkeli bir şekilde doğmuş. Onun seni gereğinden fazla telaşlandırmasına izin verme."

Burun delikleri genişledi. Gözlerini daraltarak bakışlarını benimle Sloan arasında gezdirdi. "Tamam. Ama böyle bir şey tekrar olursa, bana haber vermeni istiyorum."

"Seni görmek güzel." Onun isteğine cevap vermekten kasten kaçındım. Benim için bu duruma bağlıydı. Bu yolculuğun Blay'in hak ettiği büyük başarıya ulaşamaması için suçlu olmak istemedim.

Kaşlarını çatması bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de. Dün seni göremediğim için üzgünüm. Başımı belaya sokan bir durum vardı." Gözlerini devirdi. "Birçok durumdan biri."

"Aspen söyledi. Sorun değil. İşin senin için öncelikli."

Başını eğdi, dudakları kulağıma birkaç santim uzaklıkta kaldı. "Ben uzman bir hokkabazım."

Omurgamdan bir titreme geçti. "Gösteriyi sabırsızlıkla bekliyorum." Yanağıma öptü. "Bu gece seni bulmaya geleceğim." Topuklarını döndürerek bara doğru yürüdü ve tezgaha vurdu. "Kamal, bu bayanlar benim özel misafirlerim. Ne isterlerse ver." Kamal

çenesini eğdi. "Emredersiniz, Bay Kingcaid."

Blay arkadaşlarıma selam verdi. Yanımdan geçerken bir kez daha başını eğdi. "Ama en özel olan sensin."

Bölüm 16

Jill

**Oh, bakın. Bay Disgustington geri
dönmüş.**

O GECE, güneşte geçirdiğim bir günün ardından cildim parıldarken, aynada son bir kez kendime baktım. Parılayan sadece cildim değildi. Gözlerim de parlıyordu. Aslında, Kelsey'e vermek için hala cesaret edemediğim berbat romanıma rağmen, tüm tavırlarım neşeliydi. O harika bir editördü ve bu da sorunun yarısıydı. Çünkü nazik olacağını söylese de, profesyonel eğitimi devreye girecekti ve ben, zaten sarsılmış olan özgüvenimin daha fazla darbeye dayanabileceğinden emin değildim.

"Kesinlikle sikilebilir görünüyorsun." Addison arkamdan bana sarıldı. "O direnemeyecektir."

"Şimdiye kadar bana direnmekte oldukça başarılı oldu."

"Pfft." Kıvrıcık saçlarını salladı. "Bugün VIP güvertesinde sana nasıl baktığını gördüm. Eminim birkaç saat boyunca ereksiyon olmuştur." Parlak pembe dudaklarını mendille sildi ve boynuna ve göğüslerinin arasına parfüm sıktı. "Şanslı kaltak."

Kolunu koluma dolayarak beni yan tarafa çekti. Raya ve Kelsey'i de alıp dördümüz asansörle yedinci güvertedeki Crown restoranına indik. Mutfağı Michelin yıldızlı bir şef tarafından yönetilen bir steakhouse. Serenity'deki en iyi restoran olduğu için o kadar popülerdi ki, haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmak zorunda kalmıştık. Neyse ki VIP konuklar restoran ve etkinliklerde öncelik hakkına sahipti.

Garson bizi masamıza götürdü, ama otururken Aspen'in tek başına içeri girdiğini gördüm. Ona el salladım ve gelmesini işaret ettim. Gülümsedi ve doğruca bize doğru geldi.

"Tanrıya şükür." Sanki eski arkadaşlarımız gibi bana sarıldı. Komik olan şey, ona olması gerekenden çok daha yakın hissetmemdi, özellikle de onu uzun süredir tanımadığım halde. Belki de beni çıplak ve Blay'in yatağına bağlı halde görmüş olması, arkadaşlığımızı hızlandırmıştı. Bu düşünceyle yanaklarım kızardı, zihnimin köşelerinden şüpheler süzölmeye başladı. Blay ile bir daha yatma şansım olacak mıydı, yoksa kader bizi ayırmak için komplo mu kurmuştu?

Boş versene. Ben modern bir dünyada yaşayan modern bir kadındım. Onu bir dahaki görüşümde kontrolü ele alacaktım. Hayat, fırsatların ayağımıza gelmesini beklemek için çok kısaydı. Bazen, istediğimizi elde etmek için en iyi yol inisiyatif almaktı.

Ve ben Blay'i istiyordum. Hiç şüphe yoktu.

"Blaize yine bitmek bilmeyen uzun bir konferans görüşmesinde," dedi Aspen, sanki aklımı okumuş gibi. "Diğer kuzenim Nolen ise karısıyla baş başa bir akşam yemeği yiyor." Diye ekledi. "Onu suçlayamam. Ne de olsa balayındalar."

"Akşam yemeğine katılmak isterseniz çok memnun oluruz." Arkadaşlarıma danışmadan teklifte bulundum. Bununla bir sorunları olmayacağını zaten biliyordum. "Ancak masa sadece dört kişilik, bu yüzden biraz sıkışmak zorunda kalabiliriz."

Karşılama görevlisi açıkça rahatsız görünüyordu. Bize beklememizi işaret etti ve restoranın diğer tarafına koştu, orada başka bir adamla telaşlı bir şekilde fısıldayarak konuştu. Birkaç saniye sonra geri döndü.

"Lütfen beni takip edin bayanlar. Beş kişilik bir masamız hazır."

Yüzümde şaşkınlık belirmiş olmalı ki, Aspen sırtıttı ve tırnaklarına üfledi. "Soyadımın avantajları, Jill."

Yerimize oturup içeceklerimizi ve yemeklerimizi seçtikten sonra, solumda oturan Aspen'e döndüm ve şu anki takıntımı sormadan edemedim.

"Blay yine işle meşgul, ha?" Kalbim bir kat hızlanmış olsa da, kayıtsız görünmeye çalıştım.

Aspen kıkırdadı. "Onu o isimle çağırman çok komik. Ailesi ve çıktığı tüm kadınlar için o her zaman Blaize olmuştur. Ve o çok fazla kadınla çıkmıştır."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Ama yeterince başarılı olamadım. "Siktir, özür dilerim. Çok kaba davrandım."

"Önemli değil. Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Tabii, tabii. Tamamen yabancıyız." Gözleri parladı. Neyi kastettiğini anladığım için yüzüm kızardı. Bana nazikçe dirsek attı. "Sadece dalga geçiyorum. Affet beni. Kendimi tutamadım. Ve önceki soruna cevap vermek gerekirse, evet. İki gündür neredeyse hiç durmadı. Bazen böyle olur, neredeyse her şeyi dışlayacak kadar kendini kaptırır. Umarım, onu bu kadar sinirlendiren şey yakında çözülür ve bir iki saat dinlenebilir."

İki saatte çok şey yapabilirdim.

"Ben zihin okuyabiliyorum, biliyorsun. Ve seninki çok kirli."

Aspen bana göz kırptı. Yanaklarımda yeniden yayılan kızarıklığı gizlemek için başımı eğdim. Neyse ki bana acıdı ve dikkatini arkadaşlarıma çevirdi. "Bayanlar, sizden bir ricam var." Birkaç kartvizit çıkardı ve onlara dağıttı. "Sizi 'Joz Rayner'ı Bul' projem için işe aldım. Yeterince bekledim, o da sonsuza kadar penthouse'unda saklanamaz. Onu görürseniz, gece veya gündüz, beni arayın, Kingcaid Music etiketli herhangi bir yıldızın şovuna VIP biletler almanızı sağlayacağım."

Kelsey'nin kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Joz Rayner mı? Joz Rayner bu gemide mi?"

Aspen sihirli kelimeleri söylemişti. Joz Rayner, Kelsey'nin hayallerindeki erkekti. Uzun, dağınık saçları, bakımsız sakalı, vücudunun büyük bir kısmını kaplayan dövmeleri vardı. Benim çekici bulduğum şeylerin tam tersiydi. Aspen Joz Rayner'ı bulmak istiyorsa, Kelsey'i işe almakla ideal kişiyi seçmişti.

"Evet. Plak şirketinden memnun olmadığını duydum ve bu memnuniyetsizliğini kullanmayı planlıyorum. Tabii o inzivaya çekilmiş piçi bulabilirsem."

Kelsey, Aspen'in kartvizitini sanki kazanan bir piyango biletiymiş gibi göğsüne sıkıca bastırdı. "Ben senin adamınım Aspen. Anladım tatlım."

Aspen gülümsedi. "Harika."

Konuşma devam etti. Steaklerimiz geldiğinde, yüksek bir ses dikkatimi çekti. Omzumun üzerinden baktım ve inledim. İğrenç Sloan tam arkamızda oturuyordu, hâlâ bornozunu ve o saçma şapkasını takıyordu. Bu sefer yanında üç kız vardı, ikisi daha önce gördüklerimdi, biri ise daha önce görmediğim biriydi. Bu zavallı yaşlı pislige acımam gerekirdi, ama beni çok tiksindiriyordu. Onunla birlikte olmayı seçmelerinin nedenleri ne olursa olsun, umarım o kadınlar onu maddi olarak bitirirler.

Arkadaşlarıma döndüm. Addison çenesini kaldırdı ve gözlerini devirdi. Ben de gülümsedim ve onaylayarak başımı salladım.

Biftek dilimde eridi, yanında gelen sos kalın, parlak ve lezzetliydi. Arada sırada Sloan'ın gürültülü kahkahası masamıza kadar geliyordu, ama çoğunlukla onu duymazdan geldim. Ya da öyle sanıyordum.

"Benim büyük, kalın sikimi emmeyi seviyorsun, değil mi bebeğim?"

Midem bulandı ve çiğnemeyi bıraktım. *Az önce duyduğumu duyduğumu mu duydum?* Masadaki herkese baktım. Herkes sohbet etmekle meşguldü ve kimse bizim masanın arkasındaki masada oturan iğrenç adama dikkat etmiyordu. O tekrar konuşunca kulaklarımı dikleştirdim.

"Daha sonra ağzında kocaman sikimin fotoğrafını çekmek için sabırsızlanıyorum."

Bunu *duydum lan*. Koltuğumda kıpır kıpır oldum, parmaklarım titriyordu. Elimi bifttek bıçağımın etrafına kıvırdım. Hayal gücümün canlılığını düşünürsek, pek de iyi bir fikir değildi.

"Bunu isterdin, değil mi? Benim mükemmel küçük fahişem. Amını kurutduğumda mastürbasyon yaparken kullanmak için bir tane."

Tamam, yeter.

Sandalyemden fırlayarak, topuklarımın üzerinde döndüm. İki büyük adımla masasının kenarına geldim.

"İğrenç düşüncelerini kendine saklarsan sevinirim. Akşam yemeğimi midemde tutmaya çalışıyorum, masanın üzerine kusmak istemiyorum. Özel hayatında ne yaptığın seni ilgilendirir, ama ben ayrıntılarını duymak istemiyorum."

Ben konuşmamı bitirdiğimde, Addison yanımda duruyordu, kolu benimkine değiyordu. "Ne oluyor?"

Bay Disgustington'ın iğrenç bakışları üzerimde dolaştı. Vücudumdaki deriyi yüzmek için şiddetli bir dürtü hissettim.

"İstersen bize katılabilirsin." Dudakları geri çekildi ve küçük, beyaz dişleri ortaya çıktı. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur. Biraz gevşemeye ihtiyacın olan tiplere benziyorsun."

Addison öfkeleni. "Ona ne dedin sen?"

Elini bulup sıktım. Karnımda öfke alevlendi, ama bu iğrenç adamın burnunu kırsak Blay'e bir faydası olmazdı. Sloan'ın iki yanındaki masalardaki konuklar çatal bıçaklarını bırakmış, şimdi bize dikkatlerini vermişlerdi. Aspen diğer tarafıma geldi.

"Bir sorun mu var, Bay Sloan?" diye tatlı bir sesle sordu, ama ben ses tonunu anladım. O da bu pisliği nefret ediyordu.

"Sorun yok. Arkadaşlarınızı bir partiye davet ediyordum. Hepsi bu." "Parti mi?" Addison burun kıvırdı. "Daha çok lanet bir seks partisi gibi."

"Burada neler oluyor?" Blay elini belime koydu. Beklenmedik gelişine irkildim. Avucunun sıcaklığı öfkemi yatıştırdı ve ona yaslandım.

Bu sırada Raya ve Kelsey de bize katılmıştı. Sloan koltuğuna yaslanarak, kendini beğenmiş ve pişmanlık duymayan bir tavırla oturuyordu. Kafamı salladım. Güç, para ve ego, hak iddia etme kokteyliydi. Sloan gibi erkekler, yaptıkları ve söyledikleri için hiçbir şekilde sorgulanmayacaklarını ve hesap vermeyeceklerini düşünüyorlardı.

"Kuşatma altındayım, Kingcaid." Sloan güldü. "Köpekleri kafese geri koyma zamanı." En yakınındaki arkadaşının uyluğuna tokat attı. Kadın irkildi ve bacağını ovuşturdu. Çenem ağrıyordu. O kadar sıkı sıkıydım ki.

Aspen kulağına bir şey fısıldadı. Ne dediği bilinmez ama vücudu titredi. Burun delikleri genişledi ve yüzü sertleşti. Kolunu kaldırdı ve parmağını kıvırdı. Birkaç saniye sonra başka bir adam bize katıldı.

"Reynolds, lütfen Bay Sloan ve arkadaşlarını penthouse'una kadar eşlik et. Yemeğini özel olarak bitirmeye karar verdi."

Onu öpmek istedim. Sloan'ın tepkisi ise tam tersiydi. Ayaklanarak kekeleydi. Bornozu açıldı. Gördüğüm manzaradan kurtulmak için gözlerimi ağartmayı düşündüm.

"Beni kovuyor musun? Bu seyahat için ödediğim paradan sonra mı?"

Blay cevap vermedi. Birkaç garson yaklaşıp yemek tabaklarını ve şarapla dolu bardakları topladı. Blay'e baktılar. O bir kez başını salladı. Garsonlar telaşla ortadan kayboldular. Blay dikkatini tekrar öfkeli Sloan'a çevirdi ve eliyle işaret etti.

"Önden buyurun."

Sloan'ın ağzının köşelerinde tükürük birikmişti, yüzü yaşına göre sağlıklı olmaktan çok daha kırmızıydı. Tüm restoran, bu kargaşaya neyin sebep olduğunu bilmeden olayları takip ederek heyecanla bekliyordu.

"Bu iş burada bitmedi, Kingcaid," dedi Sloan, sanki B sınıfı bir filmdeki mafya patronuymuş gibi.

Blay onunla tartışmaya girmede, tehdit girişimine de yanıt vermedi. Sloan'ı ve onun çağırdığı adamı takip etti. Adamın güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ettim. Omuzlarım çöktü. Onun peşinden gitmek için bir adım attım. Aspen kolunu uzatarak beni durdurdu.

"Bırak o hallelsin."

"Ona sorun çıkarmak istemiyorum. Bu gezinin başarılı olmasının ne kadar önemli olduğunu bana söyledi."

"Blaize, sonuçları ne olursa olsun, bu tür davranışlara tahammül etmez. Ayrıca, bilen herkes David Sloan'ın ne kadar acınası bir yaşlı adam olduğunu bilir. Onun görüşü pek bir ağırlığı olmaz."

"Böyle insanların var olduğuna inanamıyorum." Kafamı salladım. "Blay onu neden gemiye aldı?" Yorumum, istemediğim kadar suçlayıcı bir tonda çıktı.

Aspen bana, dünyayı ilk kez gören bir yavru geyik gibi baktı. "Sırf tercihlerine katılmıyoruz diye insanları ayrımcılığa maruz bırakamayız. Sloan iğrenç bir adam, ama arkadaşlarının hepsi yirmi bir yaşın üzerinde."

Hoşuma gitmese de, haklıydı. "Ugh."

Addison geçen bir garsonu yakaladı. "Birer margarita. Ve sert olsunlar."

Blay'in geri dönmesini beklerken geçen her dakikayı saydım. Restoranda masamıza doğru ilerlerken yüzündeki ifade okunamazdı. Onu karşılamak için ayağa kalktım, yüzümde bir özür ifadesi vardı. Eğer yaygara yapmasaydım, Blay'i zor bir durumla başa çıkmak zorunda bırakmazdım.

"Çok üzgünüm..."

Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "İzninizle, bayanlar." Dirseğimi tutup beni restorandan dışarı çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordum asansöre girerken.

Süitimin bulunduğu katın bir üstündeki on dokuzuncu katın düğmesine bastı. Kalbim sıkıştı ve ensemdede karıncalanma hissettim. Beni kendi süitine götürüyordu.

"Bay Sloan, sabah St. Maarten'a vardığımızda gemiden ayrılacak."

Ağzım açık kaldı, dudaklarım mükemmel bir "O" şekli oluşturdu. "Onu gemiden atıyor musunuz?"

O başını salladı. "Öğleden sonra barmene söyledikleri konusunda onu uyardım ve..."

"Sana bunu yapmamayı söylemiştim."

Dudakları seğirdi. "Bana emir vermen hoşuma gidiyor, ama bilmen gerekir ki ben itaatkar biri değilim. Beni cezalandırman gerekebilir." İki elini boynuma doladı ve alnını alnıma dayadı. "Beklentilerimi açıkça belirttim, ama Sloan bunları görmezden geldi. Kapalı kapılar ardında ne yaptığı beni ilgilendirmez, ama misafirlerimin önünde, özellikle de senin önünde bu tür davranışlara tahammül edemem. Söyledikleri için onu denize atmadığım için şanslı."

Blay bunu sadece benim için yapmamıştı. İşinin itibarını korumak için yapmıştı. Ama bu, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmamı engellemedi.

"Teşekkür ederim."

Gözleri parladı. "Bana minnettarlığını göstermek istiyorsan, mükemmel bir fikrim var."

Bölüm 17

Blaize

Çilekler, krema ve Jill.

Sloan ile tartışmamızdan beri ^{kalp atışlarım} 190'ın altına düşmemişti. Jill'i, arkadaşlarını ve kuzenimi köpekler olarak nitelendirdiğinde öfkenin beni bu kadar ele geçirdiğini hatırlamıyordum. Onun yüzünü duvara vurmamı engelleyen tek şey, böyle bir hareketin benim sonumu getirebileceği ihtimaliydi. Ne kadar zor olursa olsun, kontrolümü kaybetmemek ve başka yollarla intikam almak çok daha iyiydi. Bu yüzden ilk fırsatta Sloan'ı gemiden atmaya karar verdim.

Bu tür konuları ele alan departmanı arayarak ve babamı arayıp durumu ona bildirerek olası bir halkla ilişkiler felaketini önledim. O da bu pisliği gemimden atma kararımı onayladı. Onun onaylayacağından şüphem yoktu, ama bunu babamdan doğrudan duymak iyi geldi. Sloan'ın penthouse'unun dışına bir güvenlik ekibi yerleştirdim ve sabah saat yedide limana yanaştığımız anda, bir ekip onu karaya çıkaracaktı.

İyi ki kurtulduk.

Arkadaşları isterse kalabilirdi, ama onunla birlikte gideceklerinden şüpheleniyordum. Yine de teklifimi yaptım. Ne yapacakları onlara kalmıştı.

Kalbimin hızla atmasının başka bir nedeni daha vardı. Yanımda yürüyen güzel kadın, eli benim elimde, adımlarımız mükemmel bir uyum içindeydi. Ona olan arzumun büyüklüğü beni hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyordu. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, otuz bir yıllık hayatımda ondan daha çok istediğim tek bir kadın bile aklıma gelmiyordu.

Bu uzun sürmeyecekti. Bundan emindim, ama şehvet damarlarımı doldurduğu sürece, susuzluğumu giderene kadar arzunun kuyusundan içecektim. En azından Aspen geceyi benim süitimde geçirmeyi planlamıyordu. Odayı okuyup bu gece Nolen ve Marlowe'un evinde kalacaktı, ya da belki Jill'in süitinde uyuyabilirdi.

Jill onu kullanmayacaktı.

Onu içeri aldığım anda, kapıyı tekmeledim ve ellerimi onun kıcının altına koydum. Kapalı kapıyı ona destek olarak kullanarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Lanet olası gemi batmadıkça, bu gece beni rahatsız eden ilk kişi, sabah limana vardığımız anda St. Maarten'deki Princess Juliana Uluslararası Havaalanı'nın nezaketi ile Miami'ye tek yön biletinin tadını çıkaracaktı. Kim olduğu umurumda değildi. Scarlett Rose ya da Amerika Birleşik Devletleri başkanı. Hiçbir şey benim sikim ile Jill'in amının arasına giremezdi.

Onu yatak odasına taşıdım, hala öpüyordum, dilim onun dilini, kendimde olabileceğini hiç düşünmediğim bir şehvetle sarıyordu. Tadı harikaydı, günah, çilek ve alkol tadı vardı.

Onu yatağa yatırıp, bacaklarımı onun bacaklarının arasına sokarak bacaklarını ayırdım. Elbisesi yukarı kaydı ve altın rengi teni ortaya çıktı. Her santimini tatma isteği beni ele geçirdi. Başımı eğip, dilimle daireler çizerek, tenini öpücüklerle doldurarak kuzeye doğru ilerledim. Sadece ince bir dantel tabakasıyla örtülü amına burnumu gömüp derin nefes aldım.

"Seni en iyi ve en kötü şekilde mahvedeceğim." Dişlerimi kullanarak külotunu aşağı çektim. O da kıcını kaldırdı. Saniyeler içinde külotunu çıkarıp yere attım. Onu yedim. Yarı inilti, yarı ağlama gibi sesler çıkardı, bu sesler bana hiçbir kadının yapamadığı şeyler yaptı. Dilimi klitorisinin etrafında döndürdüm, dudaklarımın arasında hassas sinirlerin düğümünü emdim.

"Yapamıyorum..." Dişlerimi kullanırken, iki parmağımı içine kaydırıldığında nefes nefese kaldı. "Tanrım, Blay."

Dilimi ileri geri hareket ettirerek onu içten işledim. Adımı haykırıp şiddetli bir boşalma yaşarken doğru noktayı bulduğumu anladım. Her yeri orgazm sırasında titriyordu. Omuzlarımı kavradı, tırnaklarını kanayacak kadar sertçe derime batırdı. Umurumda değildi. Onun tekrar tekrar boşalmasını izleyebilmek için kanamayı göze alırdım. Ve tekrar.

Onu orada, orgazmının etkisinde kalmış halde yatarken bırakıp oturma odasına gittim. Bir tabak meyve, bir kutu krema ve bir şişe viskiyle geri döndüğümde, o hiç kıpırdamamıştı. Bacakları hala genişçe açılmıştı, amı boşaldığı sıvıyla parlıyordu ve beni lanet bir kral gibi hissettiren bir mutluluk ve tatmin ifadesi vardı yüzünde.

Eşyaları komodinin üzerine koyduğumda gözlerini açtı. Bakışları meyveden bana, sonra tekrar meyveye kaydı.

"O ne için?"

"Acıktım. Henüz bir şey yemedim. Tabii, senin amın hariç, onu da gece bitmeden ikinci, üçüncü, belki dördüncü kez tatmak niyetindeyim."

Bir çileği aldım ve dudaklarına bastırdım. Hiç tereddüt etmeden dudaklarını açtı ve çilek kayboldu.

"Güzel mi?"

Gözleri parlak ve merakla dolu bir şekilde başını salladı. "Çok güzel." Çenemi ona doğru salladım. "Çıplak kal."

Yanakları pembeye döndü, ama bu utançtan değildi. Elbisesini başından çıkardı, sütyenini çıkardı ve ikisini de yere attı, sonra yüzünde meydan okurcasına bir ifadeyle uzandı.

Gülümseyerek, tabaktan ikinci bir çileği aldım ve göbek deliğinin üzerine koydum. Farklı meyveler seçerek, çileğin etrafına daire şeklinde dizmeye başladım. Dirseklerinin üzerine kalkarak, büyülenmiş bir şekilde izledi, gözleri yaptığım her hareketi takip ediyordu. Düzenlemeden memnun kaldığımda, krema kabını aldım.

"Meyve ve kremadan daha iyi bir şey var mı?" Kremayı göğüslerine ve karnına dökerek meyveleri kapladım. Ama orada durmadım. Aşağıya doğru devam ederek amını ıslattım. Başımı eğip sol göğsündeki kremayı yaladığımda, sağ göğsüne geçmeden önce meme ucunu ısırınca, o da nefesini tuttu.

"Yatağına damlıyor." Sağ meme ucunu ısırduğымda inledi. "Takım elbisen krema olacak."

"Umurumda değil."

"Ben çıplağım ama sen hala giyiniksin. Bu adil değil."

"Öyle." Kremayı yaladım, karnına doğru ilerledim. "Ama şu anda meşgulüm." Meyve ve kremayı yedim, Jill'i yedim. O en lezzetliydi. Amından kremayı son damlasına kadar içtim, dilimi içine soktum. İnemelerinin sesi beni daha da heyecanlandırdı. Kalçalarını iz bırakacak kadar sıkı tuttum. Sikim fermuarımın üzerinde sürtünüyor, özgürlük için yalvarıyordu. Fermuarımı açtım ve onu dışarı çıkardım. Jill'in elini tutup, onu sikimin etrafına sardım. O da sıkıca tuttu ve sonra sertçe çekti. Bir, iki, üç kez. İnledim.

"İşte böyle, Tilly. Bana sert davran. Buna ihtiyacım var."

Sözümü dinledi, beni öfkeyle ovuşturdu, diğer eliyle testislerimi kavradı, bükerek, hiç acımadan. Tam da sevdiğim gibi. Sadece ikinci orgazm onu ele geçirdiğinde durdu, bacakları titriyordu ve cildi terle kaplanmıştı.

Ben de çok yakındım, çok yakındım. Bileğini kavrayarak onu üstümden indirmeye çalıştım. Bunun yerine, Jill'in üzerimde çömelmiş halde sırt üstü yatarken buldum kendimi. Nefes almaya fırsat bulamadan, sikimi ağzına aldı ve boğazının en arkasına kadar soktu.

"Tanrım. Siktir!"

Aynı şeyi tekrar yaptı, ama bu sefer yuttu. O kadar sert boşaldım ki gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve mahkemede bir iki saniye bayıldığımı yemin edebilirim.

"Kıpırdama."

Gözlerimi kırptım, görüşüm bulanıklaşmıştı. Görüşümün netleşmesini beklerken, sikimde soğuk bir şey hissettim.

"Sıra bende."

Jill, kremayı penisimin ve testislerimin üzerine dökerken ben kendimi kaldırdım. Beni kökünden ucuna kadar yaladı. Vücudumun her yerinde karıncalanma hissettim ve penisim, o ikinci kez yalamadan önce dörtte üçü sertleşerek hemen tekrar dikleşti.

Bu kadında mantığa aykırı olan neydi? O benden muazzam bir orgazm kopardıktan sonra bu kadar çabuk sertleşmemem gerekirdi.

Beni her damlasını yaladı, sonra pantolonumun kenarını tuttu ve sessiz bir emirle kaşlarını kaldırdı. Kalçalarımı eğdim ve o da pantolonumu ve boxerımı tek seferde çıkardı. Gömleğimin düğmelerine uzandım. Beni durdurdu.

"Yapma. Bu çok seksi. Sanki uğraşmam gereken gizli bir ödül gibi."

Onu ters çevirdim ve bacaklarının arasına yerleştirdim. Prezervatifi taktım ve penisimi onun girişine dayadım. "Bana ne yapıyorsun?" diye mırıldandım içini doldururken.

O da ceketimi omuzlarımdan çıkarıp, kravatımı çözüp, gömleğimi açarak cevap verdi. Sıcak elleri göğsümde dolaşırken, gözleri birleştiğimiz yere kaydı. Dirseklerine dayanarak, benim içeri girip çıkmamı izledi.

"Birlikte harika

görünüyoruz." "Gerçekten

öyle."

"Bir daha gelebileceğimi sanmıyorum."

"Bahse girer misin?" diye homurdandım ve kalçalarımı, her seferinde sikimi ona gömdüğümde klitorisini okşayacak şekilde eğdim. "Benim için meme uçlarını çevir."

O, itiraz etmeden dediğimi yaptı. Siktir. O lanet olasıca mükemmeldi. Boğazından düşük bir inilti çıktı.

"İyi hissediyor musun, bebeğim?"

"Çok iyi." Pozisyonumu değiştirdiğimde nefes nefese kaldı. "Tanrım, evet. Orada. Tekrar yap."

Yaptım ve onun inlemesi penisini ağrıtip testislerimin boşalmak için yalvarmasına neden oldu. Beklemek zorundaydılar çünkü ona üçüncü kez orgazm olabileceğini kanıtlamadan boşalmamın imkanı yoktu.

Gömleğim yere düştü. Onu ben mi çıkardım yoksa Jill mi çıkardı emin değildim, ama çıplak vücutlarımızın birbirine sürtünmesinden, ortak inlemelerimizden, nefes nefese kalışlarımızdan ve duvarlarda yankılanan zevk çığlıklarımızdan, kendimi kaybettim. İlk sperm fişkırmasıyla Jill ellerini saçlarıma geçirdi ve kulağıma ateşli bir şekilde "Tanrım" diye mırıldandı. Amcığı benim penisimde titriyor, benden her damlayı emiyordu.

Kollarımı onun altına soktum ve bir saniye öylece uzandım, ağırlığımın çoğunu arkada tutarak. *Az önce ne oldu?* Hayatımda hiç böyle bir cinsel deneyim yaşamamıştım ve çok fazla seks yapmıştım. Bazıları harikaydı, bazıları iyiydi, bazıları unutulabilir, ama bu... Ruhumun hala bedenimde olup olmadığından emin değildim.

Çekildiğimde terlerim akıyordu. İkinci orgazmımın ardından testislerim hala karıncalanıyordu ve altımda yatan Jill'i görünce penisim seğirdi. Gözleri doygun, saçları dağınık, dudakları şişmiş ve lezzetli bir pembe renkteydi.

"Siktir beni," diye hırıltıyla söyledim ve sırt üstü yuvarlandım.

"Sanırım az önce yaptım." Jill yanına kıvrıldı, avucunu karnıma koydu. O en hafif dokunuş bile penisimi canlandırdı.

Resmen mahvolmuştum. Bu kadın, bu *cadaloz*, başımın tepesinden sikimin ucuna kadar beni ele geçirmişti. Şimdilik. Sonsuza kadar sürmeyecekti. Benim için değil.

"Sanırım az önce dünyamı alt üst ettin."

"Öyle mi?" Bana alaycı bir gülümseme attı, irisleri beni esir alan bir yaramazlıkla parıldıyordu. "Oyunumu geliştirmem lazım."

Beline uzandım ve onu gıdıkladım. "Seni egoist bir tip olarak görmemiştim."

Çılgılık attı, bacaklarıyla tekmeledi ve ellerime vurdu. "Ben de seni bir ceset olarak görmedim, ama beni bir daha gıdıklarsan öyle olacaksın."

"Üç orgazmdan sonra doğrudan tehditler." Dudaklarımın üstüne parmağımı vurdum. "Not aldım." O sırtıttı. "Bu, bir dahaki sefere sadece iki tane alacağım anlamına mı geliyor?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir dahaki sefer olacağına oldukça eminsin."

"Senin dünyanı salladım, hatırladın mı?"

Hızlı hareket ederek onu altımda hapsettim. Amcığı, son bir saatte yaptıklarımızın kanıtıyla hala parlıyordu. Korunmadan yapmak, spermimin ondan damladığını izlemek için bir dürtü göğsüme çarptı. Asla korunmadan yapmazdım. *Asla*. Ama bu kadın için bir istisna yapardım - eğer izin verirse.

Donakaldım, içimden rahatsız edici bir his yayıldı. Burada ne oluyordu böyle? Jill ile perşembe günü tanışmıştım. Bugün pazartesi idi. Beş gün geçmişti ve ben şimdiden korunmasız seks yapmayı mı düşünüyordum?

Sakin ol. Büyük olasılıkla, lansman sorunsuz geçtikten sonra aylarca taşıdığım muazzam stresin birdenbire azalması ve her açıdan bana eşit olan güzel, eğlenceli, zeki bir kadının eşlik etmesi bir araya gelmişti.

"Ne oldu?" Elini kaldırıp yanağıma koydu. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Ataletimi üzerinden attım ve ona bir öpücük çaldım. "İyiyim. Sadece..."

"Beş gün öncesine kadar birbirlerini hiç görmemiş iki insan arasında işler nasıl bu kadar iyi gidebilir diye merak ediyorum."

"Evet!" Yine yana kayarak belini tuttum ve gözlerine baktım. "Aynen öyle."

"Ve bu seni korkutuyor mu?"

"Öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu. O yatak odası gözlerinde her şey ortada."

Bu kadın. Beni tam anlamıyla ele geçirmişti. Kimse beni bu kadar kolay okuyamazdı, ailemden olanlar bile. "Korkmak biraz abartılı, ama sana saygısızlık etmek istemem, yalan söyleyip hissettiklerim hakkında kaygısızmışım gibi davranmayacağım."

"Peki ne hissediyorsun?"

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Otuz bir yaşındayım ve hiç bir kadını ikinci kez yatağıma davet etmedim, ya da o n u n davetini kabul etmedim. Davranışımı hep şöyle açıklıyordum

kariyerimi ve onun ne kadar yoğun olduğunu işaret ederek. Ve bu doğru. Bir ilişkiyi geliştirecek boş zamanım yok. Ama seninle..."

Sözlerim yarıda kaldı. Aslında söylememe gerek yoktu. O anladı.

Jill başını sallayarak onayladı. "Ben de aynıyım. Yazmak, pazarlama ve bir yazarın yapması gereken milyonlarca diğer şey günümün her dakikasını kaplıyor. Ayrıca, karakterlerimin kafasına daldığımda, hiçbir şey beni rahatsız edemez. Nükleer bir patlama olsa bile, bunu ancak küle dönüştüğümde fark ederdim. Benim de bir ilişki için vaktim yok, ama seninle birlikte olmak için vakit yaratmak istiyorum."

Paniklemenin başlamasını bekledim. Ama başlamadı.

"Belki de bizi birleştiren şey yoğun profesyonel hayatlarımızdır. Ne kadar sürükleyici olduklarını ve diğer uğraşlar için ne kadar az zaman bıraktıklarını anlıyoruz." Dudaklarımı ısırđım. "Sana uzun süreli bir ilişki sözü veremem. Bu yolculuk bittikten sonra, ayrı yollara gideceğimizi ve bunun zaman zaman kutudan çıkarıp keyifle hatırlayacağımız mutlu bir anı olacağını düşünüyorum. Eğer bu senin için kabul edilebilirse, bu yolculukta sana ayırabileceğim kadar çok zaman geçirmek isterim."

Nefesimi tuttum. Eğer reddederse, bu beni çok üzecekti, çünkü istediğimi elde etmeye alışkın olduğumdan değil, onu o kadar çok istediğimden.

"Kutudan mutlu anıları çıkarıp keyfini çıkarmak, mastürbasyonun kibar bir ifadesi mi?"

Karnımın derinliklerinden gelen bir kahkaha patladı. Özgür, neşeli ve tamamen Jilly Tilly Rowe'a özgü bir kahkaha. "Sen muhteşemsin."

Aşağıya baktı. "Ve neredeyse yine sertleşiyorsun. Bununla ilgilenmemi ister misin?"

Cevap beklemeden, yataktan aşağı sürünerek, zonklayan penisimi ikinci kez ağzına aldı.

Kollarımı başımın üzerine kaldırdım, dudaklarımdan memnun bir iç çekiş döküldü. Yolculuğun sonunda bu kadını bırakmak kolay olmayacaktı.

Ama bırakacaktım. İlişkiler için vaktim yoktu.

Bölüm 18

Jill

Dünyanın en iyi arkadaşlarına sahibim.

"BARBADOS, BEBEK!"

Addison arkamdan beni yakaladı ve ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. Bu gemi seyahatini destinasyonları nedeniyle seçmiştik ve Barbados hepimizin listesinin en başında yer alıyordu. St. Maarten, Antigua ve Dominika'yı da sevmiştim, ama Barbados'ta beni çeken bir şey vardı. Büyülüydü.

Ayrıca, Rihanna da buradan çıkmıştı. Bundan daha havalı bir şey olamazdı. "Biliyorum. Sabırsızlanıyorum."

Şnorkelle yüzme imkanı sunan ve sınırsız rom içki vaat eden bir katamaran turu için rezervasyon yaptırmıştık. Bana tehlikeli bir kombinasyon gibi geldi, ama şirket yirmi yılı aşkın süredir faaliyet gösteriyordu, bu yüzden ne yaptıklarını bildiklerini düşündüm.

Parmaklarımızı çaprazladık.

"Bay Seks Makinesi'nin seni bir günlüğüne bırakacağına emin misin?" Addison göğsünü tutarak dans etmeye başladı. "Ah, Jilly, sevgili Jilly'm, seni özleyeceğim. Gittiğin her saniye kalbime bir kazık saplanacak."

Güldüm. "Kalıcı bir iz mi? O vampir değil ki."

"Boynundaki o iz aksini söylüyor."

İçgüdüsel olarak Addison'ın bahsettiği yere dokundum. Dün gece biraz kendimizi kaptırmıştık. Blay'e üç aşk ısırığı vermiştim, biz İngilizlerin dediği gibi. Yanaklarım kızardı.

"Sen çok sevimlisin." Addison beni tekrar kucakladı, sonra geriye yaslanarak beni dikkatle inceledi. "O bakış ne anlama geliyor?"

Beni çok iyi tanıyordu. Bu gemi yolculuğuna en iyi üç arkadaşım ile vakit geçirmek için çıkmıştım ve onları terk etmemiştim. Durduğumuz tüm adaları birlikte gezdik, ama akşamlarımın çoğunu Blay ile geçirdim ve çoğu gece onda kaldım, bu yüzden kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım.

"Umarım beni bu gemi yolculuğuna davet ettiğin için pişman değilsindir."

Addison başını geriye attı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ne diyorsun lan?"

"Blay. Çoğu gece seni bu süitte yalnız bıraktım ve bunun için kendimi kötü hissediyorum."

"Oh, bebeğim." Üst üste üçüncü kez sarıldı. "Kim demiş geceleri yalnız geçirdiğimi?"

"Geceleri yalnız geçirdiğimi kim söyledi?" Kaşlarını oynattı. "Lanet olası büfeden yiyorum ve çok lezzetli."

Bilmeliydim. "Seni kimseyle yakalamadım." "Çünkü sen gelmeden önce onları kovuyorum."

Gülerek, "Sen en iyisisin," dedim. O da başını sallayarak, "En iyisiyim," dedi.

Kelsey ve Raya ile buluştuk ve kahvaltıya gittik. İkisiyle de ayrı ayrı aynı konuşmayı yaptım ve aynı güveni aldım — benim için mutlu olduklarını, zorlu birkaç ayın ardından eğlendiğime ve rahatladığımı gördüklerine sevindiklerini söylediler. Kelsey yine el yazmamı okumayı teklif etti, ama aylardır kafam çok meşguldü ve kendime güvenim yavaş yavaş geri geliyordu. Şu anda berbat durumda olan metni, editörümün kusmayacağı bir şeye dönüştürebileceğime emindim.

Belki de tüm o orgazmlar beynimdeki tıkanıklığı açmıştı. Sebep ne olursa olsun, şikayet etmiyordum.

Restoranın uzak köşesinde Aspen'i gördüm ve el salladım. O da el salladı ama yanıma gelmedi. Son birkaç gündür onu pek görmemiştim. Blay'e onun nerede uyuduğunu sordum, çünkü onun süitinde değildi, ama o sadece omuz silkti ve Aspen'in becerikli olduğunu ve güvertede uyumayacağını söyledi.

"Joz Raynor'u gördünüz mü?" diye sordum. Aspen'i görmek bana onun görevini hatırlatmıştı.

"Hayır." Kelsey dudaklarını büzdü. "Çok hayal kırıklığına uğradım." "Hala zaman var." Koluna hafifçe vurdum.

"Bütün zamanını odanda geçireceksen neden gemi seyahatine çıkıyorsun ki?"

"Bu gemideki penthouse süit odası, odaya benzemiyor." Addison gözlerini devirdi. "Yaklaşık 300 metrekare falan. Eminim her ihtiyacını karşılayan bir uşak da vardır."

"Fırsatını bulsam, her ihtiyacını ben karşılardım," diye mırıldandı Kelsey.

"Hadi, yemeğinizi yiysin." Addison bize işaret etti. "Baştan çıkarmam gereken seksi bir kaptan var."

"Onun seksi olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki. Şirketi Google'da aradım. Yakışıklı. Güven bana." "Aynı zamanda yolcularından da sorumlu."

"Merak etme. O beni köprüde becerirken kıcımla kumanda koluna ya da her neyse ona çarpmayacağımdan emin ol."

Kafamı salladım. Addison özgür ruhlu, her günün tadını çıkarmaya kararlı bir kadındı. Bazen pervasız ama her zaman neşeli olan yaşam tutumunu kıskanıyordum. Ben her şey hakkında çok fazla endişeleniyordum.

"Günaydın bayanlar." Tanıdık eller omuzlarımı kavradı ve Blay'in kolonyasının kokusu burnumu gıdıkladı. "İhtiyacınız olan her şey var mı?"

"Evet." Addison ona gülümsedi ve hızla gözlerini kırptırdı. "Sen?"

Blay güldü. "Duruma bağlı."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Neye bağlı?"

Başparmakları enseme okşadı. Tüylerim diken diken oldu.

"Arkadaşların beni affedecek mi, yoksa bugün seni onlardan çalacağım."

Blay, bugün arkadaşlarımla planlarım olduğunu biliyordu. Dün gece nefes almaya ara verdiğimiz bir anda ona katamaran gezisinden bahsetmiştim. Bugün birlikte geçireceğimizden bahsetmemişti.

"Planların olduğunu biliyorum, ama seni planlarını değiştirmeye ikna edebilir miyim diye merak ettim."

Arkadaşlarımın yüzlerine baktım. Hepsi başlarını salladı. Bu kadınları hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, ama onları asla bırakmayacaktım.

"Seçeneklerimi değerlendirmem gerek. Aklında ne var?"

Blay yakındaki bir masadan bir sandalye çekip oturdu. Kolunu sandalyemin arkasına attı. "Barbados'ta bir evim var. Görmek istersin diye düşündüm."

"Hmm." Parmağımı alt dudağıma vurdum. "Bir ev. Ya da Addison'a göre seksi bir kaptanın olduğu bir katamaran gezisi. Karar, karar."

"Erm, ben zaten sahiplendiğim seksi bir kaptan," diye düzeltti Addison. "Senin bir seksi adamın var. İkisini birden sahiplenemezsin. Açgözlü kaltak."

Blay yine güldü. "Bu zorlu bir rekabet. Ama eminim bu görevin üstesinden gelebilirim."

"Eminim öyledir," dedi Addison her zamanki gibi çok yüksek sesle.

Ona sert bir bakış attım, bir kez olsun susmasını istedim. "Arkadaşlarımla da sakıncası yoksa, bu harika olur."

"Bizim için sorun yok," dedi Raya gülümseyerek.

"Evet. Git biraz al." Addison göz kırptı ve ekledi, "Daha fazla."

Gülmek için kendimi zorlasam da, gülerek ayağa kalktım. "Tamam, yakışıklı, yolu göster."

Blay beni elinden tutup restorandan çıkarırken, yüzünde bir gülümsemeyle, arkamızdan ısıklık ve yuhalamalar geldi.

"Çılgın arkadaşlarım yüzünden mi gülümsüyorsun, yoksa istediğini elde ettiğin için mi?"

"Belki ikisinden de biraz."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Kollarını belime doladı ve başımın üstüne öptü. "Sana her zaman bunu vereceğim."

Bana çok daha fazlasını verdi, ama ben bunun kalıcı olmadığını kendime hatırlatmaya devam ettim. Bu, zamanın tarihinde bir anlık bir olay, bir flört, yedi gün sonra sona erecek bir tatil romantizmiydi. İngiltere'ye dönüp felaket getiren el yazmamı düzelterek ve Blay, Blay ise bir sonraki süper gemiyi inşa etmeye devam edecekti, ya da gelecek planları her neyse onu yapacaktı.

Yolculuk bittiğinde onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle göğsümü sık sık sıkışmış hissi üzerinde durmamaya çalıştım. Bu yol sorunlara yol açardı ve bir numaralı önceliğinin iş imparatorluğu olduğunu açıkça belirten bir adama aşık olmayı göze alamazdım.

Ayrıca, *benim* önceliğim *de* iş imparatorluğumdur. Onunki kadar büyük ya da karlı olmayabilir, ama benim için daha az önemli değildi. Aramızda ne olursa olsun, bunun geçici olduğunu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu. Bunu biraz eğlence olarak görmek ve yaşlandığımda sevgiyle geriye bakabileceğim bir anı olarak kabul etmek.

"Bütün gün o takım elbiseyi giymeyi mi planlıyorsun?" Dışarı en az 32 derece olmalı.

"Hayır, ama iş kıyafeti dışında başka bir şey giyerek gemide dolaşmayı sevmiyorum. Yolcularım belirli bir görünüm bekliyorlar. Merak etme, yakında kemikli dizlerimi göreceksin."

"Onları çoktan gördüm."

Onun şehvetli gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. "Öyle mi?"

Önce süitime uğrayıp katamaran gezisi için hazırladığım plaj çantasını aldım. Çantayı açıp içine baktım.

"Yüzebileceğin bir yer var mı, yoksa bikiniyi bırakayım mı?"

Gözleri yavaşça ve müstehcen bir niyetle üzerimde dolaştı. "Yüzme havuzum ve özel plajım var, çıplak yüzmek kesinlikle teşvik ediliyor."

"Yanmış meme uçlarının rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyorum." "Yanmış penis de öyle, ama güneş kremi de var."

Gülerek, "Her şeye bir cevabın var," dedim.

"Her şeye değil." Yüzünde endişe belirdi, ama ne olduğunu sormak üzereyken, ifadesi aydınlandı. "Bikininini getir. Onu çıkarmak eğlenceli olacak."

Gemiden indiğimizde, iskelenin altında bir golf arabası bizi bekliyordu. Ancak bu, normal bir golf arabasından daha büyüktü, altı koltuğu ve arkada bagaj için bir alanı vardı. Blay eşyalarımızı arkaya koydu ve elimi tutarak arabaya binmeme yardım etti. Araba hızla uzaklaştı, Barbados'un zevklerini tatmaya giden heyecanlı yolcuları geçerek.

"Adayı gezmek için vaktimiz olacak mı?"

Blay bana baktı. "Barbados'u hiç ziyaret etmedin mi?"

Başımı salladım. "İlk kez."

"Öyleyse..." Şoförün omzuna hafifçe vurdu. "Miguel, bize en iyi turunu yap."

Miguel selam verdi. "Emredersiniz, Bay Kingcaid."

Bölüm 19

Blaize

Resmen aklımı kaçırdım.

JILL'IN benim iyi tanıdığım bir ada için duyduğu HEYECAN bulaşıcıydı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Miguel'e düzinelerce soru sordu, cevaplarını dikkatle dinledi ve çeşitli yerlerde durmasını istedi, telefonuyla fotoğraflar çekti, sonra bana fotoğrafları gösterdi. Yol kenarındaki bir kulübede durduk ve oyulmuş hindistancevizi ve ananastan kokteyl içtik. Denizde el ele tutuşarak kürek çektik ve birkaç metre aralıklarla durup öpüştük.

Bu normal durum bağımlılık yapıcıydı. Omuzlarımda sorumluluk yükü olmayan bu daha özgür hayata alışabilir miyim diye düşündüm. Ancak kendime bu soruyu sorarken, cevabı zaten biliyordum. Bu birkaç saat, bir gün, hatta bir hafta için harika olsa da, milyarlarca dolarlık bir işi yönetmenin verdiği adrenalin patlamasını özlüyordum. Hayatımın çılgın temposu olmadan yavaş yavaş solup giderdim.

"Burada bir evin olduğuna inanamıyorum," dedi Jill, ayaklarımızda kum, saçlarımızda tuzla golf arabasına binerken. "Çok şanslısın." Hemen başını salladı. "Hayır, şanslı değilim. Talihliyim. Şansa inanmam."

"Ben de inanmıyorum. Hayatta şansımızı kendimiz yaratırız. Evet, zengin bir ailede doğduğum için şanslıyım, ama elimden geleni yapmasaydım, babam beni işten kovmaktan çekinmezdi. Sen de hikaye anlatma yeteneğin olduğu için şanslısın, ama bu konuda çok çalışmasaydın, bugünkü başarını elde edemezdin."

Kız burnunu kırıştırdı. "Baban seni kovar mıydı?"

"Çalışmazsam, evet. Hiç tereddüt etmeden." "Hmm. Eğer kovarsa, seni asistanım olarak işe alırım."

Dudaklarım seğirdi. Gerçekten çok sevimliydi. "Bu cazip teklifi aklımda tutacağım."

Jill'in görmek istediği her şeyi gördüğünden emin olduktan sonra, saat birden on beş dakika önce evime vardık. Saat yediye kadar gemiye dönmemiz gerekmiyordu, bu da bize bolca yalnız kalma zamanı bırakıyordu.

Bu zamanı akıllıca kullanmayı planlıyordum.

"Vay canına!" Jill golf arabasından atladı ve evime bakakaldı. Evin etrafını saran bir verandası, sonsuzluk havuzu ve yemyeşil bitki örtüsü olan plantasyon tarzı beyaz bir mülktü. Bu evi, film stüdyolarımızı yöneten kuzenim Roman'ın tanıştırdığı bir Hollywood yapımcısından satın almıştım. Ev, iki nesildir onun ailesine aitti, ama yeni ve çok daha genç olan karısı Hawaii'yi tercih etmişti.

Onun kaybı, benim kazancım.

"Bütün bunlar senin mi?"

Başımı salladım. Miami'deki evime kıyasla bu ev biraz küçüktü, ama Jill'in sesindeki inanmazlık tonuna bakılırsa, ona göre ev çok büyük görünmüş olmalıydı. Sanırım etkileyici bir evdi. Tarihi bir ev.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Sen gerçekten çok zenginsin, değil mi?"

Kollarımı beline doladım ve alnımı alnına dayadım. "Evet, çok zengiyim. Başka açılardan da çok zengiyim."

"Senin... sen... oyuncaklarını burada mı saklıyorsun?" Gözlerini benimkilerden ayırmadı, ama bu tür şeyleri konuşmaya alışkın olmadığını anlayabiliyordum, yatak odasında kullanmaya ise hiç alışkın değildi, Miami Havaalanında valizinin vibratörlerle dolu olduğu şakasını yapmasına rağmen. Söylediğimi hatırlaması beni şaşırttı, bunu gündeme getirmesi ise hiç şaşırtmadı.

"Bir seçim, evet." Miguel'in çantalarımızı bırakıp ayrılmasını bekledim. Bugün daha sonra bizim için geri dönecekti. Gemi bensiz yola çıkmayacaktı, ama geç kalkışımızın şirketin CEO'sunun gecikmesi yüzünden olması iyi bir görüntü olmazdı. "Merak ediyor musun?"

"Belki." Sesi belirsizlikle titriyordu.

"Önce öğle yemeği, sonra yüzme, sonra da... oynayabiliriz. Tabii istersen. Baskı ya da beklenti yok. Özellikle de cinsel deneyimlerin sıradan ise."

"Vanilyada yanlıs bir şey yok."

Gülümsedim, gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, üstünün dekoltesini vurgulayan kesimine takıldım. "Kesinlikle hiçbir şey. Çok lezzetlidir." Elini tutup onu içeriye götürdüm. On dakika sonra, evi gezdikten ve benim için daha uygun kıyafetlere hızlıca geçtikten sonra, hizmetçim öğle yemeğimizi hazırladığı verandaya çıktık. Talimat verdiğim gibi, hemen ardından gitmişti. Personelim ne kadar sağduyulu olsa da, sadece ikimiz olmak istedim.

Verandanın hemen önünde güneşte parıldayan havuz vardı ve onun ötesinde Karayip Denizi'nin altın kumları ve berrak suları uzanıyordu.

"Şu yolu görüyor musun?" Yeşil yaprakların arasında kaybolan taşlı bir yürüyüş yolunu işaret ettim.

Jill bakışımı takip etti. "Evet."

"O yol plaja çıkıyor. İstersen, yemek yedikten sonra oraya gidebiliriz. Ya da istersen burada havuzda yüzebiliriz."

"Ya da ikisini de yapabiliriz."

"Ah, her şeyi deneyimlemek isteyen bir kadın."

"Hayat yaşamak içindir." Diye iç geçirdi. "Ve bu seyahate çıkmadan önce pek de öyle yapmıyordum. Bu zamanı yeni şeyler denemek, önümdeki karanlık günleri atlatmama yardımcı olacak anılar biriktirmek için kullanacağıma dair kendime söz verdim."

Yüzünde bir gölge belirdi, onu kalıcı olarak silmek istediğim bir gölge. "Kitap mı?"

Göğsü derin bir iç çekişle yükselip alçaldı. "Kitap."

"Bana bir şey söyle." Masadan keçi peyniri ve pesto kanepesini aldım ve iki ısırıkta yedim. "Eğer bunu çözmeden İngiltere'ye dönersen ne olur?"

Bunu uçakta da konuşmuştu, ama ben onun korkularını daha rahat bir ortamda keşfetmek istedim. Jill, tek bir hatanın kariyerini mahvedeceğini düşünüyordu, ama ben, iğrenç bir suç eylemi söz konusu olmadığı sürece, tek bir hatanın geçimimizi mahvedecek güce sahip olduğuna inanmıyordum. Ama yayıncıyla düzenleme teslim tarihine yetişmek için mücadele etmek, sektör ne kadar acımasız olursa olsun, bana inandırıcı gelmiyordu.

"Erm, yayıncım beni bırakır."

"Bunun kanıtı var mı? Yazılı olarak?"

Gözlerini kısarak, vejetaryen bao ekmeğinden bir tane aldı. Bir ısırık aldı ve inledi. "Bunlar çok lezzetli."

Penisim sertleşti. Bir daha öyle inlerse, oturduğu yerde onu sikerdim. "Soruma cevap ver."

Parmaklarını yaladı ve bu sefer ben inledim. "Beni bu sorulardan kasten uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İşe yarıyor mu?"

"Çok iyi yarıyor."

"Erkekler seks konusunda çok basit yaratıklar."

"Suçluyum ve hiç de pişman değilim. Ve bahse girerim ki, seni bir şeyden uzaklaştırmak isteseydim ve silah olarak seksi kullansaydım

seçtiğim silah olarak kullanırsam, senin teslim olman uzun sürmezdi." Parmağımı humusa batırdım ve Jill'e uzattım. "Em."

Tereddüt etmedi, tahmin ettiğim gibi. Dudakları parmağımı kapattı, gözleri bana dikilmişti, şehvet, ela rengi irislerini daha koyu bir kahverengiye dönüştürüyordu. Penisime biraz daha yer açmak için pozisyonumu değiştirdim ve bu şortları azgın erkekler için yeterince geniş tasarlayan tasarımcıya sessizce teşekkür ettim.

"Örnek olarak." Parmağımı çektim. Penisim protesto etti. Çok yazık. Bu daha önemliydi. Seks için bolca zaman vardı.

"Tatil romantizmleri seks ve sohbet içermez mi?"

Göğsümde bir şey değişti, benim hoşuma gitmeyen, pişmanlık gibi hissettiren yabancı bir duygu. Yedi gün sonra Miami'ye dönecek ve Jill ile ben ayrı yollara gidecektik. Anlaştığımız şey buydu. Ancak kaçınılmaz son bana yaklaştıkça, içimdeki acı da büyüyordu.

"Ertelemeyi bırak."

"Ugh." Başını sandalyenin arkasına yasladı ve ciğerlerindeki havayı dışarı verirken yanakları şişti. "Ben bir yazarım. Ertelemek bizim işimizdir."

Kıkırdadım ve sessiz kaldım. Yönetim kurulu odası dışında da birçok kullanım alanı olan, sıkça kullanılan bir iş tekniği. Birkaç saniye geçti ve tahmin ettiğim gibi Jill pes etti.

"Geç teslim edersem veya editörüne ne kadar zorlandığımı söylersem beni bırakacaklarına dair hiçbir kanıtım yok." Gözleri kısıldı. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?"

"Yani..." Omuz silktim. "Yanılmış olabilirim." Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"İki kat iğrenç. Akıllı ve güzel."

Ona uzandım ve elini tuttum. "Aynı senin için de geçerli, güzelim. Şimdi lütfen endişelenmeyi bırak, cesurca davran, editörüne e-posta gönder ve ona neler olduğunu anlat." Onu bıraktım ve anlamlı bir şekilde ona baktım.

Gözleri birden açıldı. "Şimdi mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden olmasın?"

"Çünkü... çünkü bu... bu *aptalca*."

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Ya da belki, sadece belki, bu senin üzerindeki baskıyı biraz azaltır ve kafanda kanıtlanmamış endişelerin kara bulutları olmadan tatilinin geri kalanını keyifle geçirmeni sağlar."

Jill ağzının köşesini ısırđı. Ben de onun düşünmesini beklerken, somon derisi ruloyu tattım.

"Tamam, yapacağım." Çantasına uzanıp telefonunu çıkardı, parmakları titreyerek bir e-posta yazdı. İki dakika sonra telefonunu masanın üzerine attı. "Bitti. Tanrım, midem bulanıyor." Eğilip ellerini karnına doladı.

"Buraya gel." Sandalyemden kalkıp iki elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Kollarımı beline doladım. "Aferin."

"Eğer bu iş ters giderse, tüm sorumluluğu sana yükleyeceğim."

"Eğer işler ters giderse, o lanet yayınevini satın alıp kitabını kendim yayınlarım."

Gözlerinde şok belirdi. "Bunu yapmazsın." "Oh, yaparım."

Telefonundan bir ping sesi geldi. Donakaldı. "Kahretsin. Sence bu onun cevabı mı?"

Onu bıraktım ve parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Bekle. Medyum yeteneklerimi kullanmaya çalışıyorum."

Gözlerinde bir anlık eğlence belirdi. "Ne komedyensin."

"Jill." İç geçirdim. "Lanet telefonunu kontrol et. Ne kadar çabuk yaparsan, o kadar çabuk seni soyup havuzda sikebilirim."

"Böyle bir çekiciliğin varken, kadınları kendinden uzak tutmana şaşmamalı."

Dudaklarımı düzleştirdim. "Yine oyalanıyorsun. Yemin ederim, son yapacağım şey bu olsa bile, bunu senden çıkaracağım."

"Yedi gün, bebeğim." Bana sırtıttı. Karnıma saplanan bıçak bunu zorlaştırsa da, dudaklarımı zorla gülümsemeye zorladım. Lanet olası yedi gün ve işim bu sürenin çoğunu engelleyecekti.

Engelleyecek mi? Tanrım. Ne hale gelmiştim ben? İş, hayatımda her zaman birinci, ikinci ve üçüncü öncelikli yerleri işgal etmişti. İlişkilerden kaçınmamın tek nedeni buydu. Yaşıtımdaki her erkek gibi ben de sağlıklı bir seks hayatı arzuluyordum, ama başka birini öncelikli tutmak, bilinçli olarak kaçındığım bir şeydi.

Şimdiye
kadar. Ona
kadar.

"Telefonunu kontrol et," diye tekrarladım.

Düzensiz nefes alışış endişesini gösteriyordu. Omzunu sıktım. "Lanet olsun."

Cep telefonunu kaptı. "Ondan gelmiş."

"Bandajı bir çırpıda sök, Tilly."

Yine titreyerek nefes aldı. Gözleri ekranı taradı, mesajı okurken dişlerini sürekli alt dudağına sürüyordu.

Kötü bir şey olmadığını anladığım an, omuzları çöktü ve gözlerini kısa bir süre kapattı. "O iyi. Anlıyor. Tatilimin tadını çıkarmamı ve İngiltere'ye döndüğümde birlikte bir çözüm bulacağımızı söyledi."

"Sana söylemişim" demedim. Bu bir üstünlük mücadelesi değildi. Bu, benim farkında olmadığım bir parçamı açığa çıkaran birinden acıyı uzaklaştırmakla ilgiliydi. Miami'ye vardığımızda onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamazdım. Aklımda bir fikir belirdi ve hızla büyüdü. Ve biliyor musun? Bu beni korkutmadı. Aksine, bana enerji verdi.

"Hey, Jill. Bir fikrim var."

"Blaize Isaac Kingcaid'i her zaman dinle?" Her hecede alaycı bir ton vardı.

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle gerildi. "Tabii ki, ama hayır. Söyleyeceğim şey o değildi."

"O zaman söyle bakalım."

İşte orada. Muhteşem kadını.

Tereddüt ettim. *Benim kadını.* Bu nasıl olabilirdi? Dokuz ay önce değil, dokuz gün önce tanışmıştık, ama duygularımın derinliğini inkar edemezdim. Ona aşık değildim, aksine, ama ikinci bir şans denemek, daha derin bir şeye yol açmıştı, içgüdülerim bunu keşfetmemi istiyordu.

"Miami'de vedalaşmazsak ne olur?"

Şaşkın gözleri benimkilere sabitlendi. "Bu nasıl olur?"

"Henüz bilmiyorum. Eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan, detayları sonra halledebiliriz. Bildiğim tek şey, bunun bitmesini istemediğim. 'Bu'nun ne olduğunu bilmiyorum." Parmaklarımla tırnak işareti yaptım. "Ama tüm benliğim devam etmem gerektiğini söylüyor."

Bana belirsizlik ve coşkuyla dolu bir bakış attı. Bu bakış, hücresel düzeyde yankılandı.

"Bir şey söyle," diye ısrar ettim.

Fısıltı gibi bir nefesle sözlerini söyledi. "Bunu çok isterim."

Bölüm 20

Jill

Bu iş çok ciddiye ve çok hızlı bir şekilde gelişti.

BLAY, çayırlarda koşan bir çita hızıyla hareket etti. Beni kaldırıp döndürdüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzündeki mutluluk içimde bir şeyleri değiştirdi. Adı yoktu, ama içgüdüsel olarak önemli olduğunu hissettim. Heyecan verici. Korkutucu. Bu tatilde risk almaya yemin etmiştim ve Blay en büyük risk gibi görünüyordu, ama aynı zamanda en büyük kazancı da vaat ediyordu.

Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesinin beni ne kadar üzdüğünü ona, hatta kendime bile itiraf etmeye cesaret edememişim. Bu kadar kısa sürede bu kadar yakınlaşmış olmamız beni hayrete düşürmüştü. Annemle babam birbirlerini sadece üç hafta tanıdıktan sonra evlenmişlerdi, ama mutlu bir evliliğin örnekleri sayılmazlardı. Dindar öğretilerine rağmen, ilişkilerinde birbirlerine olan tutkulu arzudan çok, dini inançlarının onları bir arada tuttuğuna dair işaretler vardı. Ama sık sık kendime hatırlattığım gibi, ben annemle babam gibi değildim.

Bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Kelsey bir keresinde bana onları ve kız kardeşimi özleyip özlemediğimi sormuştu. Onun sorusunu düşünmek için biraz zaman ayırmıştım ve sonra kesin bir hayır cevabı vermiştim. Bir bakıma, annemin ultimatomu beni özgürleştirmişti.

"Nereye gittin, Tilly?"

Gözlerimi kırpıttım. Blay kaşlarını çatmış, gözlerinde endişeyle beni yere indirdi. Ailem hakkında sık sık konuşmazdım ve Blay, ikimizin hayal ettiği tatil romantizminin ötesinde uzun süreli bir ilişki önermemiş olsaydı, şimdi de onlar hakkında konuşmazdım. Ama önermişti ve garip bir şekilde, ona anlatmak istedim.

"Sadece annemi ve babamı düşünüyordum."

Sesindeki donuk tonu fark etmiş ve nedenini anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

"Onlarla yakın değilsin mi?"

"Romantik romanlar yazdığımı öğrendiklerinden beri onları ve kız kardeşimi görmedim. Annem buna porno diyordu. Bana bir ultimatoma verdi: annem ve babam mı, yoksa kariyerim mi?" Acı bir gülümsemeyle gülümsedim.

"Siktir. Bu pek adil bir seçim gibi gelmiyor."

"Ailem adaleti umursamıyor. Onlar Tanrı'yı umursuyor ve annemin gözünde, o 'korkunç müstehcenlikleri' yazdığım sürece Tanrı beni cennete almayacaktı. Bu onun sözleri, benim değil."

"Ah."

"Aynen öyle." Omuzlarımı silktilim. "Önemli değil. Gerçekten. Bir ailem var. Adları Kelsey, Addison ve Raya. Beni olmam gereken kişi olarak değil, olduğum kişi olarak seviyorlar. Ayrıca birçok yazar arkadaşım, okuyucum, öncü ekibim, sokak ekibim var. Bu insanlar artık benim ailem."

"Bir kişi daha için yer var mı?" Onun çarpık gülümsemesi göğsüme çarptı, tüylerim diken diken oldu.

"Bu çok ciddi bir hal aldı, çok hızlı bir şekilde."

Başını salladı. "Öyle. Bu seni korkutuyor mu?"

"Biraz."

Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koyarak, "Ben de. Ama yaptığımız şey bizi korkutmuyorsa, peşinden gitmeye değmez."

Öpücüğü derinleştirdi, kalçalarını dairesel hareketlerle sallarken dilini ağzımın içine soktu, penisi tam da ihtiyacım olan yere sürtünüyordu. Aciliyet damarlarımdan akıyordu. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, her şeyi tüketen arzuyla çıldırmıştım. Onun beni kucağına aldığını ya da verandadan kayarak geçtiğimizi hatırlamıyordum. Hareket ettiğimizi ilk fark ettiğimde, su ayaklarıma çarpmıştı. Blay, giyinik halde bizi havuza attı. Güneşin yakıcı sıcaklığıyla soğuk su beni nefesimi kesmişti.

Islak sundressimle boğuşarak, onu başımdan çıkardı. Sütyenim de onu izledi. Külotumu aşağı çekip tekmeledim. Blay'ın tişörtü cildine yapışmış, her kasın hatlarını ortaya çıkarmıştı.

"Islak tişört yarışmasını kesin kazanırsın."

Tişörtünü çıkarmaya çalışırken, sinirden homurdandı. "Bunu iyi düşünmemişim. Romantik olması gerekiyordu."

"Romantik." Tişörtünü çıkarmaya yardım ettim, sonra şortuna geçtim.

"Ama iç çamaşırlarımı mahvetmek senin için bir alışkanlık haline geliyor."

"Sana birkaç orgazm ve La Perla'nın en iyileriyle dolu bir şifonyerle telafi edeceğime söz veriyorum."

"Anlaştık."

Elleri belimi kavradı ve beni havuzun kenarına kaldırdı. Uyluklarımı ayırarak gözlerini amıma dikti.

"Öğle yemeğini bitirmedik." Sesim, beklentiyle dolu, boğuk çıkıyordu.

"Sen benim en sevdiğim yiyeceksin, Tilly."

O beni tembel bir hareketle yalarken, dişlerimin arasından hava çıkıyordu. Ön kollarımı sıcak taşa dayadım ve geriye yaslandım, bacaklarımı olabildiğince açtım. Kahretsin, umarım öğle yemeğini hazırlayan kişi üst kattaki odadan bizi gözetlemiyordur.

Blay ayak bileklerimi omuzlarına dayadı ve o andan itibaren bilinçli düşüncelerim kayboldu, yerini bacaklarımın arasındaki tek bir noktaya yoğunlaşan ateşli bir sıcaklık aldı.

O dil. O parmaklar. Karanlık gözleri benimkilere kilitlendi, her tepkiyi izledi, gördüklerine göre hızını ve baskısını ayarladı. Kendimi kaybettim, düşene kadar arzunun girdabına çekildim, tüm varlığım bu ana odaklandı.

Blay oral seks yapmayı öğrenmişti. Öyle olmalıydı. Kimse daha önce pek yapmadığı bir şeyi bu kadar iyi yapamazdı. Bu düşünce midemi sıkıştırdı, ama iyi anlamda değil. Anlaşmamızı sürdürmeyi teklif etmiş olabilir, ama aynı kadınla iki kez çıkmayan bir adam öylece fikrini değiştiremezdi.

Öyle miydi?

"Hey, bana geri dön, Tilly." Dilini klitorisimde gezdirdi, iki parmağını içime soktu ve beni *tam da oraya* getirdi.

"Buradayım," diye nefes nefese söyledim.

"Evet, oradasın." Bir şey yaptı, ne olduğunu bile söyleyemedim ve ben parçalandım. Ayak parmaklarım kıvrıldı, baldırlarım kramp girdi, amım zonkladı ve attı, parmaklarını sıkıca kavradı.

"Tanrım." Küçük zevk kıvılcımları beni parçalamaya devam ederken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Buraya gel." Blay beni havuza kaldırdı, bacaklarımı beline doladı. İçime girdi, su ya da belki de benim ıslaklığım sayesinde sürtünme yoktu. "Siktir, Tilly." Başını boynuma gömdü, su beni yüzdürürken o dışarı çıkıp tekrar içeri girdi. Dudakları dudaklarımı buldu ve beni öptü, öptü, öptü, dili onun darbelerini yansıtıyordu.

"Yapamıyorum... Ben... Lanet olsun." İnledi, yumuşak dudaklarıyla yanaklarımı, dudaklarımı ve alnımı öptü. "Lanet olsun, Tanrım, özür dilerim. Dayanamıyorum."

Son bir uzun iniltiyle boşaldı, penisi içimde titriyordu, büyük elleri kıcımlı sıkıyor, beni kendisine daha da yaklaştırıyordu. Hareketsiz kaldı, nefesi yavaş yavaş yavaşladı. Kafasını kucakladım, geri çekilirken onu bana doğru tuttum. Ayaklarımı havuzun dibine koydu, bana baktı, gözleri özürle doluydu.

"Blay, sorun değil. Aslında, gururum okşandı. Tanrım, senin gibi bir erkeği kontrolünü kaybetmesine neden olmak ne kadar tahrik edici. Yemin ederim, bu gördüğüm en seksi şey."

Kafasını salladı. "Seni tekrar boşaltamadığım için özür dilemiyorum, ama bundan memnun değilim."

"O zaman ne için?"

Yüzümü avuçladı, başparmakları yanaklarımı okşadı. "Prezervatif kullanmadım."

"Oh." Burnumu kırıştırdım, zor konuyu doğrudan ele aldım. "Bir şey kapmış olabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır. Tanrım, hayır, o değil. Ben temizim. Sana yemin ederim. Senin ya da başka birinin sağlığını asla böyle riske atmam. Sadece... Eğer sana bir bebek yaparsam, senin ve çocuğumuzun her adımında yanında olacağımı bilmeni istiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Asla korunmasız seks yapmam. Asla."

"Ah." Gülümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sen gerçekten harikasin, biliyor musun?" Onu tekrar öptüm. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sorun yok. Ama birkaç gün içinde aşağıda kaşıntı hissedersen, seni uyarıyorum, seni gemiden atarım."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Not aldım."

"Korunmasız seks konusuna gelmişken, ben de temizim. Aslında, senden önce en son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum."

"Ama o zamandan beri her seferini hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Jüpiter büyüklüğünde bir ego çekici bir özellik değildir."

"Öyleyse benimki sadece Satürn büyüklüğünde, değil mi?"

Ben bir cevap bulamadan, beni kaldırdı ve en az bir buçuk metre uzağa fırlattı. Suyu daldım, nefes almak için yüzeye çıktım, öksürdüm.

"Sen öldün." Yüzümden sırlıslık saçılarımı çekip attım ve atladım. Sırtına tırmandım ve onu suya batırdım. Suyun altından çıktı, yanakları gülümsemeyle şişmişti. Ama o sırada ben çoktan havuzun karşı tarafına yüzmüştüm. Kararlı ve odaklanmış bir şekilde, bir yunus gibi zarifçe suda ilerledi. Kendimi havuzdan çıkardım ve eve doğru koşmaya başladım

. Devasa açık plan oturma odasına açılan çift kapının önünde durdum.

"Dur bakalım bayım." Kollarımı önüme koydum. "Eğer tertemiz zemininize klor damlamasını istemiyorsanız, savaşı bana bırakacaksınız."

Omuzlarını "umursamıyorum" der gibi kaldırdı. "Alt tarafı su."

Beni yakalamaya çalıştı. Onun önünden atlayarak evin içine koştum. Mutfak adasının diğer tarafında kendimi hazırlayarak ellerimi üstüne koydum ve sııttım.

"Şimdi ne yapacaksın, yakışıklı?"

Yüzündeki yırtıcı bakıştan dolayı midem birkaç kez takla attı. Sevgilim tarafından kovalanma oyunundan hoşlanacağımı tahmin etmezdim, ama göğsümdeki çarpıntı ve heyecandan titreyen uyluklarım bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Evet. Bu oyunu çok sevmiştim.

Bir kedinin çitlere tırmanması kadar kolay bir şekilde, Blay tezgahın üzerine atladı, diğer tarafa indi ve göz açıp kapayana kadar beni sıkıca tuttu.

"Soruna cevap vermek gerekirse, Tilly" — bir kolunu dizlerimin altına soktu, diğerini omuzlarıma doladı ve beni kollarının arasına aldı —Seni yatağa götüreceğim ve uslu durursan, oyuncaklarımla oynamanıza izin verebilirim.

"Uslu *durursan*, onlarla oynamanıza izin verebilirim."

Gülümseyerek beni üst kata çıkan merdivenlere doğru taşırken telefonu çaldı. Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, acil bir durum olmadıkça rahatsız edilmememi söyledim."

"O zaman acil bir şey olmalı." Beni yere indirip, havuza çıkmadan önce yanına bıraktığı telefonuna cevap vermesini bekledim. "Video görüşmesi olmadığından emin ol." Çenemi onun yarı sert penisine doğru uzattım.

Gülümsedi, ama telefonuna baktığında gülümsemesi kayboldu. "Lanet olsun, şimdi ne istiyor bu kadın?"

"Kim?"

"Scarlett 'Diva' Rose."

Telefonu açtı ve göz açıp kapayıncaya kadar şakacı sevgiliden sinirli CEO'ya dönüştü.

"Bayan Rose, sizin için ne yapabilirim?"

Dikkatle dinledi, gözleri kadının söylediklerine tepki olarak sertleşti. Tanrım, umarım bu kötü bir şey değildir. Zaten yeterince sorunu vardı.

Tabağı taşan ve Scarlett hakkında bana anlattıklarından, küçük bir şikayeti onun için büyük bir felakete dönüştürebilen birine benziyordu.

"Penthouse'una birini göndereceğim." Ağırlığını değiştirdi. "Hayır, korkarım bunu yapamam. Başka bir işim var." Gözleri bana kaydı.

"Gidebiliriz" diye fısıldadım.

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve başını şiddetle salladı. "Anlıyorum ve tabii ki sen benim en önemli müşterilerimden birisin, ama şu anda gemide değilim. Ben..."

Konuşmayı kesti. Kadın onu kesmiş olmalıydı. Tek kelime bile anlayamadım, ama kadının sesinin tonu ve hızında inkar edilemez bir artış vardı.

Giyinmeliyim. Onun daha önemli işleri vardı. Plaj çantamı bıraktığım havuza doğru yöneldim. Blay, yanından geçerken elini uzattı. Serbest kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti, sırtım ona dönüktü.

"Hemen birini sana göndereceğim ve daha sonra gemiye döndüğümde uğrayacağım. Korkarım yapabileceğim en iyi şey bu." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal."

Kollarında kıvrılıp yüzümü buruşturdum. "Geri dönmek istiyorsan sorun değil.

O senin işin için önemli biri."

O burun kıvrıdı. "Onun sandığı kadar önemli değil. Ve ben gemiyi erken terk etmeye niyetim yok. Eğer gerçekten önemli bir sorun olsaydı, Miguel'i arayıp bizi almaya gelmesini isterdim, ama önemli bir şey yok. Scarlett her zamanki gibi otoriter ve talepkar davranıyor. Benim onun kişisel hizmetçisi olmadığımı anlaması gerekiyor." Bir mesaj yazdı, Gönder'e bastı ve telefonunu mutfak tezgahına attı.

"Böyle insanlara sürekli nazik davranmak zorunda kalmaya dayanamazdım. Sen nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Büyük zorluklarla. Ama Scarlett hayatının çoğunu dalkavuklarla çevrili geçirdi ve insanların ona karşı çıkmasına alışık değil. Yani, adam işine yaramaz hale gelir gelmez onu bir kenara attı."

"O aynı zamanda onun menajeriymiş, değil mi?" Bu konuyla ilgili internette bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum, ama kendimi dedikodu severler arasında sayamam. Bu işi Addison'a bıraktım, o ünlülerin dedikodularını en sevdiği dondurma tadıymış gibi yalayıp yutuyordu.

"Evet. Tanışmaları böyle oldu. Ekibimin bana onun hakkında verdiği brifingi hatırladığım kadarıyla, on ya da on bir yıl önceydi."

"Ekibin sana onun hakkında brifing mi verdi?"

"Penthouse'da konaklayan tüm misafirlerimiz hakkında bana bilgi verdiler. CEO olarak, bu tür ayrıntıları bilmem bekleniyor, çünkü bunlar önemli olabilir."

"Vay canına."

Gözleri göğsüne bastırılmış göğüslerime indi. "Prima donna ünlüleri unutam. Yapacak çok daha önemli işlerimiz var."

"Öyle mi? Ne gibi?" diye alay ettim.

Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Birbirimizi."

Bölüm 21

Blaize

Ne lanet bir kabus.

MIGUEL golf arabasını rıhtıma çevirdi ve bana Atlantik Okyanusu'nun hafif dalgalarından yükselen Serenity'nin ihtişamını mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. Gurur göğsümü kabarttı. Nadiren başarılarımı kutlamak için dururdum, her zaman ufka bakarak sabahları sıcak yatağımdan kalkmaya değer kılacak bir sonraki şeyi arardım.

Bunu ben başarmıştım. Elbette yardım aldım. Hem de çok, ama bu muhteşem manzarayı gerçeğe dönüştüren benim vizyonum ve kararlılığımı. Tüm o endişeler, yelken açmadan önceki sayısız uykusuz geceler boşa gitmişti. Beklendiği gibi, burada orada tuhaf şikayetler ve Scarlett'in sivri dilli şikayetleri dışında, yolculuk sadece büyük bir başarı olarak tanımlanabilirdi.

Ancak, yaklaşırken, soğuk ter damlaları alnıma dokundu. Neden tüm bu insanlar sıraya girmiş, çantalar ve keten ceketlerle kendilerini acımasız güneşten koruyorlardı? Neden gemiye binmiyorlardı?

"Her iki biniş noktasında da uzun kuyruklar var." Jill bana dirsek attı. "Gizli bir girişin mi var?"

Gülümsedi. Hayır, yoktu. Bir şeyler yolunda değildi.

"Miguel, burada dur," diye bağırdım ve golf arabası tamamen durmadan önce rıhtıma koştum. Biniş için bekleyen hoşnutsuz yolcuların önünden hızla geçtim, yanlarından geçerken tuhaf şikayetler kulağıma geldi. Lanet olsun. Ne oluyor böyle?

"Bir sorun mu var?"

Güvenlik görevlisi, sanki aynı soru yüzlerce kez sorulmuş gibi, yorgun bir bakış attı. Beni tanıdığı anda bir an durakladı.

"Bay Kingcaid." Daha dik durdu. "Efendim, maalesef rozet tarayıcıları çalışmıyor."

Jill sağımda belirdi. Koluma dokundu. Midem düğümlendi. Elini bulup sıktım. Rozet tarayıcı, yola çıkmadan önce bozulmuştu. Bakım ekibinden, sorunu

Onlar elbette tamir etmişlerdi. Tanrım. Ters gidebilecek onca şeyin içinde, bu en kötülerinden biriydi. İnsanları güvenlik kontrolünden geçiremeden, onları gemiye alamazdık. Rozet tarayıcı olmadan, kimin Serenity yolcusu olduğunu, kimin olmadığını anlamanın bir yolu yoktu.

Ne lanet bir kabus.

İçimde öfkeyle yanan bir cehennem olmasına rağmen, ifademi kontrol altına aldım ve kontrolü ele geçirdim. Yakındaki bir personeli yanıma çağırdım.

"Yolcular için su şişeleri getirin ve yaşlı misafirlerimiz için birkaç sandalye getirin." Sıranın ön tarafında duran seksenli yaşlarındaki bir kadın bana minnettar bir gülümseme attı. "Ve gölge için şemsiyeler. Burası çok sıcak."

"Peki, efendim." Adam geminin içine koştu.

Telefonu aldım ve kaptanı aradım, yolcuların konuşmamı duymamaları için onlardan yeterince uzaklaştım. "John, ne oluyor lan?"

"Kris sorunu çözmeye çalışıyor. Yakında halledeceğini söyledi."

Kris benim IT bölümümün başındaydı. "Yakında yetmez. Burada güneş çarpması riski olan yolcular var. Bunun itibarımıza vereceği zarardan bahsetmiyorum bile. Neden kimse beni aramadı?"

Tereddüt etti. "Bu benim hatam. Yolcular geri dönmeden önce sorunu çözeceğimizden emindim."

"Ve bu olmadığında, beni aramayı düşünmedin mi?" "Ne yapabilirdin ki, Blaize? Sen bir IT uzmanı değilsin."

Öfkelendim. "Hayır, ama yolcularımızı gemiye alana kadar en az rahatsızlık çekmelerini sağlamak için buraya gölge, su ve koltuklar koyardım."

Sessiz kaldı. Nadiren sinirlenirim, ama bu kabul edemeyeceğim bir aşırıydı. Bu geminin CEO'su bendim, John değil.

"Hata yaptım. Özür dilerim."

Özür dileme isteği öfkemi yatıştırdı. Yumruğumu açtım. "En azından bazı yolcuları gemiye aldığımızı söyle, yoksa çözmemiz gereken büyük bir bulmaca ile karşı karşıya kalacağız."

"Çoğu geri döndü. Üç yüz kişi kayıp."

Planlanan kalkış saatine sadece kırk dakika kaldığı için bunu tahmin etmiştim. Kuyruklara bakarak, üç yüz kişinin tamamı olmasa da çoğunun zaten burada olduğunu tahmin ediyordum.

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu boktan durum düzeldiğinde konuşuruz."

Telefonu kapattım ve Kris'i aradım, o da bana John'a söylediği şeyin aynısını söyledi. Bir süre ısrar ettim. Bana söylemedi.

"Elimden geldiğince hızlı yapıyorum" demekle yetindi.

Harika.

On dakika içinde müşterilerim suya, gölgeye ve ihtiyacı olanlar için oturacak bir yere kavuştu. Kuyrukta yürüyerek yolcularla sohbet ettim ve yakında bineceğimizi söyleyerek onları sakinleştirdim, bir yandan da yalanımın ortaya çıkmaması için dua ettim. Güneşin acımasız sıcaklığı bastırıyordu. Halka açık yerlerde iş kıyafeti giyme konusundaki aptalca, kendi kendime koyduğum kuralı hiç bu kadar pişman olmamıştım.

"Her şey yoluna girecek." Jill, sanki ne kadar uçurumun kenarında olduğumu fark etmiş gibi, beni biraz uzağa götürdü.

"Öyle mi? Tarayıcıyı tamir ettiremezsek, buradaki kimse uçağa binemeyecek. Üç yüz kişiye konaklama yeri bulmamız gerekecek, kalkış saatimizi kaçıracağımızdan bahsetmiyorum bile, bu da bir sonraki varış noktamıza ulaşamayacağımız anlamına geliyor." İki elimi de saçlarımın arasına geçirdim. "Bu lanet olası bir kabus."

Dudaklarını ısırdı. "Bunu düşünmemiştim."

"Jill!" Jill'in arkadaşları yaklaşıncı ikimiz de başımızı çevirdik. "Ne oluyor?"

"Küçük bir teknik sorun var, bu yüzden henüz uçağa binemiyoruz," dedi Jill, ben de burnumdan soludum. Teknik sorun mu? Daha çok bir karmaşa gibi. "Ama yakında düzeltilecek."

"Umarız," diye mırıldandım.

Oh, bakın. Görünüşe göre tekrar çocukluğa dönmüştüm. Kendime mecazi bir tekme attım. Çocukça tepkiler kimseye yardımcı olmazdı, en azından yolcularıma.

"Endişelenme," dedi Addison. "Uçağa binemezsek, burada rıhtımda bir parti verip yıldızların altında uyuruz." Bana gülümsedi. "Sakin ol, yakışıklı. Önemli değil. Olur böyle şeyler. Önemli olan nasıl tepki verdiğimiziz."

En iyi arkadaşına aşık olmasaydım, Addison'ı öperdim. Bekle. Ne?

Ne?

Telefonum çaldı ve dikkatimi dağıttı. Aspen'di. Cevap verdim. "Evet?"

"Biniş yapamayan bir sürü insan olduğunu biliyorsun."

"Evet. Onlarla birlikte buradayım."

"Oh. Her şey yolunda mı? Buradan yapabileceğim bir şey var mı?" "Nolen ve Marlowe'u gördün mü?"

"Evet. Birlikte öğle yemeği yedik, sonra sütlerine çekildiler ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri dışarı çıkmadılar."

"İyi." Barbados ailem için yabancı bir yer değildi, bu yüzden keşif için gemiden inmediklerine şaşırmadım. Marlowe de turistik gezilerle ilgilenmiyor olmalıydı. Eğer ay isteseydi, Nolen onu onun için yakalardı.

"Bay Kingcaid." Güvenlik müdürü bana işaret etti. "Gidebiliriz gide

bilir Ona kısa bir baş selamı verdim. "Uçağa biniyoruz. Sonra konuşuruz." iz." Yolcular nihayet

sonuncusu da iskele merdivenini tırmanıp gemiye bindiğinde ben de gemiye girdim.

"Al." Jill'e süitimin anahtarlığını verdim. "Beni bekler misin?"

"Tabii ki." Parmak uçlarına yükseldi ve yanağıma öpücük kondurdu. "İstediğin kadar kal."

"Ooh, Blaize'in evinde parti. Harika." Addison anahtarı aldı ve havada salladı. "Çok eğlenceli olduğunu duydum."

Gözlerimi devirdim ama ben de gülümsedim. "Keyfine bak."

"Harika." Kelsey ve Raya'yı da yanına alarak zıplayarak uzaklaştı, Jill ise arkadan geliyordu. Asansöre girerken arkasına bakıp bana bir öpücük gönderdi. Kapılar kapanmadan önce ona bir öpücük gönderecek vaktim olmadı.

Personel asansörüyle Kris'in ofisinin bulunduğu dördüncü kata indim, koridorda yürüdüm ve nezaketen kapıyı çalmadan içeri girdim. Kris'in etrafında birkaç ekip üyesi vardı, hepsi ekranına bakarken kaşlarını çatmıştı. Vücut dillerinde bir tuhafılık vardı. Birkaç çift göz bana çevrilince midemdeki düğüm sıkıştı.

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" Kapıyı açık tutarak mesajımı açıkça verdim. Başları eğik bir şekilde dışarı çıktılar ve yanımdan geçerken selam verdiler. Sonuncusu kapıyı kapattıktan sonra gözlerimi Kris'e diktim.

"Ne oldu?"

"Sanırım... *Sanırım* kod değiştirildi."

Ellerimi belime koydum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bir veya birkaç kişinin sistemin arka kapısını bulup kodu değiştirdiği ve rozet tarayıcılarını devre dışı bıraktığı anlamına geliyor. Sorun şu ki, izlerini o kadar iyi örtmüşler ki hiçbir iz bulamıyorum."

Parmağımı ona doğrulttum. "Bu senin tek önceliğin. Bunu kimin yaptığını bul ve bulduğunda, bunu sadece bana söyle."

"Anlaşıldı, Bay Kingcaid."

Asansörle on dokuzuncu güverteye çıkarken kalbim göğsümde sıkışmıştı. Birinin rozet sistemine müdahale etmesinin tek bir nedeni olabilirdi. Güvenlik şefimi aradım ve limandan ayrılmadan önce geminin tamamen aranmasını istedim.

Gemide olmaması gereken biri varsa, o pisliği ortaya çıkaracak ve polisin ona ya da ona en ağır cezayı vermesini sağlayacaktım.

Süitime giderken Scarlett'in penthouse'undan geçtim. Durdum. Bu kadına nazik davranmaktan nefret etsem de, o bir VIP'ydi ve bugün onu başkasına yalpaladıktan sonra, onu yatıştırmam gereken büyük bir ihtimal vardı.

Zili çaldım. "Bayan Rose?" Kendimi tanıttım çünkü Scarlett'i tanıyorsam, kapıyı açmayacaktı. "Ben Blaize Kingcaid."

Sessizlikle karşıldım. Omuz silktim. Ya orada değildi ya da somurtuyordu. Her halükarda, daha önemli işlerim vardı. Güvenlik ihlali çok büyük bir sorundu. Omuzlarımda kaya büyüklüğünde bir endişe oturuyordu ve bunu kardeşimle konuşmak yükümü biraz hafifletebilirdi. Jill'in sakıncası olmazdı. Kızları yanındaydı ve Addison parti verme tehdidini gerçekleştirirse, onları eğlendirmek için süitimde yeterince alkol vardı.

Çıkmak üzereydim ki içeriden bir ses geldi. Durdum. Yanılmıyorsam, bu ses boğuk bir çığlık gibi geliyordu. Zili tekrar çaldım. "Bayan Rose. Benim. Blaize Kingcaid. İyi misiniz?"

Bu sefer hiçbir şey duymadım.

Ama içgüdülerim harekete geçmişti. Cüzdanımı çıkardım ve bu gemide ya da başka bir gemide kullanma fırsatı bulamadığım bir kart çıkardım. Bu kartla her odaya girebiliyordum. Tereddüt ettim. Eğer önemli bir şey değilse, şov dünyasındaki kariyerinden daha uzun bir intikam duygusu olan nüfuzlu bir müşteriye kızdırmak üzereydim.

Kartı, kapı tıklayana kadar rozet tarayıcısına tuttum. Kapıyı iterek açtım.

Durumu kavramam bir saniye sürdü. Scarlett'in asistanı yerde yatıyordu, kafasının yanında bir yara vardı. Scarlett bir sandalyeye bağlanmış, ağzı tıkanmıştı. Ve kapüşonlu ve yıpranmış kot pantolonlu bir adam kasayı talan ediyordu.

"Ne oluyor...?"

Adam hızla döndü. Scarlett'in boğuk çığlıkları arttı. Bana silah doğrulttu ve ateş etti.

Bölüm 22

Jill

Bu yaşıyan bir kabus.

YİRMİ DAKİKA ÖNCE...

"Burası çok havalı!" Addison her odaya burnunu soktu. "Jilly, bizim odamızda yatmamana şaşmamalı." Bizi beklenmedik bir şekilde ziyaret ettiğimiz ve bunu sakinlikle karşılayan Aspen'e yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bu, bizim süitimizin muhteşem olmadığı anlamına gelmez. Çünkü muhteşem. Ama burası..."

"Evet, Blaize kendisi tasarladı. Ailenin kullanabileceği rahat bir alan istiyordu."

"Kuzenin çok yetenekli." Gözleri benimkilere kaydı ve ben kendimi hazırladım. Ne olacağını tam olarak biliyordum. "Hadi, Jilly. Bize gününü anlat. Yani, hala yürüyebiliyorsun, bu adamın yapacağı işler var."

Çenemi Aspen'in yönüne çevirdim ve en iyi arkadaşşıma sert bir bakış attım. "Sonra."

"Benim yüzümden çekinme." Aspen sıırttı. "Gerçi, belki de biraz daha... canlı detayları atlayabilirsin."

"Tüm detayları atlıyorum çünkü bu konuyu konuşmayacağız. Kendi seks hayatını yaşa Addison ve benimkine odaklanmayı bırak."

Benim azarlamamdan hiç alınmamış gibi gülümsedi. "Benim seks hayatım gayet iyi gidiyor, çok teşekkürler. Bu, seninkinden fikir çalamayacağım anlamına gelmez."

Kafamı salladım. Addison on tonluk bir kamyon gibiydi. Bir kez harekete geçti mi, onu durdurmak neredeyse imkansızdı.

"Neden kokteyl yapmıyoruz?" Aspen kanepeden kalkıp bara doğru yürüdü. "Herkes Cosmos mu?"

"Ooh, evet. Ben de yardım ederim." Addison, kokteyl çalkalayıcısını kaparak Aspen'e katıldı.

Teşekkür ettim. Aspen çenesini hafifçe eğdi. Birkaç dakika sonra, içkilerimiz elimize verilmişken, konuşma benim cinsel hayatımla ilgisi olmayan yeni bir konuya geçti. Addison'ın bu konuya geri döneceği

yarın sabah güneşin doğacağı kadar kesindi, ama şimdilik bir süreliğine rahatlamıştım.

Havuzda seks yapmayı ve sonrasında yaptığımız her şeyi düşündüğümde titriyordum. Tamamen masum değildim, ama Blay'in sahip olduğu oyuncakların çeşitliliği ve bana onlarla yaşattığı orgazmlar, bana seks konusunda yepyeni bir dünyanın kapılarını açmıştı.

"Kadeh kaldıralım," dedi Aspen, cosmo kokteyli havaya kaldırarak. "Yeni arkadaşlara ve heyecan verici deneyimlere..."

Koridorda yüksek bir patlama sesi yankılandı, hemen ardından ikinci bir patlama sesi geldi. Sıçrayarak içkimi döktüm. Kalp atışlarım hızlandı. "O da neydi?"

"Bilmiyorum." Aspen içkisini kenara koydu ve kapıya doğru ilerledi. Dikkatlice kapıyı açtı ve dışarıya baktı.

"Hey, sen. Bekle!"

Koridora koştu. Onun peşinden koştum ve dağınık giysili bir adamın merdivenlerin ve asansörün bulunduğu sahanlıkta kaybolduğunu gördüm. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Blay!"

Ona doğru koştum. Aspen benden önce davrandı. Onun yanına çömeldi. Dizlerim halıya çarptı. Arkamda ayak sesleri yankılandı ve yolcular kabinlerinden çıkmaya başladı.

"Ne oldu böyle?" Yarısı Scarlett Rose'un penthouse'unda, yarısı dışarıda yatmakta olan vücudunu inceledim. Kahretsin. Her yer kan içindeydi. Nefes alamıyordum. Nefes nefese, Aspen'le bakiştık. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzü korkuyla doluydu. "Yardım edin, lütfen! Kimse yok mu? Kimse yardım etmiyor mu?"

"Çekilin!" diye bağırdı bir ses ve etrafımızda toplanmış kalabalığı itekledi.

"Nolen, Tanrıya şükür." Aspen koluna sarıldı. "Nefes alıyor galiba. Bilmiyorum. Kahretsin, kahretsin."

"Marlowe, onu çöz ve yerde yatan kadını kontrol et. Blaize, dayan. Sağlık ekipleri yolda. Nefes almaya devam et dostum."

Kimi çözücü? Hangi kadın? Aklım karışmıştı. Düşünemiyordum, anlayamıyordum. Her şey aynı anda hem yavaş hem hızlı ilerliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Blay." Üzerine eğildim, dudaklarımı alnına bastırdım. Soğuktu, terliydi. Yumruğum kalbimi sıktı, göğsüm çöktü. "Tanrım, lütfen. Lütfen ölme."

Göz kapakları titredi ve inledi.

"Kıpırdama dostum." Nolen elini omzuna koydu. "Bacağını bağlayacağım, tamam mı? Bu biraz acıtabilir."

Onun hareketlerini takip ettim. Tanrım. Tanrım. Tanrım. Bacağı... bacağı. Çok kan vardı. Nolen, Blay'in sağ bacağının dizinin üstüne bir kemer geçirdi. Kemeri sıkarken Blay çığlık attı.

"Ona acı çektiriyorsun!"

"Kanamayı durdurmam lazım. Sanırım kurşun bir atardamara isabet etti."

Mermi mi? Ne mermisi? Gemide silah yasaktı. Her şeyi tarayıcıdan geçirmek zorundaydık. Anlamıyordum.

"Ne oluyor?" Yüzler birbirine karışıyordu. Elimi duvara dayadım. Eller beni kavradı, kaldırdı. Onları itekledim. "Hayır. Blay'in yanında kalmak istiyorum."

"Bırak sağlık görevlileri ona ulaşsın, Jilly."

Addison. Onun kollarına atıldım, ona sarıldım. Saçlarımı okşadı. "Sorun yok, canım. O iyi olacak."

Diğer iki arkadaşım da yanıma geldi. Birkaç saniye beni teselli etmelerine izin verdim, sonra onları itekledim. Şu anda Blay'e üç kişi bakıyordu. İki sağlık görevlisi ve kardeşi Nolen. Ben çıldırırken o nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Aspen'i aradım, yüzü benimki kadar solgundu. Vurulmuştu. Biri Blay'i vurmuştu. Kim? Neden?

Bir sedye geldi. Sağlık görevlileri Blay'i sedyeye yüklediler. Onlar sedyeyi dar koridordan, penthouse dairelerinin kapılarında toplanan yolcu gruplarının önünden geçirirken donakaldım.

"Hadi, tatlım." Bir kol omzuma dolandı. Bulanık gözlerimle Blay'in baldızı Marlowe'a baktım. Blay bizi birkaç gece önce tanıştırmıştı ve o zamandan beri onu görmemiştim. Sesi beni biraz sakinleştirdi, ancak cildim terli ve soğuktu ve damarlarımdan korku akıyordu.

"Onu nereye götürüyorlar?" Onun beni ileriye doğru itmesine izin verdim.

"Hastaneye. A d ada mükemmel bir özel tesis var.

Ona çok iyi bakacaklar." "O...

O...?"

"Gidelim mi?" Soruma cevap vermeden nazikçe beni ikna etmesi, endişesinin kanıtıydı. Omzumun üzerinden, Blay'in kanının halıya sızdığı yerde toplanan üç arkadaşıma baktım. O sırada, başka bir kadın sedyeye taşınıyordu, Scarlett Rose onun yanında, elini tutuyordu. Gözleri bir an benimkilere baktı, sonra başka yere çevirdi.

Marlowe beni rıhtımda bekleyen arabaya itti. Aspen diğer tarafa bindi. Blay ortalarda yoktu. Nolen de yoktu. Blay'le birlikte gitmiş olmalıydı. Akciğerlerimdeki baskı nefesimi sığ bir hırıltıya indirgemişti. Yumruğumu göğsüme bastırdım.

"Ne olduğunu anlamıyorum."

"Ben de. Ama her şeyi sırayla halledelim, olur mu?" Marlowe kolumu ovuşturdu. Aspen şok geçirmiş gibiydi, teni alabaster rengindeydi. Dudaklarımı ısırarak pencereden dışarı baktım. Çok da uzun zaman önce, burada gemiyi bekliyorduk. Ve şimdi... ve şimdi...

Göz yaşlarım akmaya başladı. Onları akıtmaya bıraktım. Marlowe bana bir mendil uzattı. Onu aldım ve parçaladım. Bana bir tane daha uzattı. Minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Blaize güçlüdür. Güven bana. Onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıyorum ve iki kurşun yarasından kurtulup hayatta kalabilecek biri varsa, o da odur."

"İki mi?" Bacağındaki yarayı görmüştüm. Diğer neredeydi? Tanrım, kalbinde olmasın. Ya da başka bir hayati organında.

Marlowe dudağını ısırıldı. "Omzuna bir kurşun isabet etti."

"Bunu yapan her kimse..." Aspen'in acı dolu sesi havada yankılandı. "Onlarla cehennemde görüşeceğim."

Liman'dan hastaneye kadar olan on beş dakikalık yolculuk hayatımın en uzun yolculuğuydu. Şoför arabayı tamamen durdurmadan arabadan indim ve binaya koştum. Aspen ve Marlowe peşimden koştular. Marlowe resepsiyona gidip Blay'i nereye götürdüklerini öğrendi. Bekleme odasına vardığımızda Nolen ayağa kalktı. Karısını kollarına aldı ve alnına öptü. Bu samimi an göğsümü sıkıştırdı. Blay'i iki haftadan az bir süredir tanıyordum, ama aramızdaki bağ da aynı derecede güçlüydü. Beni bir daha böyle kucaklayacak mıydı? Alnımı öpüp kollarına alacak mıydı?

"İyi olacak." Aspen'in yüzündeki buz gibi öfke azalmıştı, ama gözleri intikam arzusu ile yanıyordu. Onun duygularını çok iyi anlıyordum. "Doktorlar ne dedi?" Bu soruyu Nolen'e yöneltti.

"Ameliyatta."

"Prognoz verdiler mi?"

Nolen başını salladı. Karısına bakarken yüzünü buruşturdu. "Çok kan kaybettiğini söylediler."

Dizlerim tutmadı. Bir sandalyeye tökezleyerek oturdum. Midemde mide bulantısı hissettim. Karnımı tutarak ikiye katlandım, mide bulantısını bastırmak için burnumdan nefes aldım.

"Al." Nolen bana bir şişe su uzattı. "Küçük yudumlar al."

Gülümsemeyi başaramadım. Kapağı açıp onun önerdiği gibi yaptım ve bu biraz yardımcı oldu.

"Ailenizi aradınız mı?" diye sordu Marlowe.

"Evet. Yoldalar ama buraya gelmeleri birkaç saat sürer. Kadon'u da aradım. Hemen havaalanına gitmiş." Yanıma oturdu. Marlowe diğer tarafına oturdu. Ellerini saçlarında gezdirdi ve öylece bıraktı.

"Ambulansta bir şey söyledi mi?" Aspen'in soru soracak kadar akli başında olmasına sevindim, çünkü ben tek bir soru bile sormadım.

Nolen başını salladı. "Oldukça kendinden geçmişti. Ona bir şey verdiler. Ne olduğunu bilmiyorum."

Ayağa kalktım ve odada dolaşmaya başladım. Oturmak gereksiz geliyordu. Yürümek, yapabileceğim hiçbir şey olmasa bile, bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Onuncu turumda, Addison, Kelsey ve Raya bana doğru koştular. Gemide olduğu gibi etrafımı sardılar.

"İhtiyacın olursa diye telefonunu getirdik." Kelsey telefonu bana uzattı. "Gidebiliriz ya da kalabiliriz. Sen ne istersen."

"Kalın," Aspen benden önce cevap verdi. "Ne kadar çok destek alırsa o kadar iyi."

Bu odadaki sevgiye rağmen, kendimi yalnız hissediyordum. Yalnız, çaresiz ve çok korkmuş. Blay'e olan hislerim bir panterin gizliliği ile içime sızmıştı, ama inkar edilemezdi. Onu kaybetme olasılığı beni hızla şu an bulunduğum noktaya getirmişti. Çoğu aile yaz tatilinden daha kısa bir süredir tanıdığım bir adama aşık olduğum gerçeğiyle yüzleşmek.

Ona bunu söyleme şansım olacak mıydı? Onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheliydim, ama havadaki ölüm kokusu her şeyi eşitliyordu. Blay gibi bir adamı sevmek beni çoğu insandan daha şanslı yapıyordu ve bana karşı hisleri ne olursa olsun, bunu bilmeye hakkı vardı.

"Polis geldi."

Nolen'ın sesini duyunca irkildim. Bir süredir kimse konuşmamıştı. Onları karşılamak için ayağa kalktı. Ben de aynısını yaptım. Aspen de bize katıldı.

. Ön soruşturma yaptıklarını söylediler, ama bizim paylaşabileceğimiz herhangi bir bilgi olup olmadığını öğrenmek istediler.

Aspen onlara kaçan adamı anlattı. Onu da gördüğüne sevindim, böylece adamın tarifini vermek sadece benim omuzlarıma yük olmamıştı. Polis memuru not alırken onun söylediklerini doğruladım. İşimiz bittikten sonra Nolen, polis memurunu benden ve Aspen'den uzaklaştırdı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Omuz silkti ve oturdu. Nolen birkaç dakika sonra geri döndü. Marlowe'a bir şeyler fısıldadı, sonra bizimle aynı pozisyona geri döndü. Bekliyorduk. Umut ediyorduk. Dua ediyorduk.

Hastaneye giden on beş dakikalık yol sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişse, haber beklemek de en büyük düşmanıma bile dilemeyeceğim bir işkenceydi. Gece çöktü, ama biz hala bekliyorduk. Haberin olmaması iyi haber demektir diye bir şeye inanmıyordum. En azından böyle durumlarda. Haber olmaması, cerrahların daha uzun ve daha çok çalışmak zorunda oldukları anlamına geliyordu. Ya kalbi durursa ve beyni yeterince oksijen alamazsa? Aşık olduğum enerjik adam, hayatının geri kalanında tıbbi bakıma muhtaç birine dönüşürse?

Ya başaramazsa?

Ellerim, uyuşturucuya muhtaç bir bağımlı gibi titriyordu. Onları koltuk altlarıma altına sıkıştırdım, midem sürekli dönüyordu. Addison artan paniğimi hissetmiş olmalı ki, kollarını bana doladı ve beni kucakladı, kulağıma rahatlatıcı sözler fısıldadı.

Nolen'in ayağa fırlaması, doktorun bize yaklaştığını fark etmemi sağladı, ağzı sert bir ifadeyle. Etkili klima sistemine rağmen, göğüslerimin arasına ter damlıyordu. Ciğerlerimi hava ile doldurdum ve nefesimi tuttum. Bacaklarıma beni tutmaması ihtimaline karşı, yavaşça ayağa kalktım.

"Blaize Kingcaid'in ailesi misiniz?"

Neden sordu ki? Biz olduğumuzu biliyor olmalıydı.

"Evet," diye cevapladı Nolen. "Sadece bize söyleyin, Doktor. Biz dürüst insanlarız." O öyle olabilir. Benim öyle olduğumdan emin değildim.

Addison elimi sıktı. Ona tutundum ve nefesimi tutmaya çalıştım.

"Bir süre durumu kritikti. Ona birkaç torba kan vermek zorunda kaldık, ama sonunda atlattı."

"Oh, Tanrıya şükür." En iyi arkadaşıma yaslandım.

"Ama ne yazık ki bacağını kurtaramadık."

Ne? Ne dedi?

"Diz altını kesmek zorunda kaldık. Çok üzgünüm."

Bölüm 23

Jill

Hey bıçak, kalbimle tanış.

KULAKLARIMDA HAVAI FİŞEK PATLADI. Doğru duymuş olamazdım. Kesmek mi? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Güvence için Nolen'e baktım. O kendini toparlamıştı. Sakin ve kontrolü elinde tutuyordu. Benim aksime, o doğru düzgün dinlemişti.

Hiç bu kadar hasta görünen bir adam görmemiştim. Tanrım. Bu doğrudu.

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Nolen.

"Kısa bir süre sonra. Ağır sakinleştirici verildi ve bir süre daha bu şekilde kalacak. Bir personelimiz sizi yanına götürecektir. Ancak bir seferde en fazla iki kişi."

Konuşmanın geri kalanını duymazdan geldim. Blay. Canlı, eğlenceli, nazık, yakışıklı bir adam hayatının en zorlu mücadelesine girmek üzereydi. Ne kadar uğraşsam da, bir an önce sağlıklı olup, bir sonraki an... bir sonraki an...

İki elimi göğsüme bastırıp gözlerimi sıkıca kapattım. Acı o kadar şiddetli, o kadar keskindi ki nefes almakta zorlandım. Ciğerlerim çaresizce ihtiyaç duydukları havayı kesmişti. Başım dönüyordu. Çığlık attım ama tek bir ses bile çıkmadı. Çığlık tamamen kafamın içindeydi.

"Anne, baba." Nolen'in boğuk sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Koridorda büyük adımlarla yürüdü ve yarı yolda anne babasıyla buluştu. Üçü birbirlerine sarıldılar. Ardından Marlowe ve Aspen de sarıldılar. "Kadon yolda. Birkaç saat içinde burada olur. Doktoru az önce kaçırdınız."

"Ve?" diye sordu babası.

"Bacağını kesmek zorunda kaldılar."

Annesi soldu ve babası onu desteklemek zorunda kaldı. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Acım ayakta durmamı zorlaştırıyordu, ama onun acısı tamamen farklı bir seviyede olmalıydı. Onu taşımış, büyütmüş, tüm hayatı boyunca sevmişti. Otuz bir yıl. Ben onu otuz bir gün bile tanımamıştım. Bunun yarısı bile değil.

"Hepimiz bir araya gelmeliyiz," dedi babası sert bir şekilde. "Bunun oğlumu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bizim desteğimize ihtiyacı olacak ve hepimiz ona destek olacağız."

vermek için."

"Bunu söylemeye gerek var mı, baba?"

Babasının yüzü buruştu. "Hayır. Hayır, gerek yok."

Nolen babasının omzuna hafifçe vurdu. "Sorun değil. Hepimiz şokta."

"Onu görmek istiyorum." Annesi omuzlarını dikleştirdi. "Oğlumu görmek istiyorum."

"Doktor, onu görebileceğimiz zaman bizi çağıracağını söyledi."

"Onu şimdi görmek istiyorum." Kocasının elini tuttu ve ikisi birlikte uzaklaştılar.

Nolen çarpık bir yüz ifadesi yaptı. "Zavallı doktor kendini hazırlasa iyi olur. Karşı karşıya kalacağı kişi, yılmaz Sandrine Kingcaid. Yardım göndermeliyiz."

Aspen bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Evet, Sandrine teyze harekete geçtiğinde herkes saklanmak için eğilir."

Kingcaid ailesinin şakaları etrafımda dolaşıyordu. O anda kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Kötü niyetli değillerdi, ama ben öyle hissettim.

"Belki... belki gitmeliyim. Sizi rahat bırakmalıyım. Siz onun ailesisiniz."

Aspen'in gözleri birden açıldı. "*Anlamadım?* Kuzenimin sana aşık olduğunu biliyorsun, değil mi? Kendisine bunu itiraf etmekten çok uzak olsa da. Ama Blaize böyledir. Bazen pisliğin tekidir. Ama yanılma. O adam sana derinden, derinden, derinden aşık. Bu da senin de bizim kadar burada olma hakkın olduğu anlamına gelir."

Onun beklenmedik sözleri beni derinden sarstı. Yanılıyordu. Yanılmak zorundaydı. Blay beni sevmiyordu. Bana şehvet duyuyordu, benimle vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Birbirimizin şirketinden zevk alıyorduk. Ama aşk mı? Hayır. İlişkilerin dikkatini dağıttığını açıkça belirtmişti ve kruvaziyer bittikten sonra da görüşmeye devam etme konusunu çekinerek açmış olsa da, bunun erkek arkadaş-kız arkadaş ilişkisi anlamında olduğunu sanmıyordum. Daha çok "Hey, sen de buradasın. Bir şeyler yapmaya ne dersin?" türünden bir şeydi.

"Ben-ben..."

"Jill." Aspen kollarımı sıktı. "Blaize'in bize ihtiyacı olacak. Hepimize. Özellikle de sana. Onun ne kadar kendine yeten, kendine güvenen bir adam olduğunu fark etmişsindir. Bir uzvunu kaybetmiş olması onu çok etkileyecek. Şimdi gidersen, ona ne mesaj vermiş olursun?"

Göğsüme bir korku çöktü. Blay *bacağını* kaybettiği için bir çıkış yolu aradığımı mı düşünüyordu? "Bir dakika... Ben öyle demedim

"

"Biliyorum, seni aptal kız." Beni hafifçe salladı. "Tanrım. Kafanı duvara vurmam mı gerekiyor?"

"Vurmasan daha iyi olur," diye mırıldandım.

O zaman, Nolen'e gösterdiği gülümsemeden çok daha samimi bir gülümsemeyle gülümsedi. "Onun seni sevdiğine inanmadığını biliyorum. Bu yüzünden okunuyor, yani sana henüz söylememiş. Belki de ne kadar derinden aşık olduğunu kendisinin bile farkında değildir. Ama kuzenimi tanırım. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacın var." Yüzü ciddileşti. "Cevaplaman gereken soru, bu ilişkiye uzun vadede bağlı olup olmadığın ya da senin için bunun sadece eğlenceli bir ara, bir tatil aşkı olup olmadığı."

Başlangıçta öyleydi, ama şimdi? Hayır. *Ne zaman değişti?* Tam olarak belirleyemedim. Günler birbirine karışmış, kesintisiz bir zaman dilimi haline gelmişti.

"Eğer hoş karşılanıyorsam, kalacağım."

"Hoş geldin, hatta daha fazlası." Aspen ailesine dönüp baktı. "Değil mi?"

"Yüzde yüz," dedi Nolen. Marlowe başını salladı. "Kesinlikle."

"Teyzem ve amcam da aynı şekilde düşünüyor." Aspen yanağıma öpücük kondurdu. "Kingcaid ailesine hoş geldin. Kemerini bağla, tatlım. Bu yolculuk çok eğlenceli olacak."

"Artık içeri girebilirsin."

Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ve çenemi hafifçe eğerek Nolen'a selam verdim. Aspen sıradaki yerini bana bırakmış olsa da, haklı olarak annesi, babası, Nolen ve Marlowe'un Blay ile biraz vakit geçirmesini bekledim. Ben itiraz ettim, ama o, Blay'in bunu isteyeceğini söyledi. Blay'in diğer kardeşi Kadon, yaşadığı Fransa'dan hâlâ gelmemişti.

Duvardaki saat, Blay ve benim Barbados'ta geçirdiğimiz idil bir günün ardından gemiye yeniden bindiğimizden bu yana on sekiz saat geçtiğini gösteriyordu. Her şeyin değiştiği on sekiz saat.

Yoğun bakım ünitesine doğru ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Ne bekleyeceğimi veya nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum, ama ne olursa olsun kendimi tutmam gerekiyordu. Çökmek bana hiçbir fayda sağlamazdı. Ne kadar umutsuz olursa olsun, gücümü toplayıp cesur bir yüz takınmam gerekiyordu.

O hayattaydı. Tek umursadığım şey buydu.

Zor olan, *ona* bunu anlamasını sağlamaktı.

Doktorlar onu uyandırdığında, kafasının karışık, acı içinde ve nasıl hastaneye geldiğini anlamaya çalışırken zorlanacağını düşünmüştüm. Ama gerçeklik ortaya çıktığında, şoku ancak hayal edebiliyordum. Kısa bir süre önce, bir kaza geçiren ve belden aşağısı felç olan bir spor yıldızını anlatan bir belgesel izledim. Bir yıl boyunca çekilen bir saatlik programda, o beş aşamalı yas sürecini yaşadı ve sonunda yeni gerçekliğini kabullendi. Ama bu hem kendisi hem de onu sevenler için zorlu bir süreçti. Hepimiz zorlu bir süreçten geçecektik.

Blay'e bakan hemşire, içeri girdiğimde bana bir göz attı. Bana sıkı bir gülümseme attı, sonra odanın köşesindeki bir sandalyeye çekildi. Blay çeşitli makinelere bağlıydı, sürekli çalan bip sesi bir nevi güvence gibiydi. Makineler bu tekrarlayan sesi çıkardığı sürece Blay iyiydi.

Bacakları çarşafıla örtülmüştü ve diğer kurşun yarasından dolayı omuzu bandajlanmıştı. Hâlâ kafam almıyordu. Silah. Bir İngiliz için bu kavram yabancıydı ve silahlar ABD'de çok daha yaygın olsa da, yolcu gemileri dünyanın en güvenli yerlerinden biriydi. Güvenlik çok sıkıydı ve her yolcu gemiye binerken ve inerken kontrol ediliyordu, ayrıca çantalarını ve ceketlerini havaalanındakine benzer bir tarayıcıdan geçirmek zorundaydılar.

Bir sandalyeyi yaklaştırıp oturdum ve elini tuttum. O kadar *sıcaktı* ki, o kadar *canlıydı*.

"Hey, sen." Başımı eğip elinin arkasına bir öpücük kondurdum, sonra yanağımı üzerine dayadım. "Herkes burada. Annen, baban, Nolen, Marlowe. Aspen de burada. Kadon da yolda." Neredeyse hiç tanımadığım, Kadon'un durumunda ise hiç tanışmadığım insanlardan bahsetmek tuhaf geliyordu, ama Blay'in beni duyma ihtimali varsa, onu rahatlatmak, biraz süreklilik ve tanıdıklık sağlamak istedim. Tek yönlü bir konuşma kolay değildi. Sonunda telefonumu çıkardım, e-okuyucu uygulamamı açtım ve Blay'in hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir gerilim romanı seçtim. İlk bölümü bitirmişken, kapı

ve çenesinde gamze olan uzun boylu, sarışın bir adam kafasını odaya soktu.

"Merhaba, ben Kadon. Sakıncası var mı...?" Sesi kesildi, gözleri Blay'e kaydı. Gözleri kısıldı ve ağzının kenarları büzüldü. "Rahatsız etmek istemem."

Sanki o bir yabancıymış ve ben de kapı bekçisiymişim gibi konuşuyordu. Davranışlarında beni ona sarılmak isteten bir şey vardı. İkinci sandalyeyi işaret ettim. "Sen onunla yalnız kalmak istemiyorsan, sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Kadon başını salladı ve yavaş ve tereddütlü adımlarla odanın içine doğru ilerledi. Sonunda sandalyeye ulaştı ve oturdu.

"Buna inanamıyorum lan." Elini dağınık saçlarına geçirdi ve bir avuç dolusu saçını tuttu.

"Sanırım hepimiz bununla mücadele ediyoruz. Bu arada, ben Jill." Elimi uzattım. O da elimi sıktı.

"Evet, ailem söyledi. Aspen'e göre, sen Blaize Kingcaid'i sonunda aşık eden kadınsın." Göz kamaştırıcı bir gülümseme attı ama onu sürdürmekte zorlandı, sanki gülümsemek kardeşine saygısızlık gibi geliyormuş gibi.

"Bunu bilmiyorum." Gözlerim Blay'e kaydı, sonra tekrar Kadon'a döndü. "Ama uyandığında, ona bunun doğru olup olmadığını soracağımdan emin olabilirsiniz."

Kadon kısaca, alçak sesle güldü. "Kingcaid erkekleri aşık olduklarında, delicesine aşık olurlar. Artık kaçış yok. Seni dünyanın sonuna kadar takip edecek." Söylediklerinin farkına varınca gözleri hüznle doldu. "Siktir. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Koluna dokundum. "Anlıyorum." İç çekerek, bakışlarımı Blay'e çevirdim. "Bu benim için çok garip."

"Neden?"

"Sizi hiç tanımıyorum ve dürüst olmak gerekirse, Blay'i de pek tanımıyorum. Yine de onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum ve aileniz bu korkunç koşullarda bana çok sıcak davrandı ve anlayış gösterdi."

"Ama?" diye sordu Kadon.

"Ama" olduğunu nereden biliyordu? Kingcaid klanının tüm üyeleri zihin okuyucu falan mıydı?

"İçimden bir ses, size izinsiz girdiğimi söylüyor. Kriz zamanlarında önemli olanın aile olduğunu söylüyor."

Kadon uzun süre hiçbir şey söylemedi, ben ona bakıp cevap beklesem de.

"Kardeşim otuz bir yaşında ve ergenlikten bu yana hayatından kaç kadın geçti biliyor musun?"

İçim sızladı. Tanrım. Beni bir şey için mi cezalandırıyordu? "Çok."

Hey bıçak, kalbimle tanış.

"Buradaki anahtar kelime 'geçti'dir. Blaize tam bir playboydur. Ya da tam bir playboydu demeliyim. Ancak Aspen ile yaptığım kısa sohbetten ve Nolen'in de doğruladığına göre, gemi yola çıktığından beri kardeşim senin yanından ayrılmıyor."

"Tam olarak öyle değil," mırıldandım. "Başa çıkması gereken birkaç sorunu vardı."

"Ama seninle vakit geçirmek için zaman ayırdı." Kadon'un dudakları bir tarafa kıvrıldı. "Kardeşim flört etmez, Jill. Gerçekten. Bunu yıllar önce anladım. Bu yüzden onun kolundaki kadınların isimlerini öğrenmeye hiç zahmet etmedim. Onları sadece bir kez görecektim, ne anlamı vardı ki? Demek istediğim, senin de bizim kadar burada olma hakkın var. Blaize ile neredeyse iki hafta mı? Bu çoğu insan için yirmi yıl gibi bir şey. Güven bana." Elime dokundu. "O senin burada olmanı istiyor."

Elimi onun elinin üzerine koydum, yeni tanıştığım bir adama garip bir şekilde bağlı hissediyordum.

"Teşekkür ederim."

"Hayır." Gözleri gülümsemeyle kırıştı. "Teşekkür *ederim*."

Bölüm 24

Jill

Artık bir Kingcaid'sin.

Blay'in yanından ayrılmamı sağlayan ^{tek şey,} acil tuvalet ihtiyacı ve şiddetli susuzluktu. Kadon'u yatağının yanında bırakıp tuvaleti aramaya gittim. Yoğun bakım ünitesine geri dönerken, Nolen'in polisle konuştuğunu gördüm.

Burada ne arıyorlardı? Olanları öğrenmişler miydi?

Hemen oraya koştum, Nolen'in kızarmış yüzü ve yumruklarını sıkmış elleri enseme tüylerimi diken diken etti. Polis ne söylüyorsa, onu çok kızdırmıştı. Marlowe diğer yanında duruyordu, eli dirseğine dokunmuş, dudakları sıkı sıkıya kapalıydı.

"Ne oluyor?"

Polis memurları bana, sonra da Nolen'e baktılar. "Sizinle iletişime geçeceğiz, Bay Kingcaid," dedi içlerinden biri. Topuklarını döndüler ve çıkışa doğru yürüdüler.

"Ne oldu?"

Yüzü öfkeyle çarpılmış, gözleri ateş topu gibiydi. "Gizli bir yer bulalım." Aspen'e işaret etti. "Kadon'u getir, bunu bir kez söylemek istiyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, kollarım tüyler ürperdi. "Kötü bir şey mi?"

Nolen yüzünü buruşturdu. "Hiç de iyi değil. Burada bekle. Aile için konuşabileceğimiz özel bir yer bulacağım."

Bunun beni de kapsayıp kapsamadığından emin olamadığım için arkadaşlarımın oturduğu yere geçtim. Bütün gece burada kalmışlardı. Blay için kalbim ne kadar acıyorsa, bu kadınlara olan sevgim de o kadar büyüktü.

"Neler oluyor?" diye sordu Addison, koltuğunda çökmüş halinden doğruldu. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

"Henüz emin değilim. Ama dinle, gidip biraz dinlenmelisin." Gemiye geri dönmelerine izin verilecek miydi? Orası suç mahalli olacaktı, değil mi? Öyleyse, herkes nerede kalacaktı?

"Senin de dinlenmeye ihtiyacın var," dedi Kelsey.

"Blay uyanınca dinlenirim. Ama senin yapabileceğin bir şey yok. Git bir şeyler ye ve dinlen. Gerçekten. Yapabileceğin bir şey yokken burada takıldığını bilmek beni endişelendirir."

"Emin
misin?"

"Kesinlikle."

Kelsey başını salladı ve Addison ile Raya'yı ayağa kaldırdı. Üç kadın tek tek bana sarıldı, sonra hep birlikte sarıldık. Addison, üçü uzaklaşırken omzunun üzerinden bana baktı. Başparmağı ve küçük parmağıyla telefon işareti yaptı ve "Ara beni" dedi.

Başımı salladım. İkili kapıdan kaybolurken kalbim sıkıştı.

"Jill?" Nolen başını eğdi ve bana işaret etti. "Geliyor musun?"

Sonuçta beni de dahil etmişlerdi. Beşinin peşinden ağır adımlarla yürüdüm. Nolen, onun güvenliğini sağladığı odaya girmemi bekledi, sonra kapıyı kapattı.

"Başlamadan önce, bu odada söylenenler dışarıya çıkmayacak. Zaten yeterince basın mensubu etrafımızda dolaşıp kirli çamaşırları ortaya çıkarmaya çalışıyor, birimiz de yanlışlıkla bir şey söyleyip onlara devasa bir kazanç sağlamasın."

"Dostum," dedi Kadon. "Ağzımızı kapalı tutmak için ders almamıza gerek yok."

"Sanırım beni kastediyor." Nolen, muhtemelen söylediklerimi çürütmek için ağzını açtı. Elimi kaldırıp gülümsedim. "Sorun değil. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Beni aranıza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, ama beni tanımıyorsunuz. Gerçekten tanımıyorsunuz. Dikkatli davranmak akıllıca. Ve söylemeye gerek varsa, bir sızıntı olursa, benim tarafımdan olmayacağını garanti ederim."

Kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Polis, Scarlett'in penthouse'undan kaçarken gördüğünüz adamı tutukladı. Çok çabuk itiraf etti. Jeremy Herdson tarafından Scarlett Rose'un mücevherlerini çalması için kiralanmış."

Kaşlarımı çattım. "Jeremy Herdson kim?"

"Scarlett'in eski kocası," dedi Aspen.

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Nolen'ın yanağındaki kaslar seğirdi. "Scarlett, Jeremy'nin nafaka ödemelerini kesti ve, şey, diyelim ki bu durum onu çok kızdırdı. Bu yüzden, ona borçlu olduğunu düşündüğü şeyi almaya karar verdi. Onu yeterince iyi tanıyordu ve en pahalı mücevherlerini bir gemi seyahatine götüreceğini biliyordu. Bahse girerim, Los Angeles'taki evini güvenlik önlemleriyle donatmış ve kapılarına bir mil bile yaklaşmasını engellemiştir. Ama bunu tek başına yapamazdı, bu yüzden bir plan yaptı. Tek ihtiyacı olan, birini güvenlikten geçirmek

ve suçu işlemek için gemiye sokacak bir yoldu. Araştırmaya başladı ve Serenity'nin BT teknisyenlerinden birinin yanlış kişilere büyük bir kumar borcu olduğunu öğrendi. Onlar paralarını geri istiyorlardı, üstüne de hatırı sayılır bir faiz oranı ekleyerek. Jeremy bir çözümle devreye girdi. Bu teknisyen, birini gemiye sokmak ve güvenlikten geçirmek için rozet tarayıcılarını yeterince uzun süre devre dışı bırakırsa, borcu ödeyecekti.

"Tabii ki öyle yaptı." Aspen, birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Tekniker muhtemelen ilk sırada yer alıyordu. Onu öldürmezse, ben öldürebilirdim.

"Evet."

"Teknisyenin kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu

Blay'in babası. "Biliyoruz. Polis onu gözaltına aldı."

"Peki ya Jeremy?" Aspen yumruklarını bacaklarına vurarak sordu.

"Los Angeles polisi onu şimdiye kadar almış olmalı."

"İyi." Dişlerimi sıktım. "Umarım uzun süre hapis yatarsa iyi olur."

"Korkarım daha kötü haberler var." Nolen babasının gözlerine baktı.

"Jeremy'nin tuttuğu alçak herif gemiden kaçarken üç kişiyi vurdu. Bir güvenlik görevlisi ve iki yolcu. İkisi öldü. Sadece bir yolcu kurtuldu. Kolu kırıldı ama onun dışında bir şeyi yok."

Elimi ağzıma götürdüm. "Olamaz." Sadece işini yapan bir kişi ve hak ettiği tatilin tadını çıkaran bir yolcu. Hiçbir suçu olmayan iki masum insan hayatını kaybetti.

"Neyse ki Scarlett ve asistanı iyiler. Biraz sarsılmışlar, ama hepsi bu. Bir açıklama hazırlamamız gerekecek, baba."

Nolen'in babası çenesini sıkarak başını salladı. "Eric'i arayacağım."

Eric'in kim olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen halkla ilişkiler sorumlusuydu. Tanrım, ne karmaşa. Nolen'in gemide söylediği bir şey aklıma geldi. "*Marlowe,*

onu çöz." Scarlett Rose'u kastetmiş olmalıydı. Tanrım. O kadını sevmesem de, kimse bunu hak etmezdi. Çok korkmuş olmalıydı. O anlar zihnimde bulanıklaşmıştı. Anlamsız parçalar halinde sürekli aklıma geliyordu, tek net görüntü Blay'in yerde yatarken ağır yaralı haliydi.

"Bir dakika izin verir misiniz?" Nolen'ı, Marlowe'u, hepsini geçip hastane girişine doğru koştum. Havaya ihtiyacım vardı. Orada nefes alamıyordum. Duvarlar üzerime üstüme geliyordu. Bir saniye daha burada kalırsam boğulacaktım.

Kapılardan dışarı fırladım ve parlak güneş ışığına çıktım. Bir ambulans sirenleri çalarak hızla geçti. Dudaklarımı ısırarak ambulansı izledim. Başka bir ailenin ya da sevdiklerinin arkadaşlarının cehennemi yaşayacağı belliydi.

Yakındaki bir bank beni çağırdı. Ona çöktüm ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Kalbim çok hızlı atıyordu. Burnumdan birkaç kez derin nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. Kalbim yavaşladı ve panik hissi kayboldu. Her şey yoluna girecekti. O hayattaydı ve tamamen iyileşecekti. Tek umursadığım şey buydu.

"Hey."

Başımı çevirdim. Aspen dikkatli adımlarla yaklaştı. Yanımdaki boşluğu işaret ettim. Oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı.

"Çok zor, değil mi? Özellikle senin için. Sanırım tam olarak beklediğin şey bu değildi."

Beni sınıyor mu yoksa gerçekten sempati mi duyuyordu, anlayamadım.

"Katılmadığımız pek çok şey var, ama hayat zorluklarla dolu ve önemli olan onlara nasıl tepki verdiğimiziz. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzünde binlerce duygu belirdi. Gözleri yumuşadı ve elimi tutmak için uzandı.

"Sen kalıcı birisin, Jill."

"Umarım Blay da aynı şekilde düşünüyordur."

O gülümsedi. "Ona öyle dediğinde hala şaşıyorum." "Sanırım bunu kullanan tek kişi olmak hoşuma gidiyor."

"Burada bilmişlik taslamak istemem, ama Blaize uyandığında hazırlıklı olman için sana açıklamam gereken bir şey var."

Tüylerim diken diken oldu. "Tamam."

"Kuzenim gururlu bir adamdır. Açıkçası, tüm ailemiz gurur genini fazlasıyla taşıyor. Ayrıca, buna 'kutsanmış' denebilirse, bolca özgüven ve sağlıklı bir rekabetçilikle 'kutsanmışız'.

"Ne demek istiyorsun?"

"Blaize uyandığında, olanları kabullenmekte zorlanacak."

"Kim kabul etmez ki?"

"Doğru. Ama onun için... Nolen ya da Asher olsaydı, bu kadar endişelenmezdim. Ama Blaize, en temel ihtiyaçları için başkalarına bağımlı olmaktan *nefret* edecek. Elbette, ona protez takacaklar ve

kuzenimi tanıyorsam, eskisi gibi olana kadar çok çalışacaktır. Ama bu süreçte, hayal kırıklığına uğrayacak ve öfkelenecek, muhtemelen en çok sevdiği insanlara karşı öfkesini gösterecektir."

Bütün bunları bekliyordum. Blay'i çok uzun süredir tanımıyor olsam da, onu *taniyordum*. Açıklayamıyorum, ama sanki önceki hayatımızda tanışmışız gibiydi. İlk tanıştığımız andan itibaren birbirimize ısınmıştık ve her geçen gün daha da yakınlaşmıştık. Elbette öfkeli, hayal kırıklığına uğramış ve üzgün olacaktı. Bir uzvunu kaybetmek onu keder döngüsüne sokacaktı. Ama sonunda, bu döngüden çıkıp yeni gerçekliğini kabul edecekti. Her adımda yanında olmayı planlıyordum.

"Onun beni sevdiğinden çok eminsin, ama o bunu söylemedi." "Tatlım, bence o da kendinden emin değil. Ve emin olsa bile, sana karşı çıkacaktır. ona karşı. Blaize bir playboy, bir çoban, tek seferlik bir adam. Ya da en azından öyleydi. Sen gelene kadar. Bu yüzden tamamen inkar etse de şaşırmam. Ama bana güven. O çok aşık oldu." Koluna hafifçe vurdu. "Olanları düşünürsek, bunu itiraf etmesi için beklemesi gerekenden daha uzun süre beklemen gerekebilir. Ama sözlerimi unutma. O adam bitti."

Eğilip yanağına öptüm. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Dediğim gibi, artık Kingcaid ailesinin bir parçasısın. Biz kendimizden bakıyoruz. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım." Ayağa kalktı ve başını eğdi. "Bir şeyler yemeye ne dersin? Amcam Jameson'ın söylediğine göre, burada fena olmayan bir kafeterya var. Gücünü korumalısın."

Yorgun bir şekilde ayağa kalktım. "Sanırım öyle." Koluna girdim ve içeri doğru ağır adımlarla yürüdük.

Bölüm 25

Blaize

Neden bu konuda kötü bir hisse kapılıyorum?

SİKTİR.

Acı. Keskin, sıcak, amansız. Gözlerimi zorla açtım. Tepemde bir ılık yanıp sönüyordu. Göz kapaklarım kapandı. Ağırılığımı değiştirdim ve inledim.

"Blaize." Bir el benim elime dokundu, parmakları nazıkçe kavradı. Gözlerimi tekrar açtım, başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

"Anne." Gülümsemeye çalıştım. Başarabildim mi emin değildim, ama annem de gülümsedi.

"Sanki kırk sigara arka arkaya içmişsin gibi konuşuyorsun." Sandalyesinden kalktı ve gözlerimden bir saç telini çekti. Yaşımın ne kadar önemi yoktu, annemin şefkatli dokunuşu beni her zaman çocukluğuma geri götürüyordu. "Baban burada. Bana bir fincan kahve getirmek için dışarı çıktı."

Dudaklarımı yaladım. "Susadım."

"Hemşire?" Annem omzunun üzerinden baktı. "Susadı. Bir şeyler içebilir mi?"

Bir pipet ortaya çıktı ve dudaklarıma dokundu. Suyu bir yudumda içtim. Pipeti çok çabuk çekti.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet. Vuruldum." Sol kolumu kaldırmaya çalıştım. Omzumda şiddetli bir acı patladı. "Siktir."

"Hareket etme. Her şey hala hassas." "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Yaklaşık kırk saat. Bu sabah erken saatlerde kendine geldin, ama hemen tekrar uykuya daldın."

Bunu hiç hatırlamıyordum. "Tanrım." Başımı yastıkların içine daha da gömdüm. "Gemi ne durumda?"

"Canım." Annem başını yana eğdi, gözleri azarlama dolu. "Bunun için bolca zaman var."

"Bilmek istiyorum. Bilmem *gerek*."

"Baban geldiğinde açıklayacak. Nolen, Marlowe ve Kadon dışarıda. Aspen de." Yine elimi tuttu. "Ve Jill. Onu seviyorum, Blaize. İyi bir seçim yapmışsın." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Çok uzun sürdü."

"Jill burada mı?" diye sordu.

"Çoğu zaman yatağının başında kaldı, ama buraya aynı anda sadece ikimizin girmesine izin veriyorlar. Onu buradan çıkarmak için sık sık zor kullanmak zorunda kalıyoruz."

Yutkundum. Boğazım çok acıyordu. "Onu görmek istiyorum."

Kapı açıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı, ama kapıdan kız arkadaşım değil, bir doktor girdi.

"Bay Kingcaid. Nasıl hissediyorsunuz?" Gözlerime bir ışık tuttu. "Hoş geldiniz."

"O şöyle retinamızı yakmasanız daha iyi hissederim."

Doktor güldü. "Neşeli görünüyorsunuz. Bu çok yardımcı oluyor." Hemşireye işaret etti. "Hayati fonksiyonlarını ölçer misin?" Anneme, sonra bana baktı. "Sonra biraz sohbet edebiliriz."

Annem alt dudağını ısırdı. "Kocam henüz gelmedi. Ve sorun olmazsa, ailemin geri kalanının da burada olmasını isterim."

Kaşlarımı çattım. *Neden içimde kötü bir his var?*

"Tabii ki."

Annem ayağa kalktı. "Hemen dönerim, tatlım." "Anne, bekle."

Adımını yarıda kesip geri döndü. "Evet, canım?"

"Ne oluyor?" Oturmaya çalıştım, ama omzumdan geçen acı yüzünden neredeyse bayılacaktım. "Kahretsin, çok acıyor."

"Blaize, uzan. İki dakikaya gelirim."

Onu bırakmamın sebebi, onunla mücadele edecek gücümün olmamasıydı. Kendimi zayıf ve çaresiz hissediyordum ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Beni vuran adam kimdi? Scarlett iyi miydi? Cevaplara ihtiyacım vardı. Bilememek beni delirtiyordu. Bacağımın üzerinde bir kafes vardı, üstüne örtü serilmişti. Sanırım kurşun kemiği parçalamıştı. Kahretsin. Umarım onu tekrar birleştirebilmişlerdir. İyileşmesi ne kadar sürer, sadece Tanrı bilir. Altı hafta, iki ay, daha mı uzun?

Kapı tekrar açıldı ve midem birkaç kez ters döndü.

"Jill." Sağ elimi uzattım ve ona işaret ettim. "İşte kızım."

Gözleri parladı. "Annen gelmemi söyledi. Diğerlerini topluyor." Annemin boşalttığı sandalyeye oturan Jill,

alınını elime dayadı. "Öldüğünü sandım."

Her kelimesinde acı vardı. Tek istediğim bu acıyı dindirmektir. "Tilly. Bana bak."

O da oturdu. Kirpiklerine iri gözyaşları yapışmıştı, birkaç tanesi gözlerini kırparken düştü.

"Beni senden ayırmak için bir kurşundan fazlası gerekir."

Daha fazla gözyaşı düştü. Sanki ağladığını görmemi utanıyormuş gibi, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Onu sakinleştiremeden, ailemin geri kalanı içeri girdi. Annem, babam, Nolen, Marlowe, Kadon ve Aspen. Lanet olsun, durum kötü olmalıydı çünkü hepsi cenaze törenine katılmış gibi görünüyordular. Endişeleri benimle ilgili olamazdı. Ben iyidim. Tabii, omzum çok acıyordu ve bacağım da beni öldürüyordu. En azından ölmemiştin.

Öte yandan işim... Tanrım, umarım ve dua ediyorum ki geri dönüşü olmayan bir şey değildir, en kötü korkularım gerçekleşmemiştir.

"Bay Kingcaid, yaralarınız ve prognozunuz hakkında sizinle konuşmak istiyorum." Ailem, doktorun bana daha yakın durabilmesi için kenara çekildi. "Ağrınız var mı?"

"Evet, omzum çok acıyor ve bacağım sanki biri on sekiz tekerlekli bir kamyonla üzerinden geçmiş gibi hissediyorum."

Annem bakışlarını kaçırdı ve babamın elini tuttuğunu fark ettim. Ailemin geri kalanına bir göz attım. Nolen ve Kadon poker suratlarını takınmışlardı. Marlowe nazikçe gülümsüyordu ve Aspen endişeli görünüyordu. Jill ise gözlerini benden ayırmıyor, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirmişti.

"Hangi bacağın?" diye sordu doktor.

Garip bir soruydu. "Sizce hangisi? Kurşunun isabet ettiği bacak. Sağ bacak. Tanrım. İyi misiniz, Doktor?"

Nolen ve Kadon birbirlerine baktılar. Annem babamın elini daha sıkı tuttu. Aspen birdenbire zemini çok daha ilginç buldu. Marlowe'un gülümsemesi donmuş gibi yerinde kaldı.

Göğsümdeki her şey değişti. Jill'e baktım. "Söyle bana." O da bakışlarını doktora çevirdi.

"Hayır. Ona bakma. Ne haltlar dönüyor olursa olsun, bana *sen* söyle."

"Blay, lütfen. Doktor benden daha iyi açıklayabilir."

Siktir. Bu hiç iyi değildi. Hiç iyi değildi. Tüylerim diken diken oldu ve nabzım hızlandı. Gözlerimi doktora çevirdim.

"Saçmalama. Doğruyu söyle."

Doktor başını salladı. "Mermi omzunuzdan geçip gitti, ama herhangi bir kemiğe isabet etmedi. Yumuşak dokuda oldukça fazla hasar var, ama zamanla iyileşecektir."

"Peki ya bacağım?"

Dudakları inceldi ve biraz daha dik durdu. "Kardeşinizin uyguladığı turnikeye rağmen, sizi ameliyata aldığımızda kanamayı durduramadık. Buna ek olarak, tibia ve fibula kemiğinizde meydana gelen ciddi hasar nedeniyle, maalesef tek bir seçeneğimiz kaldı."

"Neymiş o?" *Tanrım, sanki yirmi lanet soru gibi.*

"Sağ bacağını diz altından kesmek zorunda kaldık."

"Tamam." Panik hissinin beni sarmasını bekledim. Ama hiç gelmedi. "Peki şimdi ne olacak?"

Annemin gözleri benimle babam arasında gidip geldi. "Blaize, doktorun söylediklerini duydun mu?"

Tanrı annemi korusun. Ben eşyaları fırlatıp çılgılık atmadığım için, doktorun söylediklerini anlamadığımı düşünüyordu. Ama ben gayet iyi anlamıştım. Artık tek bacağım vardı. Ama hayattaydım. Savaşmaya hazırdım. Lanet olası işimi tam bir çöküşten kurtarmaya hazırdım. Alt tarafı bir bacadı. Paranın satın alabileceği en iyi protezi alabilirdim.

"Evet." Elini tutup sıktım. "Duydum. Sorun yok anne."

"Bir terapistle görüşmenizi ayarlayabiliriz," dedi doktor. "Başına gelenler hayatını değiştirecek türden. Tecrübelerime göre..."

"Terapiste ihtiyacım yok," diye tersledim. "Ben gayet iyiyim."

"Blaize." Annemin alt kirpiklerine yuvarlak bir gözyaşı yapıştı, sonra yanağından aşağı damladı. "Bir düşün."

"Aww, anne. Ağlama. Bir terapistle içimi dökmeme gerek yok. Hayattayım. Önemli olan bu, değil mi? Çok daha kötüsü de olabilirdi."

Aspen, Nolen ile bakışlaştı. Kadon, gözlerini kısarak beni inceledi. Alt dudağını ısırp duran Jill'e döndüm. "Şokta değilim. Tamamen kendimdeyim."

"Kabullenmesi zor bir durum." Jill, zarar görmemiş omzuma dokundu.

"Biliyorum. Ama ben iyiyim. Elbette, uyum sağlamam gerekecek ve bu çok zor olacak, ama bacağımı kesmemiş olsalardı, ölmüş olurdum. Dört uzuvla ölmektense, üç uzuvla yaşamak daha iyidir."

Ailem, sanki yastıklı yatak için hazırmışım gibi birbirlerine baktılar.

hücr

e. "Millet, durun. Numara yapmıyorum. Lanet olası yeni bir bacak alabilirim."

"Oh, Blaize." Annemin gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu, birbiri ardına yüzünden akıp hastane çarşaflarına dökülüyordu. Onu sakinleştirmek için başparmağımla elini okşadım. Ama bu onu daha da ağlatmaktan başka bir işe yaramadı.

"Baba, annemi biraz temiz hava almaya dışarı çıkarır mısın? Aslında, hepiniz çıkın gitseniz iyi olmaz mı?" Jill'in bileğini tuttum. "Sen kal. Ve Nolen. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam, oğlum." Babam öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İşleri merak etme. Her şeyi hallediyorum."

Göğsüm çöktü. Babamın gelip benim yarattığım karışıklığı düzeltmesi, bacağımlı kaybetmekten on kat daha kötüydü. İki bacağımlı da kaybetmeyi ve babamın bana olan güvenini korumayı tercih ederdim. İçim burkulsa da yüzüme bir gülümseme takındım. Babamı hayal kırıklığına uğrattım, Kingcaid adını lekeledim, *kendimi* hayal kırıklığına uğrattım. Bir adam silahla gemime binmişti. Yaralanan tek kişi ben miydim? Scarlett'i de benim peşimden vurmuş muydu? Yerde yatan asistanı ne olmuştu? Ölmüş müydü?

"Teşekkürler baba. Sen en iyisisin."

"Sadece iyileş. Önümüzdeki dönemde tek görevin bu."

Daha kötüsü olamazdı, ama yine de sahte gülümsememi korudum.

"Tabii ki."

Herkes dışarı çıkana kadar bekledim, sonra gözlerimi Nolen'a çevirdim. "Konuş."

"Blay, emin misin ki...?"

"Her şeyi duymak istiyorum." Gözlerimi Nolen'den ayırmadım. "Her şeyi. Beni sakat gibi davranma. Bu hala benim işim ve ne kadar berbat bir durumda olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerinde inanamama duygusu belirdi. Dudaklarımı sıkılaştırdım.

"Benim bir tür inkâr içinde olduğumu düşündüğünü biliyorum, kim bilir? Belki öyledir. Ama şu anda odak noktam Kingcaid Cruises. Tek hatırladığım, Scarlett'i ziyaret edip, onun taleplerini karşılamak için beni zorlayan son girişimini görmezden geldikten sonra durumu yumuşatmak istediğim. Asistanı kapıyı açmayınca neredeyse çekip gidecektim, ama bir şey duydum ve giriş kartımı kullanarak içeri girdim. Sonra hatırladığım tek şey omzumda hissettiğim şiddetli acıydı, sonra bacağımlı altımdan kaydı

altımdan kaydı. Ondan sonrası bulanık ya da hiç yok. Scarlett iyi mi? Asistanı ne durumda?

"Scarlett iyi. Biraz sarsılmış ama yaralanmamış." Nolen bir sandalye çekip oturdu. "Asistanı beyin sarsıntısı geçirmiş ama o da iyi olacak." Yanağını ısırdı ve ağzım kurudu. Kötü haberleri vardı. Lanet olsun, bunu hissettim.

"Ama?" diye sordum.

"Sana ateş eden adam kaçarken bir güvenlik görevlisi ve iki yolcuyu da vurdu. Bir yolcu hayatta kaldı, ama diğeri ve güvenlik görevlisi kurtulamadı."

"Siktir." Başımı yastığa yaslayıp tavana baktım. İnsanlar ölmüştü. *Ölmüşlerdi*. Kötü haberler bekliyordum, ama bu bir felaketti. İnsanların hayatını kaybettiği bir olaydan işler asla düzelmeyecekti. Her şey bitmişti. Uğruna çalıştığım her şey. Gitti. Doktorlar hayatımı kurtarmıştı, ama ben yeni bir kabusa karşı karşıya kalmıştım. Daha kötü bir kabusa.

Ama benim kabusum, o ailelerin kabusuna kıyasla hiçbir şeydi. Boğazımdan acı dolu bir çığlık yükseldi. Onu yuttum. Bu zehri dışarı atmayı hak etmiyordum. Onun beni içten içe yemesine izin vermeyi hak ediyordum.

"Rozet tarayıcılarıydı, değil mi? Bu şekilde gemiye binmişti.

O gün bu yüzden mi düştüler?"

Nolen başını salladı. "Bütün bunların arkasında Scarlett'in eski kocası var." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"O nafaka ödemesini kesti, o da ona borçlu olduğunu düşündüğü şeyi almaya karar verdi. IT ekibimizden birini şantajla tarayıcıları devre dışı bıraktırdı ve Jeremy'nin soygunu gerçekleştirmesi için tuttuğu adamın güvenlikten geçmeden uçağa binmesine yardım etti."

"Tanrım." Elimizi yüzüme götürdüm. "Bu çok kötü, Nolen."

"Yalan söylemeyeceğim. Durum pek iyi değil. Ama bunu düzeltebilecek biri varsa, o da babamdır."

Babam. Tabii. Ben değil. Kayıp bacağım ve kırık omzumla, kim bilir ne kadar süre bu lanet olası hastanede kalacağım. Ben değil, iki kişinin güvenli bir şekilde yataklarında uyumak yerine morgda yatmasına neden olacak kadar her şeyi mahveden ben değil.

Jill tüm bu süre boyunca tek kelime etmemişti. Şimdi ona döndüm ve esneme numarası yaptım. İkisinin de gitmesini istiyordum. Dağıldığımda, her şeyi hissetmeyi hak ettiğim halde, beni sakinleştirmeye çalışan tanıklar istemiyordum. "Yorgunum. Biraz uyuyacağım. Sindirmem gereken çok şey var."

Yumuşak gözleri beni sevgiyle sardı. Sadece uyuşukluk ve üzerime çöken, beni dibe çeken kara bir bulut hissettim. Dudaklarının yanağıma dokunduğunu ya da ayağa kalkarken elime uyguladığı hafif baskıyı neredeyse hiç fark etmedim.

"Dışarıda bekliyorum."

Zorla başımı salladım, ama gülümsemek benim için imkansızdı. Nolen elini onun beline koydu ve onu dışarı çıkardı. Kapı kapandı ve ben rahat bir nefes aldım. Bu korkunç olayları sindirmek için zamana ve alana ihtiyacım vardı.

Hepsi benim hatamdı. İşimi mahvetmişim, babamı hayal kırıklığına uğratmışım, bacağımı kaybetmişim. Ama tüm bunlardan daha kötüsü, ellerimde kan vardı. Aileler benim yüzümden yas tutuyordu. Kendimi asla affetmeyecektim.

Ve Jill... ona şimdi ne yararım olabilirdi ki? Onu kucağına alıp yatağa taşıyamayan, onu korumak için müdahale edemeyen bir sakat. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyordum. O bunu istemişti. En nazik davranış, onu bırakmak olurdu.

Ama yapamazdım.

Ve bu belki de benim en büyük günahımdı.

Bölüm 26

Blaize

Efsanevi boyutlarda bir karmaşa.

Perdelerin rayda sürtünme sesi gözlerimi açmamı sağladı. Güneş ışığı hastane odama doldu ve klinik alanı sıcaklıkla kapladı.

"Uyanma zamanı." Babamın beni hastanede ve bugün Miami'ye döndüğümde bakması için tuttuğu hemşire Mara, bana parlak bir gülümsemeyle baktı. "Taburcu olma günün geldi."

"Sanki hapisanedeymişim ve iyi halimden dolayı erken tahliye ediliyormuşum gibi konuşuyorsun."

Daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama bunun nasıl mümkün olduğu kimsenin bilemeyeceği bir şeydi. Mara'nın yüzünde sürekli bir gülümseme vardı. İşinde bu kadar mutlu olan birine daha önce hiç rastlamamıştım. O gülümsemeyi şişeleyip satmalı. Bir gecede milyonlar kazanırdı.

"İkimiz de biliyoruz ki, davranışlarının iyi olmaktan uzak olduğu zamanlar oldu."

Ben irkildim. "Tamam. Bunu yüzüme vurmana gerek yok."

İki lanet hafta boyunca bu hastanede tıklıp kalmıştım. İki lanet hafta boyunca, bazıları o kadar karanlık ki kendimi korkuttuğum bir dizi duygu yaşadım. Ama en kötüsü kabuslardı. Mara, bunların sonunda kaybolacağını söyledi, ama içimdeki mazoşist, bunun olmasını istediğimden emin değildi. Lanet olsun, bunu hak etmiyordum.

Ölen iki kişinin cenaze haberleri birkaç gün önce bana ulaşmıştı. O gün, en kötü günlerimden biriydi. Saatlerce iPad'imde haber sitelerini tarayarak her türlü bilgiyi topladım, beni rahatsız eden herkese bağırdım. Güvenlik görevlisi bir eş ve üç kız çocuğu bırakmıştı. Yolcu, balayında olan yirmi sekiz yaşındaki yeni evli bir kadındı ve yıkılmış bir dul bırakmıştı. İlk evlilik yıldönümlerini kutlayamayacak, ilk çocuklarının sevincini yaşayamayacaklardı. Birlikte yaşlanamayacaklardı.

Kendimi bir sarmalın içinde hissettim. Yorganı sıkıca tuttum ve birkaç derin nefes aldım, bir dakika sonra cildimi kaplayan soğukluk kayboldu. Mara önüme bir tepsi koydu. Fazla pişmiş omlet, az pişmiş domuz pastırması, yumuşak

tost. Kafein severler için bir suç sayılabilecek kahve. Tepsileri ittim.

"Hastane aşçısına yemeklerinin hala berbat olduğunu söyle. Ona defalarca geri bildirimde bulunduğum halde, bazılarının işe yarayacağını düşünürdün."

O güldü. "Sanırım bugün senin için ekstra berbat hale getirdi. Son gününü kutlamak için."

"Ne şanslıyım." Pencereden dışarı baktım. Jill yakında buraya gelecekti. Ben bilinçsiz ve kanlar içinde buraya geldiğimden beri tek bir gün bile kaçırmamıştı. Ailem Seattle'a dönmüştü, esas olarak babam benim yaralarımı temizlemek için, Kadon ve Aspen'in ise acil işleri vardı, bu yüzden intihar etmeyeceğime emin olduktan sonra ayrılmışlardı. Nolen ve Marlowe bir hafta kalmışlardı, ama Miami'ye varış tarihimizde Vegas'a dönmek zorunda kalmışlardı.

Hayat devam ediyordu.

Ölen iki kişi hariç. Onlar hayatlarına devam edemediler. "Hey." Mara koluma hafifçe vurdu. "O yüzü tanıyorum. Kes şunu."

"Yüzümü bırakmak mı?" Burnumu kıvırdım. "Bunu nasıl yapacağım ki?"

Gözlerini devirdi. "Tanrım, bu işi kabul ettiğim için madalya almam lazım."

"İstedığın zaman bırakabilirsin."

Gülümsedi. "Bundan zevk alacağın gerçeği, bunu yapmamamın tek nedeni."

Ben de gülümsedim, ama içim her gün çürürken mutluluk göstermeye çalışmak tuhaf geliyordu. Mara'yı kızdırmak imkansızdı. Denemedim değil. Bilerek değil, ama hastanede kaldığım süre boyunca tüm duyguları yaşadım ve Mara çoğunda yanımdaydı. Burada sürekli çalışan Danesha'ya tercih ediyordum. O korkunç bir kadındı. Ben bile ona karşı gelmeye cesaret edemiyordum.

"Tık tık." Jill, parlak bir gülümsemeyle başını hastane odama soktu. Ruh halimi yüksek tutmak için çok uğraşmıştı, ama yine de onun bundan daha iyisini hak ettiğini düşünmeden edemiyordum. Tanımadığı bir sakatla uğraşmaktan daha iyisini. Bencil nedenlerden dolayı, bu konuyu henüz onunla konuşmamıştım. Ne kadar nefret etsem de ona ihtiyacım vardı. Önümüzdeki birkaç haftayı tek başıma geçirmeyi göze alamazdım.

Benim kötü ruh halim göz önüne alındığında, o kadar uzun süre dayanabilirse tabii. *Ben de* o kadar uzun süre her şeyi mahvetmeden dayanabilirsem.

"Selam." Zorla gülümsedim. Eskiden gülümsemek benim için çok kolaydı. Artık değil. Dudaklarımı her kaldırdığımda sahteymişim gibi hissediyordum. "Burada olduğun için çok mutluyum." Bu yalan değildi. O beni ayaklarımın üzerinde tutuyordu. "Babam az önce mesaj attı. Jet yakıtı dolduruldu ve bu ejderha tahliye belgelerimi hazırlar hazırlamaz yola çıkmaya hazır." Kafamı Mara'ya doğru çevirdim.

"Dikkatli ol. Sağ kroşem çok serttir."

"Beni seviyorsun."

Jill'e baktı. "En azından ben onun ayağa kalkana kadar ona katlanmak zorundayım. Sen, tatlım, hayatın boyunca ona katlanmak zorundasın."

Jill güldü. "Onunla başa çıkabilirim." Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve ben onun sıcaklığını, iyiliğini, *bütünlüğünü* çaldım, dudaklarıma götürüp öptüm.

"O zaman kalk ve hazırlan. Gereğinden fazla bu çok ihtiyaç duyulan yatağı işgal etmenin bir anlamı yok." Mara yorganı kaldırdı. Bacağımın bir zamanlar olduğu yere bakmaktan kaçındım.

"Sen tam bir kalpsin."

Mara bana giyinmeme yardım ederken, Jill'in acıma belirtileri gösterip göstermediğine dikkat ettim. Hiçbiri yoktu. Onu daha fazla sevemezdim.

Onu hiç bu kadar hak etmemiştim.

Daha az bencil bir adam en nazik şeyi yapar ve onu bırakırdı. Ben bunu yapamadım.

İki iri yarı adamın beni şirket jetine kadar merdivenlerden taşıması, hayatım boyunca yaşadığım en aşağılayıcı deneyimdi. Jill'in de orada olup bunu görmesi durumu daha da kötüleştirdi. Onlar beni lüks deri koltuğa oturtana kadar, ruh halim tamamen bozulmuştu. Tek bir araba yolculuğu ve arabadan uçağa taşınmak beni nasıl bu kadar yorabilirdi? Boston Maratonu'nu koştuktan sonra bile bu kadar yorgun olmamıştım. Bundan sonra hayatım böyle mi olacaktı? En ufak bir aktivite bile uykuya dalmamı gerektirecek miydi?

Buna dayanamazdım.

"İyi misin?" Jill'in eli yaralanmamış omzuma kondu. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Yeni bir bacak?" Dişlerimi göstererek gülümsedim. Jill'in yüzünde acı belirdi ve yüzünü buruşturdu. "Çok mu erken?"

"Belki biraz."

Mara koluma tansiyon aleti takıp parmağıma nabız ölçer takarken, o karşı koltuğa oturdu. Belirlediği çıtayı aştığıma ikna olunca, aletleri çıkardı ve koridorun karşısındaki koltuğa çekildi.

Ben gözlerimi kapattım, taksinin pistine doğru gittiğini belli belirsiz fark ettim ve motorlar kalkışa hazır hale geldiğinde, uyku beni kaçınılmaz bir şekilde uykuya sürükledi.

"Geldik."

Gözlerimi zorla açtım. Jill başımda duruyordu, güzel yüzü ışıkla yıkanmıştı. Gözlerimi kırptım, esnedim ve gözlerimi ovuşturdum.

"Güzel. Eve gitmeye hazırım."

Uçak merdivenlerinden aşağıya, merdivenlerin altında bekleyen Escalade'ye taşınmak da aynı derecede utanç vericiydi. Sahte bir bacak alıp onu kullanmayı ne kadar çabuk öğrenirsem o kadar iyi olurdu. Ne yazık ki, doktorlar geçici bir bacak takmadan önce kütlenin iyileşmesini beklemem gerekiyordu.

Kütük. Ne iğrenç bir kelimeydi. Doktorlar mutlaka başka bir alternatif bulabilmeliydi. Her aklıma geldiğinde tiksинmemek için kendim bir tane uydurmam gerekebilir.

Bu bana nasıl olmuştu? Ne kadar büyük bir felaket. Medya çoğunlukla destekleyici ve nazikti. Bazı çevrimiçi yorumlar o kadar da nazik değildi, ama bu günlerde bu beklenebilir bir şeydi. Çevrimiçi troller, zaten ağır yaralı bir adamı daha da incitmekten başka bir şey sevmezlerdi.

Araba kapılardan hızla geçip Miami'deki geniş malikâne doğru ilerlerken, içimi bir rahatlama hissi kapladı. Sonunda evimdeydim. Ancak bunun Jill'in evi olmadığını düşünmeden edemedim. Onun evi bir okyanus ötesindeydi ve gerçekler ortaya çıktığında ne kadar süre kalacağını kim bilebilirdi? Şimdiye kadar kararlı kalmış, bana hiçbir şey borçlu olmasına rağmen kalmaya kararlıydı. Hiçbir şeyi kesin olarak kabul etmedim. Ne onun duygularını, ne de kendiminkileri.

Kelebek kanatlarını çırpması kadar kısa bir sürede her şey değişti. Jill, bacağıma olan bağlılığının kaybolduğunu fark etti ve alternatifin görünüşü iyi olmadığı için sadece kalmaya devam ediyordu.

Renata, hizmetçim, ön kapının yanında duruyordu, güllük gülistanlık yüzü kocaman gülümsemesinden dolayı şişmişti. Bu tanıdık görüntü beni rahatlatmalıydı. Ama rahatlatmadı. Sadece her şeyi ne kadar berbat ettiğimi hatırlattı.

Araba durdu. Mara ön koltuktan indi ve tekerlekli sandalyeyi arkaya getirdi. Kapıyı açtı ve bana "benimle uğraşma" gülümsemesinden bir tane attı.

"Evim güzel evim. Hadi, kolunu ver."

"Ben hallederim," diye homurdandım, sandalyenin kolçaklarını tutup kendimi içine kaldırdım. Spor salonunda yaptığım tüm o barfiks ve tricep dip egzersizleri, hiç tahmin etmediğim kadar işime yaradı. Üst vücudum güçlüydü ve 90 kiloluk kaslı bedenimi taşımak için buna ihtiyacım vardı.

Muhtemelen bir bacağım eksik olduğu için şimdi 86 kilo civarındaydım.

Bu karanlık düşünceye içimden güldüm. Savunma mekanizması olarak mizahı kullanmak, kazadan önceki davranış biçiminin bir parçası değildi, ama şimdi kesinlikle benim bir parçam olmuştu.

Günü atlatmamı sağlayan her şey, değil mi?

Jill yanımda yürürken Mara beni eve doğru itti. Renata eğilip yanağıma öpücük kondurdu.

"Hoş geldin Blaize."

Kolunu sıktım ve gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler, Renata." Jill'in elini tuttum. "Bu Jill."

Renata, Jill'in elini sıktı. "Yolculuğunuzdan sonra ikiniz de aç ve yorgun olmalısınız. En sevdiğiniz yemeği yaptım." Bana göz kırptı.

Neyse ki her zamanki gibi davranıyordu. Tam bir erkekken beni tanıyan herkesin aynı şekilde davranmasını beklemiyordum ve buna hazırlıklıydım. Onlara yeni bir göt deliği açmaya hazırdım.

"Paella mı?" Renata, İspanya dışında en iyi deniz ürünlü paellayı yapardı. Başını salladı.

"Kalbimi kazanmanın yolunu biliyorsun, Renata. Eğer evli olmasaydın, seni bir saniye bile düşünmeden evlendirirdim."

Yüzü kızardı ve Jill'e gergin bir bakış attı, sanki bir çatışma bekliyormuş gibi, ki Renata benim büyükannem olacak yaşta olduğu için bu oldukça komikti.

Gördün mü? Bir bacağım eksik olmasına rağmen, hala boktan durumlarda bile mizahı bulabiliyordum. "Oh, sus. Hadi içeri girip yemek yiyelim."

Renata insanlara yemek yedirmeyi severdi. Ailemin bizi ziyaret etmesinin ana nedenlerinden biri bu olduğunu yemin edebilirim. Karnı doyarak gideceklerini biliyorlardı.

Mara beni içeri iterken Jill'in elini tuttum. Evim buradan farklı görünüyordu. Kendimi küçük, savunmasız ve çaresiz hissettim.

Kendimi tebrik ettiğim mizah kayboldu, gözlerim ikinci kata çıkan geniş merdivene kayarken bir felaket bulutu çöktü. Kendi evimde dolaşmak için asansör taktırmam mı gerekecekti? Bu düşünce beni depresyona sürükledi.

"İyi misin?" Jill elimi sıktı.

İstemediğim halde gülümsemeye çalıştım. "Harika."

Kaşları çatıldı, ama Mara beni mutfağa götürürken hiçbir şey söylemedi. Renata bir ziyafet hazırlamıştı, ama chorizo, karides ve baharatlı pilavın kokusu burnuma geldiğinde midem bulandı.

"Biliyor musun, oldukça yorgunum. Sanırım biraz kestireceğim."

"Çalışma odanın yanındaki odayı yatak odasına çevirdik," dedi Renata, sanki bu iyi bir habermiş gibi gülümseyerek.

Bu, en kötü haberd.

Böyle olacağını biliyordum, ama gerçeğe yüzleşince, sanki biri yüzüme beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissettim. Hastanede, her şeyin yoluna gireceğini varsayabilirdim.

Ama iyi olmayacaktı. Hayatım geri dönülmez bir şekilde değişmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Onu ben götürürüm." Jill arkama geçti. "Sadece doğru yönü gösterirsen."

"Koridordan aşağı, sola," dedim, sesim düşüncelerim kadar kasvetliydi.

Jill, mermer zeminde ilerlerken konuşmadı, tekerlekli sandalyem kolaylıkla hareket ediyordu. En azından zemin katta halı yoktu. Bu, hareket etmeyi kolaylaştırıyordu. Her yere itilmeyi planlamıyordum. Hayatta olmazdı.

Çalışma odamın önünden geçerken elimi kaldırdım. "Fikrimi değiştirdim." Tekerleklerin yanlarındaki tutamaçları tutarak başımı çevirip Jill'e baktım. "Bundan sonrasını ben hallederim. Yapmam gereken işler var."

Ölenlerin ailelerini aramam gerekiyordu. Bunu hastanede yapmak istemiştim, ama onlar korkunç kederlerini ve cenazeleriyle başa çıkmakla yeterince uğraşıyorlardı. Ancak benim bir bakım görevim vardı ve sağlık sorunlarım ne olursa olsun, bunu sonuna kadar yerine getirmeye niyetliydim.

"Blay." Bir çocuğa yapacağı gibi yanıma çömeldi. "Senin için endişeleniyorum."

Yüzüm donmuş gibiydi, sanki hayatımın sonuna kadar botoks yaptırmışım gibi. "Endişelenme." Kendimi içeriye iterek, arkamdaki kapıyı

ama Jill'in yüzüne çarptırarak kadar sert kapattım. Kalın meşe ağacı bizi ayırmadan önce, onun buruşuk ifadesini yakalamıştım.

İçimde bir suçluluk duygusu belirdi. Öfkemi hak eden son kişi, sevdiğim kadındı. Beni bir aydan az süredir tanınmasına rağmen yanımda duran kadın. Bu boktan durum boyunca bana karşı sadece nazik ve şefkatli davranan, lanet olası bir melek olan kadın.

Hâlâ duygularımı itiraf etmediğim kadın. Ama o da bana duygularını itiraf etmemişti. Sanki ikimiz de bir çizgide yürüyorduk, hangi yöne atlayacağımızdan emin olamıyor ve seçeneklerimizi açık tutmaya kararlıydık.

Masamın arkasına geçtim ve bilgisayarımı açtım. Beklerken Carly'yi aradım. Asistanım ikinci çalınıştta telefonu açtı. "Blaize. Aradığına sevindim. Şu anda evde misin?"

Hastanedeyken Carly ile pek konuşmamıştım, mesajlaşmayı tercih etmiştim. Beni çok iyi tanıyordu ve "iyiyim" numaramın ardında, geleceği düşündüğümde beni her seferinde boğan, içimi parçalayan korkuyu göreceğinden korkuyordum. Sadece kişisel sorunlarım değil, işim de vardı. Babamla her konuştuğumda, ortaya çıkan sorunları geçiştiriyor, her şeyin yolunda olduğunu ve halledildiğini söylüyordu.

O hallediyordu, ben değil.

O kadar büyük bir başarısızlık yaşamıştım ki, işletme fakülteleri müfredatlarına benim başarısızlığımı ekleyebilirdi. *Blaize Kingcaid'in bir kruvaziyer imparatorluğunu nasıl yok ettiği*, yıllarca incelenen bir konu olacaktı.

"Evet. Birkaç dakika önce. Dinle, ölenlerin aile üyelerinin telefon numaralarına ihtiyacım var."

"Oh." Tereddüt etti. "Neden?"

Çenem gerildi. "Çünkü ben öyle dedim." Carly benim için çalıştığı onca yıl boyunca, ona bağırdığım tek bir an bile hatırlamıyordum. Hiç hoş bir his değildi, ama yine de kendimi tutamadım. Artık böyle mi olacaktı? Hak etmeyenlere kötü ruh halimi yansıtmak mı?

"Tamam. Tabii. Bekle."

Özür dilemem gerektiğini bilerek dudağımı ısırđım. Ama nedense sözler ağzımdan çıkmıyordu. Telefon numaralarını saydı.

"Ama bilmen gerekir ki Blaize, baban Kingcaid Cruises adına onları çoktan aradı."

Tabii ki aramıştı.

"Bu beni sorumluluktan kurtarmaz. Ben CEO'yum," diye tersledim.

"Kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda olan biri," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Elimi yüzüme sürdüm. "Bak, beni boş ver. Kendimde değilim."

"Blaize." Diye iç geçirdi. "Ben senin asistanınım ve umarım arkadaşınım. Bağırarak, çılgınlık atmak ve küfür etmek istiyorsan, benim için sorun değil. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Farkında olsan da olmasan da yas tutuyorsun ve bu duygularını yaşamaya hakkın var. Bana bir iyilik yap ve bunları içinde saklama. En yakınlarına konuşamayacağını düşünüyorsan, ben senin yanındayım."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle. "Bunu aklımda tutacağım."

Kontrolümü kaybetmeden ve ne kadar çaresizce üzgün, öfkeli, kafası karışık ve kızgın olduğumu söylemeden önce telefonu kapattım. Önemli olan her şeyde başarısız olmuşum gibi hissediyordum.

Duygularım allak bullak olmuştu, önümdeki zorlukları aşma kararlılığından dünyayı dışlayıp inzivaya çekilme isteğine kadar gidip gelen bir sarkaç gibiydi.

Derin bir nefes aldım, telefonumu aldım ve hayatımın en acı verici telefon görüşmelerini yaptım.

Bölüm 27

Jill

Ölüme yakın deneyimler insanları değiştirme alışkanlığı vardır.

"SCARLETT ROSE BURADA."

Blay başını kaldırdı, gözlerini kısarak baktı. İki gün önce Miami'ye geldiğimizden beri, yemek yemek veya uyumak için çalışma odasından neredeyse hiç çıkmamıştı ve benim nazik iknalarımın rağmen, güneşlenmek için dışarıya bile çıkmamıştı. İki hafta boyunca hastane odasında kapalı kaldığı için, temiz hava almayı özleyeceğini düşünmüştüm, ama hayır. Her önerdiğimde, bana homurdanmaktan başka bir şey yapmıyordu, çoğu zaman dikkatini çeken şeyden başını kaldırmaya bile tenezzül etmiyordu.

Kendime bunun henüz başlangıç olduğunu hatırlatıp durdum. Yas sürecinin tüm aşamalarını yaşaması gerekiyordu ve o henüz başlangıçtaydı. Ben de ailemden ayrıldığımda benzer bir şey yaşamıştım, her ne kadar tamamen onların hatası olsa da ve bizim çok yakın olduğumuzu söyleyemesem de. Yine de yas tutmuştum. Ve bazılarının inandığının aksine, bir kaybın ardından hissedilen duygular sürekli bir süreç değildir. Sırayla, birinden diğerine sorunsuzca geçerek yaşanmazlar.

Benim için, tek ailemi geride bırakarak evden ayrılmamdan bir yıl sonra, bunu atlattığımı düşünmüştüm. Sonra sokakta annemle karşılaştım ve o bana baktı, daha doğrusu içimden baktı, sanki ben dokuz ay boyunca karnında taşıdığı çocuğu değil de bir yabancıymışım gibi. Bu tek olay, on iki aylık zorlu çalışmayı boşa çıkardı.

"Ne istiyor?"

Omuzlarımı silktim. "Hiçbir fikrim yok. Ön kapıda. Renata'ya, ziyaretçi kabul edemeyeceğini söylemesini ister misin?"

Düşündü, işaret parmağıyla alt dudağını ovuşturdu. Midem bulandı. Hastanedeyken ara sıra samimi anlar yaşamıştık, ara sıra öpüşüp sarılmıştık, ama eve döndüğünden beri bana neredeyse çalışanlarından biriymişim gibi davranıyordu, bir an emirler yağıdırıyor, bir an sonra beni görmezden geliyordu. Ama bana nasıl davranırsa davranırsın, onu hala seviyordum. Durduramıyordum. Ve

bu mümkün olsa bile, durmak istemiyordum. Terk edilmeyi bilirdim ve bunu bir arkadaşıma asla yapmazdım, hele ki derinden aşık olduğum adama hiç yapmazdım.

"Sorun değil." Elini sallayarak reddetti.

Renata'ya mesajı ilettim, kanlı bir uşak gibi fuayede bekledim. Bir dakika sonra Renata kapıyı açtı ve Scarlett, iki iri yarı korumayla ve tahminimce asistanı olan, gemide Scarlett'e eşlik eden kadından farklı bir kadınla birlikte içeri girdi. Yaşadıklarından sonra aşırı tedbirli davranmasını ona suçlayamazdım.

"Merhaba." Elini uzatarak öne doğru adım attım. "Ben Jill. Blaize'in kız arkadaşayım." Ona Blaize demek tuhaf geliyordu, ama ben ona Blay derdim. Özel bir isim. Bizim. Tilly'nin benim için özel olduğu gibi.

"Seni gemiden hatırlıyorum." Scarlett tüm havasını kaybetmiş gibiydi. Profesyonel makyajının ardında solgun görünüyordu ve elimi sıkarken eli hafifçe titriyordu. "Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama Bay Kingcaid'in eve döndüğünü duyduğumda gelmek zorunda hissettim. Fazla zamanını almayacağım."

Evet. Kesinlikle kendinden emin tavırları yoktu. Ölümle burun buruna gelmek herkesi değiştirebiliyordu sanırım.

"Çalışma odasında. Beni takip edin lütfen."

Scarlett iki adım attı, korumaları ve asistanları da onu takip etti. Durdu ve onlara döndü. "Gölge gibi takip edilmeye ihtiyacım yok. Burada tamamen güvendedim. Benim dönüşümü bekleyeceksiniz."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme kondu. *İşte kısa karşılaşmalarımın hatırladığım Scarlett.*

Onu Blay'in ofisine götürdüm ve girmeden önce bir kez kapıyı çaldım. Masasının arkasından kalkmış, tekerlekli sandalyesini çalışma odasının bir duvarını kaplayan kanepenin önüne yerleştirmişti.

"Sizi yalnız bırakayım," dedim ve geri çekildim.

"Hayır, kal." Blay kanepeye doğru işaret etti. "Lütfen oturun Bayan Rose. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Adım Scarlett." Biraz kızardı, solgun tenine çok ihtiyaç duyduğu renk kattı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Blay sandalyesinde öne doğru eğildi. "Nasılsın?"

Soru onu şaşırtmış gibi irkildi. Ya da belki de Blay'in kullandığı yumuşak ses tonuydu. Her halükarda, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi? Ben iyiyim. Benim endişelendiğim sizsiniz." Başını salladı. "Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam."

"Saçmalık," dedi Blay.

Ben o kadar cömert davranmazdım. Tetiği çeken o olmayabilir, ama eski sevgilisini hayatından çıkaran, iki kişinin hayatını kaybetmesine ve Blay'ın bacağını kaybetmesine neden olan olaylar zincirini başlatan oydu. İşinin itibarının zedelenmesinden bahsetmiyorum bile, bu endişesini benimle paylaşmayı seçmişti. Yüzüm sertleşti. Scarlett bana yan gözle baktı, daha da soldu.

"Hayır. Benim de bu konuda bir suçum var. Jeremy'nin benimle ilişkisini kesmemi öylece kabul etmeyeceğini bilmeliydim. Onun ne kadar ileri gideceğini ve eylemlerinin korkunç sonuçlarını bilmemin imkânı yoktu, ama yine de suçun bir kısmını üstlenmeliyim."

"Doğru," mırıldandım.

Bana yarı gülümsedi, sonra dikkatini tekrar Blay'e verdi.

"Alçakgönüllülük konusunda oldukça sert bir ders aldım, Bay Kingcaid. Şöhretimi ve servetimi insanları ezmek için bir sopa olarak kullandım, yetiştirilme tarzımın tam tersi bir şekilde davrandım. Başka bir deyişle, çoğu zaman tam bir cadalozdum." Yine gülümsedi ve çenesini göğsüne doğru çekti. "Söyledikleri doğru. Güç yozlaştırır. Ama siz onun pençesinden kurtulmuş görünüyorsunuz. Bundan sonra, sizin örneğinizi takip etmeye çalışacağım ve geçmişte olduğumdan çok daha klas davranacağım."

El çantasının askısıyla oynadı, başparmağı ve işaret parmağıyla yumuşak deriyi okşadı.

"Hiçbirimiz söylediklerimizin veya yaptıklarımızın dalga etkisiyle ne olacağını bilemeyiz, Bayan Rose. Sadece elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışabiliriz. Lütfen olanların size aşırı yük olmamasına çalışın. Sizi hiçbir şekilde sorumlu tutmuyorum. Siz de benim kadar olanların kurbanıydınız."

Blay'ın şefkati, onun hak ettiğinden çok daha fazlaydı. Roller tersine dönseydi ve bacağını kaybetseydi, onun da bu kadar anlayışlı olacağını sanmıyordum. Aslında, muhtemelen ülkedeki tüm mahkemelerde ona dava açardı.

"Çok naziksin."

Ben de daha iyi ifade edemezdim.

Ayağa kalktı ve çantasının askısını omzuna geçirdi. "Yapabileceğim bir şey varsa, lütfen beni ara." Ona bir kartvizit uzattı. Adam kartı aldı ve masasının kenarına koydu.

Ben de kalktım. "Sizi kapıya kadar geçireyim."

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Blay, dudaklarında son günlerde bana nadiren gösterdiği bir gülümsemeyle.

İçimde bir kıskançlık hissettim. "Lütfen beni takip edin Bayan Rose."

Onu kapıya kadar geçirdim, kapıdan geçerken Blay'e bir bakış attım. Başı pencereye dönük, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Kapıyı sessizce kapattım, midemde boş bir his vardı.

Scarlett gittikten sonra Blay'in ofisine geri döndüm. Bu sefer kapıyı çalmadım. Onu bıraktığım pozisyonda duruyordu, gözleri pencereye kilitlenmiş, kaşları çatılmıştı.

"Bu beklenmedik bir gelişme, değil mi?" Sesimi neşeli tutarak masasının kenarına oturdum.

Bana baktı, gözleri donuktu. "Ha?"

"Scarlett," diye hatırlattım. "Onun birdenbire buraya geleceğini hiç beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır." Yine pencereden dışarı baktı.

"Hoş bir esinti ile güzel bir gün. Bence biraz dışarı çıkmalısın. Belki öğle yemeğine çıkabiliriz. Açlıktan ölüyorum."

Yanağında bir kas seğirdi. "Hayır."

"Blay, hadi ama. Kendini buraya kapatmak sağlıklı değil. Ya da beni, bu arada." Sadece şaka yaptığımı belirtmek için gülümsedim.

"Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor. İstedğin zaman gidebilirsin."

Nefesim kesildi. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardımlarını istemiyorum. Git o saçmalıkları başka bir yerde sat." Sandalyesini çevirerek bana sırtını döndü.

Ağzım açık kaldı. Scarlett'e nezaket ve saygı göstermişti, ama bana karşı kaba davranıyordu. Bence bu tamamen yanlış bir davranıştı.

"Peki." Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Yarıya kadar gelmiştim ki o konuştu.

"Gitme, Tilly."

Sesi kırıldı. Dönüp baktım. Gözleri parlıyordu, gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Özür dilerim. Bunu hak etmedin. Hiçbirini hak etmedin." Yüzünü elleriyle kapattı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ona koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve onu sıkıca sararken parmaklarımı saçlarına geçirdim. Kollarımda titriyordu.

"Blay, beni dinle. Bir yabancıyla bu konuyu konuşmak istemediğini biliyorum, ama bir terapist çözüm olabilir. Duygusal olarak bağlanmamış, tüm bunları atlatmana yardımcı olabilecek biri."

"Terapi istemiyorum." Dişlerini sıkarak sözleri ağzından çıkardı. "Terapiye ihtiyacım yok."

Ruh sağlığı konusunda uzman değildim, ama bence bir terapist onun ruh hali üzerinde mucizeler yaratabilirdi. Ama terapiye ihtiyacı olmadığını ısrarla söylüyorsa, onu ikna etmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"O zaman bana istediğin kadar bağır ve çağır, ama beni burada istediğin sürece, ben de burada olacağım."

"Bütün bunlar benim hatam."

"Hayır." Geri çekildim, yanaklarını avuçlayarak gözlerime bakmasını sağladım. "Bunların hiçbiri senin hatan değil. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü şirketim o teknisyeni işe aldı. Geçmişini araştırmamızda onun kumar oynadığını ortaya çıkarmalıydık, ama çıkarmadık. Rozet tarayıcıları yola çıkmadan bir gün önce bozuldu, bu da sistemdeki bir zayıflığı fark etmemi sağlamalıydı, ama ben bu işin başarılı olacağına o kadar emindim ki uyarı işaretlerini görmezden geldim. Ben işimi yapmadığım için insanlar öldü."

Kalbim kurumuş bir nehir yatağı gibi çatladı. Blay, herkesin sorumluluklarını üstlenen gururlu bir adamdı, bu sorumluluklar ona ait olmasa bile. Ama bu... Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar kötüye giden zehirli bir ilişkinin suçunu onun üstlenmesine izin veremedim.

"Blay, saçma bir sonuca varıyorsun. Bunu bilemezdin. Ve kontrollerinde adamın kumar bağımlılığı olduğunu ortaya çıkarsan bile, bu onun işe alınmaması gerektiği anlamına mı gelir? Tabii ki hayır. Herkes, kişisel sorunları ne olursa olsun, maaşını aldığı işi yapabildiği sürece katkıda bulunmayı hak eder. Sen de diğerleri kadar kurbansın. Bunu önceden tahmin edemezdin, kendine bu beklentiyi yüklememelisin. Suç Jeremy'de ve silahı ateşleyen salak adamda." Belki biraz da Scarlett'te, ama bunu söylemedim. "IT bozulur, Blay. Yola çıkmadan önce tarayıcıların sorunu ve teknisyenin yaptığı şey ayrı olaylardı. Kendini suçlamayı bırak, yoksa..."

"Yoksa ne olur?" Sesinde korku vardı.

"Ya da çok fazla düşebilirsin ve geri dönüş yolu çok zorlu olur."

Ađır, dűřűnceli bir nefes aldı. "Anlıyorum."

Anladıđından emin deđildim, ama bu, o içtenlikle inanana kadar aynı řeyleri tekrar tekrar sűylememi engellemeyecekti.

Ayađa kalkıp eđildim ve alnına bir űpűcűk kondurdum. "űđle yemeđine ne dersin?"

Dudakları bir tarafta kıvrıldı. "Verandada mı?"

Kabul ettim. Son birkaç gűne gűre bir geliřmeydi. "Bana uyar."

Blay'in ruh hali her gűn, her saat deđiřiyordu. Her karřılařtıđımızda, kendimi hazırlayıp onu řahin gibi izliyor, konuřmadan űnce vűcut dilini okuyordum. Sanki gűzleri bađlı bir řekilde yumurta kabuklarıyla dolu bir evde dolařıp hiçbirinin űzerine basmamaya çalıřmak gibiydi. Bařka bir nedenden dolayı da gergindim. Dűn, Miami'ye dűndűkten bir hafta sonra, cesaretimi toplayıp editűrűme e-posta attım ve dűzenleme iřini zamanında bitiremeyeceđimi sűyledim. Beni iřten çıkarmak isterlerse bunu tamamen anlayacađımı da ekledim. Onların yerinde olsam ben de űyle yapardım. Onlar bir hayır kurumu deđil, bir iř yűrűtűyorlardı.

Ne olursa olsun, bununla bařa ıkamak zorundaydım. O karmařık metni yeniden yazmak için yeterli enerjim yoktu. Tűm enerjimi Blay'in moralini yűkseltmeye ve onu elimden geldiđince desteklemeye harcıyordum. řu ana kadar cevap vermemiřti. Gelen kutumu sűrekli yeniliyordum, her yeni e-posta geldiđinde kalbim hızla atıyor, ondan e-posta gelmediđinde midem dűđűmleniyordu.

Bilmemek, beklemekten çok daha kűtűydű. Eđer reddedilirse, en azından gelecek için plan yapabilirdim, beklediđimden farklı bir gelecek olsa da. Kolayca kendi kitabımı yayınlamaya geri dűnebilirdim. Yıllardır bunu bařarıyla yapıyordum ve açlıktan űlecek deđildim. Yazma hevesini yeniden kazanıp kitaplarımı yayınlamaya bařlayana kadar idare edecek kadar birikimim vardı.

Telefonum cebimde titredi. Onu çıkardım ve gűlűmsedim.

"Merhaba."

"Jilly." Addison'ın neşeli sesi gülümsememi genişletti. "Nasılsın?"

Polis gemiyi el koyduktan sonra Kingcaid Cruises'ın kiraladığı uçaklarla Bahamalar'dan eve döndüklerinden beri üç arkadaşım da her gün beni arıyor ya da mesaj atıyordu. Blay'in hastane odasına ve şimdi de evine hapsediğimi düşünürsek, onlar benim normal hayata bağlandığımı tek şeydi. Hiçbiri, sadece birkaç hafta önce tanıştığım bir adam için neden hayatımı feda ettiğim konusuna girmede, çünkü beni tanıyorlardı. O kadar derinden aşık olduğumu ve onu terk etme fikrinin bana iğrenç geldiğini biliyorlardı. Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti ve işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, ben bu işte uzun vadedeydim.

"İyi günler ve kötü günler."

"Peki bugün ne gün?"

"Yarı yarıya." Güldüm, ama sesim boş geliyordu. "Artık tam günler olarak düşünmüyorum. Daha çok an an olarak."

"Kalbimi kırıyorsun Jill."

Parmak eklemlerimi göğsüme bastırıp ovuşturdum. "Seni özlüyorum. Seni özlüyorum."

"Biz buradayız. Sen söyle, birimiz ya da hepimiz Casa Kingcaid'e koşarız."

"Biliyorum. Ama sizin işleriniz ve hayatlarınız var."

"Ne olmuş? Sen de bizim için aynısını yapardın."

Evet, yapardım.

"Kahramanlık yapma Jill. Birincisi, Wonder Woman kostümü için gerekli göğüslerin yok."

Uzun zamandır ilk kez içtenlikle güldüm. "Peki ya diğer şey?" "Ah, kimin umrunda? Her şey göğüslerle ilgili."

Yine güldüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, kızım. Ben de. Söylesene, nasıl biri?"

İç geçirdim, midem düğümlendi ve neşeli anlar bir anda yok oldu. "Bir an, aşık olduğum adam gibi. Bir sonraki an, huysuz ve acımasız."

"Seni tanırıyorsa, sen de karşılık vermek yerine darbeleri emiyorsun."

"Başka ne yapabilirim ki, Adds? O sadece başına gelenler için değil, şirket üzerindeki etkisi için de yas tutuyor. Ne kadar onun suçu olmadığını söylemeye çalışsam da, tüm suçu kendi üzerine alıyor."

"Ailesini aramayı denedin mi? Onlarla konuşmalarını istemeyi."

"Hayır. Bunu yaparsam çıldırır diye düşünüyorum."

"Peki, bunu bir kenara bırak. Sen kimsenin kum torbası değilsin, Jill.

Blaize kadar incinmiş bir adam bile. Bunu unutma." Beni

göremese de başımı salladım. "Unutmayacağım."

"Elçiye zeval olmaz, ama... onu hâlâ seviyor musun?" "Tabii ki!"

"O zaman benim tavsiyem, ne kadar değeri varsa, sabretmen. Çünkü o bu durumu atlattığında ve ne kadar berbat bir insan olduğunu fark ettiğinde, kendini yeniden toparlamak için senin yardımına ihtiyaç duyacak. Ve ben fiziksel olarak değil, duygusal olarak toparlanmasından bahsediyorum."

"Başka bir şey yapmam hiç aklıma gelmedi."

"Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı, bebeğim. Bir dahaki sefere domuz gibi davrandığında bunu konuşmaya dahil et."

Yüzüme tekrar gülümseme geldi. "Görüşürüz."

"Öyle olmayı düşünmüyorum. Bu lanet kitabı bitirip ön siparişlerimi teslim ettikten sonra, seni ziyarete geleceğim. Kingcaid'e, fikirlerini değiştirmezse çelik burunlu botlarla kışın tekmelenmesine hazırlıklı olmasını söyle."

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Hepinizi özledim."

"Biz buradayız, bebeğim. Senin arkanızdayız. Her zaman."

Telefonu kapattım, melankoliye boğulmuş ve aşırı öz acıma içinde kalmıştım. *Kendine gel, Jill*. Blay'i aramaya çıkmak üzereydim ki bir e-posta bildirimi geldi. Kalbim hızla çarpmaya başladı, birkaç atım kaçırdı. Editörüm dün gönderdiğim mesaja cevap vermişti.

Tanrım. Midemde mide bulantısı hissettim ve ellerim birden terledi.

Ellerimi şortuma sildim ve ciğerlerime derin bir nefes aldım. Blay'in Barbados'ta bana söylediği sözleri hatırladım. "*Yara bandını*

Band-Aid'i sök."

Mesajı açtım, metni taradım ve her paragrafı okudukça ruh halim yükseldi. O iyiydi. İyiden de öteydi. Bana büyük destek oluyordu. Mesajında endişelenmememi, şu anda önemli olanın korkunç bir sınavdan kurtulup sevdiklerimi desteklemek olduğunu söylüyordu. Mesajını, hazır olduğumda beni bekleyeceğini söyleyerek bitirmişti.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi hızla kırpmama rağmen, gözyaşları birbiri ardına yüzümden süzölmeye başladı. Bir kez başladım mı, durduramadım.

Gözyaşlarımı silerken, inanılmaz bir şey oldu. O kadar beklenmedik bir şeydi ki, milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi, ama şimdi

çok açık görünüyordu.

Lanet olası romanı nasıl düzelteceğimi biliyorum.

Bölüm 28

Blaize

Evet. Hala mizahı kullanarak bir başka lanet günü atlatmaya çalışıyorum.

VURULMADAN ÖNCE, neredeyse bir hafta boyunca seks yapmadan geçiremiyordum. Şimdi, dört buçuk hafta sonra, muhtemelen uyanık olduğu saatleri beni zor zamanımda terk ediyormuş gibi görünmeden kaçış yolu arayarak geçiren bir kız arkadaşım olmasına rağmen, seks yapmayı bırakın, ereksiyon bile olamıyordum.

Her yeni ilişkinin gelişmesi için gereken şey tam da buydu. Cinsel dürtüsü sıfır olan çaresiz bir sakat.

Onun henüz ayrılmamış olması beni şaşırttı. Çoğu zaman ona çok kötü davrandım, ama o bana hak ettiğimden daha fazla nezaket ve anlayışla karşılık verdi.

Bugün yüzüme bir gülümseme getirmezse, bir saniyeden az süren küçük bir gülümseme bile, o zaman hiçbir şey getirmezdi. Bir saat sonra, doktorların kestiği bacağıma değiştirmek için geçici bir protez takmayı planlayan Florida'nın en iyi protez uzmanlarından biriyle randevum vardı.

Evet. Hala günü atlatmak için mizahı kullanıyordum. Ne pahasına olursa olsun, değil mi? Kalıcı bacağıma hazır olmadan önce birkaç kez deneme yapmam gerekecekti, ama en azından geçici protezle bu lanet sandalyeyi terk edip, bastonlarla ve beni zorlayan fizyoterapistimle yeniden yürümeyi öğrenebilirdim.

Son nefesimi verirken bile olsa, lanet olası bağımsızlığımı geri kazanacaktım.

Libidom da buna ayak uydursa iyi olur. Seks yapmaktan vazgeçmek için çok gençtim. "Hazır mısın?" Jill kafasını çalışma odama soktu ve o güzel gülümsemesiyle selamladı. Bugün, ona kendi gülümsememle karşılık vermek biraz daha kolay geldi. Gülümsediğimde gözlerinin parlaması, tırnaklarımı penseyle çekip çıkarmak istememe neden oldu. Son birkaç haftadır çok fazla saçmalığa katlanmıştı.

"Buraya gel." Elimi uzattım, onu çağırdım, sonra kucağımı okşadım. Bana çok kolay geldi. O benim uyluklarımın üzerine eğilirken kollarımı ona doladım.

"Bacakların gayet iyi, Jill. En azından bu kısmı. Otur. Üzerimde ağırlığını hissetmek istiyorum. Hala gerçek olduğunu ve kendini klonlamadığını, gerçek senin ise bundan çok daha iyi bir hayat yaşadığını emin olmak istiyorum."

"Blay." Kucağıma oturdu, sıcak avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni burada istediğin sürece, burada olacağım."

Onu öpmek için kendime çektim, dilimi dudaklarının arasına kaydırđım. Lanet olsun. Onu öpmek, tadını almak nasıl bir şeydi, unutmuşum. Benim kadar yakınlık isteyen sikim kıpırdadı. Göğsümden bir inilti yükseldi ve onu, kıcı sikimin tam üstüne gelecek şekilde kaydırđım.

"Bana sürtün. Seni hissetmeme izin ver." Boynunu öptüm ve bir kez daha dudaklarına döndüm. Boğazının derinliklerinden, yarı inilti, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı.

"Seni özledim." Sanki sert bir azar bekliyormuş gibi, sözleri söylerken nefesi kesildi.

Kendimden nefret ettim.

"Seni özledim. Ve çok üzgünüm, Tilly. Çok üzgünüm. Sadece..."

İki parmağını dudaklarıma koydu. "Özür dileme. Ben senin yerinde olsaydım..."

"Çok daha terbiyeli ve çok daha az küstah davranırdın."

O gülümsedi. "Hiçbirimiz belirli bir durumda nasıl davranacağımızı bilemeyiz." Bu sefer beni öptü, iki elini boynumun arkasına doladı ve acilen kesilmesi gereken saçlarımla oynadı.

"Gitmeliyiz." İsteksizce onun kalkmasına izin verdim. "Bu saatte Miami'de trafik çok yoğundur."

"Heyecanlı mısın?"

Yüzümü buruşturdum.

"Gerginim." "Her şey yolunda gidecek."

Bunun bir deyim olduğunu biliyordum, ama bu sözün hafifliği — Jill'in kullanmayacağı bir hafiflik — beni rahatsız etti ve kendimi kontrol edemedim sözler ağzımdan döküldü.

"Sen nereden bilebilirsin ki?"

Onun mutluluğu Temmuz ayında bir dondurma eriyip gitmesi gibi hızla yok oldu. Arkama geçti ve tek kelime etmeden beni kapıdan itti. *Seni aptal.* Kendimi tekmeleyebilseydim, yapardım.

"Jill."

"Yapma. Birbirimizi parçalamadan oraya gidelim, tamam mı?"

Sessizliğe büründüm, hemşirem ve şoförümün yardımıyla arabaya bindim. Jill bir kenarda durmuş, uzaklara bakıyordu. Ne kadar zayıf, ne kadar çaresiz olduğumu nefret ediyordum. Benim gibi bir adamın bırakacağı bir kadına, benim gibi bencil bir adamın sarılmasını nefret ediyordum. Jill ve benim hakkındaki düşüncelerim saat başı bir uçtan diğer uca gidip geliyordu. Bazen, onsuz olmanın düşüncesi bana fiziksel olarak acı veriyordu. Diğer zamanlarda ise, onun ilgisi altında boğuluyordum ve bu zorlu koşullar altında ilişkimizin uzun ömürlü olacağından şüphe duyuyordum.

Belki bu lanet bacağı taktırıp biraz bağımsızlık kazandığımda, bu tartışmanın bir tarafına karar verebilirdim. O anda, hangi tarafa düşeceğimi kimse bilmiyordu, ben de dahil.

Jill çok özgür ruhlu, yaratıcı bir harikaydı ve onun muazzam yetenekleri benim gibi kavgacı bir sakatla bağlanarak körelirdi. Onu bırakmak daha insancıl bir davranış olurdu. Önümde çok uzun bir yol vardı, sadece iyileşmem için değil, aynı zamanda babamın sıfırdan kurduğu ve benim tek başıma yaraladığım, hatta onarılamaz şekilde zarar verdiğim şirketi kurtarmak için yapmam gereken işler için de. Müşterilerin markaya tekrar güvenmesini sağlamak için aylarca süren halkla ilişkiler çalışmaları gerekecekti. Kruvaziyer sektörü, yolcular için sonsuz seçenek sunan rekabetçi bir sektördü ve böyle bir olayın insanların hafızalarından silinmesi uzun zaman alırdı.

Babam, çalışanımızın olaydaki rolünü kasıtlı olarak medyadan uzak tutmuş, tüm dikkati şu anda hapiste ve yargılanmayı bekleyen Jeremy ve tetikçiye yöneltmişti. Neden böyle yaptığını anlıyordum ve bu, olanların Kingcaid Cruises'ın suçu olmadığına dair anlatıya kesinlikle yardımcı olmuştu, ama *ben* gerçeği biliyordum. Ve vücudumun her hücrelerine işlemiş bir ihtiyaç, neden olduğum bu karışıklığı düzeltmek için harekete geçmemi istiyordu.

Bu ve hareket kabiliyetimi geri kazanmak için fizik tedavi, önümüzdeki birkaç ay boyunca tüm dikkatimi alacaktı. Jill'in benim için hayatını askıya almasını beklemek adil miydi?

Henüz emin değildim. Ama cevabı bulduğumda, ne yapacağımı bilecektim yapacağımı anlayacaktım.

Jill ve Mara'nın eşliğinde, randevu saatimden beş dakika önce doktorun muayenehanesine vardım. bir hemşire beni hemen içeri aldı ve nezaket kuralları bittikten sonra doktor ve protez uzmanı işe koyuldu.

İki saat sonra, koltuk değnekleriyle ama dik bir şekilde doktorun muayenehanesinden çıktım. Yüzümden gülümsemeyi zorlukla saklayabiliyordum. Jill'e bakmak için başımı eğdim.

O lanet tekerlekli sandalyeden boynumu uzatıp ona bakmak yerine, bu durum ruh halimi büyük ölçüde iyileştirdi. Eve dönüş yolculuğu, buraya gelirkenki atmosferden daha farklı olamazdı. Bazen ruh halimdeki değişiklikler bana boyun incinmesine neden oluyordu, bu yüzden Jill'e ne yaptıklarını ancak Tanrı bilebilirdi. Muhtemelen boynundaki sorunları düzeltmek için bir osteopatın aylarca tedavisine ihtiyacı vardı.

Ancak eve vardığımda, protezi takıp, ayarlayıp, çıkarıp, tekrar takarken uğraştıkları yerden kütüğüm zonkluyordu. Birkaç ağrı kesici yuttum ve izin isteyerek birinci kattaki yatak odama çekildim. Yatağa yığıldım, koltuk değneklerini yere düşürdüm. Protez uzmanı bana biraz ağrı olabileceğini söylemişti, ama bu lanet olası bir işkenceydi.

Ruh halim o kadar kötüleşti ki, bipolar olup olmadığımı sorgulamaya başladım. Bu, pek çok şeyi açıklardı. Bu kadar aşırı bir ruh hali değişimi normal olamazdı, değil mi?

Babama bir mesaj göndererek durumu ona bildirdim ve yarın işe dönme kararımı söyledim. Hayatımı yeniden başlatmak için bir saniye bile daha beklemek istemiyordum. Bacak ilk adımdı. Hayata geri dönmek ikinci adımdı. Ardından asistanıma bir mesaj gönderdim, o da bir dizi başparmak yukarı ve kalp emojisiyle cevap verdi, bu da yüzüme bir gülümseme kondurdu.

Kapı çalındı ve Jill içeri girdi, adımları tereddütlüydü. "Bir içki istersiniz diye düşündüm."

"Viski?" Ona çarpık bir gülümseme attım.

Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı ve tüm vücudu gevşemişti. "O ağrı kesicilerin ardından içmek pek iyi bir fikir değil."

"Keyif kaçırıcı." Ona elimi uzattım. "Dinle, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Bir bardak meyve suyunu komodinin üzerine koydu ve yanıma, yatağın kenarına oturdu, dudağını ısırarak. "Ne?"

"Yarın işe geri döneceğim. Babama mesaj attım ve ona söyledim. Senin de aynısını yapmanı istiyorum." Bunun kötü bir fikir olduğunu, hazır olmadığımı, sağlığımın ve iyiliğimin öncelikli olması gerektiğini söyleyeceğini düşündüm.

Ama o, "Bunu söylemen çok komik, çünkü ben de son birkaç haftadır çalışıyorum" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Yazmaya yeniden başladığından bahsetmemişi. "Öyle mi? Şeytan taslağı mı?"

Gölerek cevap verdi. "Evet. Ama nasıl düzeltereğimi buldum ve çok iyi gidiyor."

"Paylaşmak ister misin?" Başımı sağa eğdim.

Yanakları kızardı ve çenesini göğsüne doğru çekti. "Henüz değil. Belki de hiç.

Yayınlanmaya hazır olana kadar yazdıklarım konusunda tuhaf davranırım." "Anlaşıldı. Ama bana haber vermeni bekliyorum."

"Anladın." Başını omzuma yasladı. "Ve benim fikrim ne kadar değerliyse, işe dönmen harika bir fikir bence. Hayatına biraz normallik ve rutin katman lazım."

"Birincisi, senin fikrin benim için her zaman önemlidir. İkincisi, sana tamamen katılıyorum." Omzumu hafifçe iterek başını kaldırmasını ve gözlerime bakmasını sağladım. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Senin için çok daha zor oldu. Hayatını değiştiren bir yaralanma geçiren ben değilim."

Göğsümde rahatsız edici bir baskı hissettim, ağzımda acı bir tat vardı. Ruh halim yine dibe vurdu.

"En azından hayattayım."

Derin bir nefes aldı. "Blay. Kendini suçlamayı bırakmanı istiyorum. Daha önce de söyledim, gerektiği kadar tekrar söyleyeceğim. Bu senin hatan değildi. Bunu önceden tahmin edip engelleyebileceğin tek bir senaryo bile aklıma gelmiyor. Ve ben bu iş için uyduruyorum." Hızlıca bir gülümseme attı, ama o kadar hızlı geldiği gibi geçti. "Bu yıkıcı yolda devam ederek tek yaptığın kendini daha kötü hissetmek. Kimse seni suçlamıyor. Hatta basın haberleri bile genel olarak destekleyici. Seni suçlayan tek bir gazeteci bile yok."

Evet, ama sadece babam hikayeyi yönlendirmekte mükemmel bir iş çıkardığı için.

Burnumdan nefes verip başımı salladım. "Haklı olduğunu biliyorum ve bazen buna gerçekten inanıyorum. Ama bazen de bu olayı tekrar tekrar düşünerek, tüm bunları durdurabilecek, gözümünden kaçmış bir bilgi parçasığı arıyorum. Tek bir bilgi parçasığı yeterdi ve tetikçi uçağa binemezdi."

"Blay." Elini ön koluma koydu. "Bu yol deliliğe çıkar."

"Ve sonra sen varsın."

Kaşlarını çattı. "Ben neyim?"

"Bütün bunlar." Kendimi işaret ettim. "Eminim planladığın şey bu değildi. Hayatını bir sakatın bakımına adanmak."

Yüzünde öfke dalgalandı. Sanki kolum aniden yanmış gibi elini çekip aldı. "Bu kelimeyi sevmiyorum ve hemen kullanmayı bırakmanı istiyorum. Bu kelime korkunç ve İngilizceye hakaret niteliğinde. Sokaktaki bir yabancı için bu kelimeyi kullanır mıydın?"

"Hayır, tabii ki kullanmazdım."

"Aynen öyle. O zaman bunu kendin için kullanmayı bırak. Bir uzvunu kaybettin. Bu çok kötü bir şey. İki kişi hayatını kaybetti, bu korkunç bir şey. Bir diğeri ise kırık kol ve köprücük kemiğinden hala iyileşiyor. Ama bunların hiçbirisi, tekrar ediyorum, *hiçbiri* senin suçun değil." Sesi yükseldi, öfkelenidikçe boynu kırmızı lekelerle kaplandı. "Hayatımı feda ettiğime gelince, Devon'un soğuk bir bölgesinde çatısı akan iki yatak odalı bir kulübeyi, güneşli Miami'de her gün seni görebildiğim ve muhteşem bir ortamda yazabildiğim güzel bir malikaneyle değiştirdim. Söylesene Blay, tam olarak neyi feda ettim?"

Ayağa fırladı, odada volta atmaya başladı, başparmağının tırnağını ısırırken ara sıra bana sinirli bakışlar attı.

"Tamam, tamam. Bir daha kullanmayacağıma söz veriyorum." Protez bacağımı uzattım ve öfkeli adımlarını durdurdum. "Yürümekten vazgeç ve yanıma otur. Reddetmeyi düşünüyorsan, unutma, bu bacağı çıkarıp sana fırlatabilirim." Haftalardır ilk kez içten gelen bir gülümsemeyle gülümsedim.

Jill'in dudakları seğirdi ve başını salladı. "Sen bir pisliksin."

"Doğru." O yaklaşırken elini tuttum ve yanıma çektim. "Seni anlıyorum, Tilly. Bu düşüncelerin bir gecede yok olacağını söz veremem, ama beni tüketmelerine ya da her şeye ve herkese saldırdığım o karanlık yere sürüklemelerine izin vermemek için elimden geleni yapacağım." İki elimle yüzünü kavradım. "Özellikle de sana."

"Sonunda," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere değdirmek için eğildi.

Öpücüğü derinleştirdim, dilimi dudaklarının arasına kaydırdım. *Kahretsin, buna ihtiyacım var.* Yakınlığı, dokunuşu ve tadı, çene hattını ısırmak için ara verdiğimde nefesini kesmesi. Uzanmış olduğumu, onu üstüme çektiğimi, gömleğimin düğmelerini açtığını hatırlamıyordum. Ama elleri göğsüm ve karnım üzerinde kayarken, parmak uçları kaslarımın

kasların çıkıntılarını keşfettiğinde, o piç kurusu beni vurduğundan beri ilk kez düzgün bir ereksiyon yaşadım.

Uyluklarımın üzerine oturarak kalçalarını salladı ve ikimizi de tatmin edecek tam doğru yeri ovuşturdu. Barbados'taki evimin havuzunda geçirdiğimiz o gün milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu, ama vücudum içgüdüsel olarak hareket etti, kalçalarımı kaldırarak tam da ihtiyacı olan yeri ovuşturdum. Temas kurduğumda çıkardığı inilti, doğru noktayı bulduğumu gösterdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Pantolonumu açtım ve eteğini yukarı sıyırdım, ama o benim sikimi serbest bırakırken kapı çalındı.

"Siktir git," diye bağırdım, Jill kıkırdadı.

"Çok hoş," dedi Renata, sesinde alaycı bir tonla, masif meşe kapıdan. "Mara bugün erken çıkabilir mi diye soruyor, yoksa ona ihtiyacın var mı?"

Gözlerimi devirdim ve parmağımı Jill'in külotunun içine kaydırdım. "Siktir," diye fısıldadım. "Çok ıslak."

"Ne dedin?" diye sordu Renata.

"Mara'nın bana kendisi sormasının bir nedeni mi var?" "Evet."

"Nedir o?" Bir parmağımı daha içine soktum.

"Çünkü bugün ona bir kez daha bağırırsan, yaptıklarından sorumlu olmayacağını söyledi."

Jill kıkırdadı. Ben gözlerimi devirdim. "Sorun yok, Renata. Başkan uğramadıkça, kimse bizi rahatsız etmesin."

Parmaklarımı çektim ve Jill'i altımda yuvarladım. Renata bir şeyler mırıldandı ve uzaklaşırken ayak sesleri giderek azaldı.

"Yani başkan benden daha mı önemli?"

Göz kırparak, alt dudağını dişlerimin arasına aldım. "Yani, o bekleyebilir, değil mi?"

Bölüm 29

Blaize

**Bu plan içinde bir tane daha
erkeklikten mahrum
bırakılmanın ne önemi var
ki?**

Ofiste iki gün dayanabildim, sonra yorgunluk üstüme çöktü ve bir süre daha önceki zorlu programıma devam etmenin mümkün olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Ve bu beni çok sinirlendirdi.

Bu kadar zayıf düşmüş olmaktan, normalde zaten başkalarına güvendiğim şeylerde onlara bağımlı hale gelmekten nefret ediyordum, örneğin Carly'nin en sevdiğim şarküteriye gidip öğle yemeği için bana sandviç alması gibi. Ama kendi sandviçimi kendim alma seçeneğim elimden alındığında, bu beni acı ve öfkeli hale getirdi.

Geçici protezim umduğum çözüm değildi. Çok uzun süre takarsam çok rahatsız ediyordu ve koltuk değnekleriyle bile dengeyi sağlamak, beklediğim kadar kolay değildi. Bu arada, Serenity'de olanlar yüzünden kendimi suçlamayı bırakacağıma dair Jill'e verdiğim sözler her gün bozuluyordu ve ruh halim hala dengesiz bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Öğleden sonraki toplantılardan hangilerini erteleyeceğime karar vermeye çalışırken, Jill çalışma odamın kapısını tıklattı ve içeri girdi. Omuzları açık, kırmızı ve beyaz benekli, dekoltesi belli olan elbisesiyle çok seksi görünüyordu, her gün birkaç saat dışarıda oturup yazdığı için teni bronzlaşmıştı, ama benim aklımdaki tek düşünce onun güzelliği değildi. Ne yazık ki, benim lazer gibi hassasiyetle tuvalete gitmek için plan yapmam gerekirken, onun hareketleri çok rahattı.

"Markete gidip birkaç şey alacağım, sonra Kelsey ile öğle yemeğinde buluşacağım. Sana bir şey getireyim mi?"

Kızgın bir şekilde baktım. Yapamayacağım başka bir şey daha. Ben hiçbir yere "uğrayamazdım". Benim için hızlı işler yoktu. Her şey çok uzun sürüyordu. "Renata markete gidebilir."

"Biliyorum, ama yapmak istiyorum. Bu akşam barbeküde birkaç biftek pişirebilirim diye düşündüm. Yıldızların altında yemek yiyelim. Ne dersin?" O gülümsedi.

Ruh halimi yüksek tutmak için gösterdiği çabalar takdire şayandı, ama nedense bugün bu girişim başarısız oldu.

"Tamam." Tamam değildi. Bugün, Jill ya da başka biri moralimi düzeltmek için ne yaparsa yapsın, hiçbir şeyin iyi gitmeyeceği türden bir gündü. Bazı günler böyleydi. Berbat bir ruh haliyle uyanmışım ve her dakika geçtikçe daha da berbatlaşıyordu.

"Barbekü erkeklerin işi olduğunu biliyorum, ama ben de kömür ızgarasında harika fileto yaparım."

"Bir erkeklik daha kaybetmenin ne önemi var?" diye mırıldandım.

Yüzünde bir anlık acı belirdi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bir an gözlerimi kapatıp iç geçirdim. "Hayır, tabii ki öyle değil. Beni dinleme. Yorgunum. Hepsi bu."

Hafif bir esinti, onun yaklaştığını fark etmemi sağladı. Gözlerimi açtığımda, tam önümde duruyordu.

"Biftekleri sen pişirmeye ne dersin?"

Onun yumuşak, çekingen önerisi beni kendimden tamamen utandırdı. Onu kucağıma çektim ve kalın bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Özür dilerim, Tilly." Gülümsedim. "Şu anda bunu çok sık söylüyorum galiba."

"Seni affediyorum."

"Neden affettiğini bilmiyorum."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve söylemek üzere olduğu şeyi yuttu.

"İsteğin var mı?"

"Evet, bu gece külot giymek istemiyorum."

Kız kıkırdadı. "Marketten getirmek istemiştin." "Kasıksız külot mu?"

Omuzları ile aynı anda başını da salladı. "Onların stoklarında olduğunu sanmıyorum."

"Yazık. Bir gelir kaynağı kaçırıyorlar."

Gözleri, ilk tanıştığımız zamanki gibi parıldıyordu. Bazen ben de rol yapmıyordum. Onu öptüm, sonra kucağımdan inerken poposuna bir şaplak attım.

"Dikkatli sür. Daha iyisi, şoförüm seni götürsün." "Ben

sürebilirim. SoFlo hayatı yaşıyorum, bilmiyor musun?"

"SoFlo diye bir şey yok, sadece SoCal var."

"Olmalı." Bana gülümsedi ve el salladı. "Kendine iyi bak."

Kapı kapandı. Koltuk değneklerimi aldım ve garaj yoluna bakan pencereye doğru topallayarak yürüdüm. Birkaç dakika sonra, Jill benim üstü açık Ferrari'min direksiyonuna geçti. Bu arabayı sadece bir kez sürmüştüm ve bana uygun olmadığına karar vermişim. Satmayı düşünmüştüm, ama geniş bir gülümsemeyle ve rüzgâr saçlarını uçururken ne kadar mutlu olduğunu görünce, artık asla satmayacağımı anladım.

Masama döndüm ve Carly'ye mesaj atarak günün geri kalanındaki tüm toplantılarımı iptal etmesini söyledim. Tamamen başarısız olmuş gibi hissediyordum. Her gün gözlerimi açtığımda, olanları unuttuğum ve çok mutlu olduğum bir an vardı. Sonra gerçeklik yüzüme çarparak, hayatımın geri kalanını engelli olarak geçireceğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordum.

Henüz bununla barışamamışım. Belki de asla barışamayacaktım.

Carly her şeyi halledeceğini söyledi ve ben de bilgisayarı kapatmadan önce hızlıca "Teşekkürler" yazdım. Ekran karardı ve hızla düşen ruh halimi yansıtıyordu. Eski halimi özlüyordum, ama kendim gibi hissettiğim anlar bile bir tür işkence gibiydi, çünkü hiç uzun sürmüyorlardı. Kendimle vakit geçirmekten nefret ediyordum, bu yüzden neden birisi, özellikle de Jill, benimle vakit geçirmek istesin ki, bu soru çok sık aklımı kurcalıyordu.

Hâlâ beni sevdiğini söylememişti, ama davranışları sevdiğini gösteriyordu.

Ama ben de ona söylememiştim.

Peki, söyledim mi? Yoksa yalnız kalmaktan o kadar korkuyordum ki, vurulmamış olsaydım kendim için seçmeyeceğim bir geleceğe mi sarılıyordum?

Cevabım yoktu.

"Blaize." Renata ofisimin kapısını çaldı. "Bir ziyaretçin var."

"Kim?" Kimseyi beklemiyordum. Ailemden kimse Florida'da değildi ve olsalar bile, ansızın uğramazlardı. Arayıp mesaj atarak, ben evde değilse ya da, ki bu günlerde daha olası olan, onları görmek istemiyorsam, yolda olduklarını haber verirlerdi. Annem ve babam, ben ayağa kalkana kadar birkaç aylığına bu bölgede bir ev kiralamayı teklif etmişlerdi, ama ben bu fikri kesin bir dille reddetmişim ve kardeşlerimin de kendi hayatları vardı. "Yine Scarlett Rose gelirse, dışarıda olduğumu söyle."

Olanlar için Scarlett'i bir an bile suçlamadım ve uğradığı için, ayrıca beklenmedik ve gereksiz

pişmanlık. Bu, onunla en iyi arkadaş olmak istediğim ya da istediği zaman gelebileceğini düşündüğü anlamına gelmiyordu.

"Upton Barrick," diye cevapladı Renata.

Kaşlarımı çattım. Upton, ailemin çok sayıda iş yaptığı ROGUES şirketinde çalışıyordu, ama onunla pek fazla iletişimim olmamıştı. Birincisi, o Los Angeles'ta yaşıyordu, ikincisi ise onun iş ilgi alanları benimkilerle uyuşmuyordu.

"Onu içeri al." Koltuk değneklerimi masamın yanına dayadım ve sandalyemi kapıya doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra Renata, Upton'ı da yanında getirerek ortaya çıktı. Şaşkınlığımı gizledim. Birkaç yıl önce, kız kardeşini öldüren bir terörist bombasına maruz kalması sonucu yüzünün sol tarafında derin bir yara izi olduğunu tamamen unutmuştum. Dediğim gibi, çok sık karşılaşmadığımız için bu tür ayrıntıları unutmak kolaydı.

Ellerimle kendimi yukarı itip koltuk değneklerime uzandım, ama o bana oturmamı işaret etti. "Kalkma. Haber vermeden böyle davetsiz geldiğim için özür dilerim."

Sandalyeye geri oturmaktan ne kadar memnun olduğumu gizleyerek, masamın karşısındaki misafir koltuğunu işaret ettim.

"İtiraf ediyorum, merakımı uyandırdın."

Parmaklarını birbirine geçirdi. "Hemen konuya gireceğim. Baban beni çağırdı."

Kaşlarım alnıma kadar kalktı. "Babam mı? Neden?"

"Senin için endişeleniyor."

Midem bir şey tarafından sıkıştırılmış gibi hissettim. Bunun suçluluk, kafa karışıklığı mı yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordum. "Nedenini bilmiyorum. Ben iyiyim."

Başını eğdi, boş bir ifadeyle beni inceledi, ama gözleri onu ele verdi. İyi olduğuma inanmıyordu.

Ve haklıydı. İyi olmaktan çok uzaktım. "Bunu nasıl aldığımı biliyor musun?" Dişli izleri olan yara izini gösterdi

"Evet. Bomba, değil mi?"

"Doğru. Sırtım da yara izleriyle dolu. Hatırlayabileceğimden daha fazla ameliyat geçirdim, her biri bir öncekinden daha acı vericiydi. Ama kız kardeşimi kaybetmenin ezici acısı dışında, başa çıkması en zor olan şey duygusal çalkantıydı. Kendimi dış dünyadan kopardım, beni seven herkesi hayatımdan çıkardım. Kimseyle ilişki kurmak istemedim. Ve ruh halim..."

ruh halim..." Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Hizmetçim viski sürahisine zehir katmaktan kendini nasıl alıyordu, hiç bilemeyeceğim."

"Renata'ya fikir verme."

Onun çarpık gülümsemesinin, yara izi yüzünden zorla yaptığı bir şey olduğunu fark ettim. Bir an utanç duydum. Bazen, benden çok daha kötü durumda olan *birçok* insan varken, sanki acı çeken tek kişi benmişim gibi davranıyordum.

"Sana nasıl hissetmen gerektiğini ya da nasıl davranman gerektiğini söylemek için burada değilim, ama sana söylemek istediğim şey, seni anladığımı. Yaşadıkların, tanrım, dostum, çok zor. Duyguların bir roller coaster gibi, her gün başa çıkman gereken yeni bir cehennem getiriyor."

Şaşkınlığımı gizledim, ama sanki kafamın içindeymiş, düşüncelerimi okuyup, hissettiklerimi hissediyormuş gibiydi.

"Sen bunu nasıl atlattın?"

"Zamanla." Omzunu silkti. "İyileşmenin kısa yolu yok. Kolay değil, ama olacak. Ama yapabileceğin en kötü şey, seni en çok sevenleri hayatından çıkarmak. Nasıl bildiğimi sor."

"Bunu söylemek için Miami'ye kadar geldin mi?" Gülümsedim.

"Tabii ki hayır." Güldü. "Sen, ülkenin diğer ucundan gelip şömüne başında sohbet etmek için yeterince özel biri değilsin."

"Vay canına, teşekkürler." Gülümsedim. O da benim gülümsememe gülümsemesiyle karşılık verdi.

"İş için buradaydım ve babana, daha doğrusu babanın konuştuğu Ryker'a uğrayıp seni dinleyeceğime söz verdim." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Şimdi, gerçekten nasılsın?"

Elimi yüzüme götürdüm. "İyi günlerim ve kötü günlerim oluyor."

Biri diğerinden biraz daha ağır basıyor. Hangisi olduğunu tahmin etmenizi

bırakacağım." "Henüz başlangıç aşamasındayız. Bir yıl boyunca kendimi

dış dünyadan soyutladım. Bunu yapmayın.

berbat bir şey."

"Bir yıl mı? Tanrım."

"Evet. Zordu. Sonunda arkadaşlarım müdahale etti, benim durumumdan kurtulmam için bana eşlik edecek, benim deyimimle casuslar gönderdiler. Onlara o kadar kötü davrandım ki, hiçbirisi bir haftadan fazla dayanamadı. Belle gelene kadar." Gözleri donuklaştı ve sanki büyük bir sır saklıyormuş gibi görünüyordu.

"O, benim ruh halime sessizce katlanmayı reddetti"

on kat fazlasını bana geri verdi. Tanrım, ne kadar da sinirime dokundu."

Kıkırdadı. "Ama yine de, kederle başa çıkma konusunda biraz tecrübesi vardı."

Bu yorumu havada bırakarak, muhtemelen ilgimi test etmek istedi. Ben de tuzağa düştüm. "Neden?"

"Aynı bombada nişanlısını kaybetti, benim kız kardeşim de aynı bombada öldü, kardeşi ise belden aşağısı felç oldu."

"Tanrım."

"Değil mi? Zak ile konuşmalısın. Belle'in kardeşi. Sağlam bir adamdır. Yardımcı teknoloji bölümümüzü yönetiyor. İşe dönüşünü kolaylaştırmak için bazı önerileri olabilir. Ayrıca, çok iyi bir dinleyicidir. Depresyonun etkisini hissettiğinde sana destek olacak iyi bir arkadaş." Cebine uzanıp cüzdanını çıkardı ve bir kartvizit aldı. "Bu o. Onu ara."

Kartı elimde çevirdim. "Öyle yapabilirim."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Diğer tavsiyem ise Belle gibi bir kadın bulman, sana yalan söylemeyecek, iyileşmen için gerekli çabayı göstermen için seni zorlayacak birini bulman. Böylece bu zorlu dönemi düşündüğünden çok daha hızlı atlatabilirsin."

Karnımda kelebekler uçmaya başladı. "Onu çoktan buldum."

Upton yaklaşık otuz dakika kaldıktan sonra bir sonraki randevusuna gitmek için izin istedi. Bir süre onun söylediklerini düşündüm, onun ve Zak'in deneyimlerini kendiminkiyle karşılaştırdım. Onların durumu daha kötüydü, özellikle Zak'in. O bacaklarını sonsuza kadar kullanamaz hale gelmişti, Upton ise tek kız kardeşini kaybetmişti. Benim hala ailem ve Jill vardı ve işim ağır bir darbe almış olsa da, henüz yaşam desteğine bağlı değildi. Gücümü geri kazanır kazanmaz, her sorunu çözmek ve Kingcaid Cruises'ı eski yerine geri getirmek için kendimi bu işe adayacaktım.

Lanet olası ağacın tepesine.

iPad'imi kolumun altına sıkıştırıp, koltuk değneklerimi aldım ve verandaya çıktım. Verandadaki rahat bir koltuğa oturdum ve internette gezinmeye başladım. YouTube'da bir köpekle kedinin kavga ettiği bir video dikkatimi çekti. Kedi kavgayı kazanıp, poposunun üzerine oturup

pençelerini yalamaya başladığında, köpek köşeye çekilip somurtmaya başladı. Sonra bir haber uygulamasını açtım. Bunu yaptığımda, en üstteki haber değişti ve altta sarı bir *Son Dakika Haberleri* bandı döngü halinde akmaya başladı.

Kingcaid Cruises'da Cinayet ve Kargaşa. CEO suçlu mu?

Midemi bir ağrı sardı. Gözlerim kelimeleri beynime gönderebildiği kadar hızlı okuyarak makaleyi taradım. Siktir. Siktir, siktir, siktir. Her şeyi biliyorlardı. Serenity denize açılmadan önce rozet tarayıcılarla ilgili sorun, John'un beni gemide gezdirirken keşfettiğim kırık kapı ve ilk seferden önceki haftalarda ve aylarda meydana gelen birkaç başka sorun. Gazeteci, liderliğimi, karar verme yeteneğimi ve iki kişinin hayatını kaybetmesine neden olan olayda masumiyetimi sorguladı. Tek bilmedikleri şey, teknisyenin, silahlı saldırganın güvenliği atlatıp gemiye binmesinde oynadığı roldü.

Babamı aramak için telefonuma uzandım. Cebim boştu. *Kahretsin, içinde olmalı.* Kendimi ayağa kaldırdım ve topallayarak çalışma odama geri döndüm. Telefonuma ulaştığımda, babamdan, iki kardeşimden, Aspen'den ve her şeyi her zaman takip eden kuzenim Asher'dan birkaç cevapsız arama gelmişti. Önce babamı aradım.

"Gördüm."

"Panik yapma. Avukatlar hasar kontrolü için çalışıyor."

"Bu bir felaket, baba. Burada en ufak bir suçluluk kokusu bile varsa, bu bizi mahveder."

"Dediğim gibi, panik yapma. O noktaya gelmedik. Bu büyüklükteki projelerde komplikasyonlar olur. Bunu biliyorsun."

"Evet, ama insanların öldüğü projeler değil." Kanepeye çöktüm ve koltuk değneklerimi yere düşürdüm. "En azından teknisyen hakkında henüz bir şey çıkmadı, ama bu sadece an meselesi."

"İlle de öyle değil. Ben her şeyi hallediyorum."

"Evet, ama mesele de bu, değil mi baba? *Ben* de bu konuyla ilgilenmeliyim. Bu benim işim." Hat sessizleşti. Kesilmediğimizden emin olmak için kontrol ettim. Hayır. Hala bağlıydık. "Baba?"

"Bunu yapmamanı isterdim."

"Neyi?"

"Dünyayı omuzlarına yüklemeyi. Sen süper insan değilsin, Blaize. Bir dahisin, evet, ama süper insan değilsin. Kendine biraz zaman tanı."

Komik. Çünkü babam hiç rahat vermedi.

"Bırak ben halledeyim."

"Yeterince ilgileniyorsun. Ben hallederim, oğlum."

Jill'in barbekü biftekleriyle beni erkeksiliğimden mahrum bıraktığını sanıyordum.

Meğer babamın bıçağı çok daha keskindi.

"En iyisi bu olduğunu düşünüyorsan."

"Seni haberdar edeceğim. Söz veriyorum."

"Tabii ki." Telefonu kapattım. Babamla yaptığım bu konuşmadan sonra hissettiğim şeyi "ümitsizlik" kelimesi bile tarif edemiyordu. Kardeşlerimden birini arayıp bu konuyu konuşmayı düşündüm, ama içimden bir ses onların da babamla aynı şeyi söyleyeceğini söylüyordu. *Senin işin iyileşmek. Gerisini bize bırak. Yakında tekrar işinin başına döneceksin.*

Asıl soru, geri dönecek bir şey kalacak mıydı?

O lanet olası hikayeyi düşünürken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Bu yıkıcı yazıyı yazan gazeteci, şirketin gizli bilgilerini nasıl ortaya çıkarmıştı? Bir sızıntı olmalıydı. Ve eğer varsa, o pisliği derisi eriyene kadar kızartırdım. Verdiği zararın farkında değillerdi ve benim işim söz konusu olduğunda, affetmek benim için mümkün olmayan bir kavramdı.

iPad'imi alıp birkaç haber uygulamasını kontrol ettim. Her biri aynı haberi yayınlıyordu. Bundan kaçış yoktu. Babamın bir şey gönderip göndermediğini görmek için e-postama baktım. Göndermedi, ama başka bir e-posta dikkatimi çekti. Birkaç hafta önce, gemide yeniden bir araya geldikten sonra Jill'in adının geçtiği her haberi almak için Google uyarısı ayarlamıştım. Takip etmek için değil, daha çok onun kamuoyunda nasıl bir varlığı olduğunu merak ettiğim için. Şimdiye kadar aldığım tek uyarılar, onun bir veya daha fazla kitabından bahseden tuhaf kitap siteleri veya blog yazarlarıydı.

Bu seferki öyle değildi.

Bu seferki... bu

seferki... Lanet olası

korkunçtu.

Ve hepsi benim hatamdı.

Troller Jill'in peşine düşmüştü, kötü niyetli söylemleriyle kariyerleri mahvedebilecek, en azından bir kişinin huzurunu bozabilecek klavye savaşçıları. En popüler kitap sitelerinden birkaçına girdim. Son birkaç saat içinde yazılmış bir sürü tek yıldızlı yorum sayfalar doluydu. Okuyucuları, iki masum insanın ölümünden sorumlu bir şirketin CEO'su ile ilişki kuran bir yazarın kitaplarını satın almamaları veya desteklememeleri konusunda uyarıyorlardı.

Üç milyondan fazla izlenme sayısına ulaşan viral bir TikTok videosu bile vardı ve yorumlar Jill aleyhineydi.

Terli ellerimi şortuma sildim ve yıkıcı bir araba kazasından gözlerini ayıramayan meraklı bir seyirci gibi kaydırmaya devam ettim. Bu Jill'i mahvedecekti. Mevcut el yazmasıyla zaten bir sorun yaşamıştı, ancak sorunları çözmüş gibi görünüyordu. Ama yine de. Güven kırılğan bir şeydi, inşa etmesi zor, yok etmesi kolay.

En büyük korkularım gerçek olmuştu. Yaptığım hatalar sadece benim işimi mahvetmekle kalmamış, dolaylı olarak Jill'in işini de mahvetmişti.

En azından onun işini düzeltme gücüm vardı, bu süreçte kendimi mahvetsem bile.

Kendi işimin hayatta kalıp kalmayacağı ise henüz belli değildi.

Bölüm 30

Jill

**Bugünün haberleri yarının balık
ve patates kızartması kağıdıdır.
Umarım.**

Ferrari sürmek çok eğlenceliydi. Süper arabalar kavramını hiç benimsememiştim. Benim için araba, A noktasından B noktasına gitmek için kullanışlı bir araçtı. B'ye gitmek için kullanışlı bir araçtı. Bu kırmızı güzellikteki bir yolculuk fikrimi değiştirdi. Flavia bir rüyaydı.

Evet, ona bir isim vermiştim. Bu kadar güzel bir araba, aynı derecede güzel bir ismi hak ediyordu. Blay, sahiplik belgelerini bana devrederse, ona yıllarca cinsel hizmetler sunabilirim.

Ama bu işe yaramazdı. Zaten bedavaya vermiştim. Kahretsin. Pazarlık etmek için başka bir şey bulmam gerekecekti.

İçimden gelen düşüncelere gülümsedim ve Kelsey ile öğle yemeği için buluşmak üzere randevulaştığım restoranın önünde yavaşça durdum. Dışarıda olmak çok iyi geliyordu, içimde bir parça suçluluk hissi olsa da. Bu duyguyu bir kenara ittim. Kendimi onun gayri resmi bakıcısı olarak görsem de, onun yirmi dört saat hizmetinde olan tam zamanlı, nitelikli bir hemşiresi vardı. En iyi arkadaşlarımdan biriyle vakit geçirmek için birkaç saatlik bir molayı hak etmiştim.

Vale gelip kapımı açtı. Elini tuttum ve o kadar alçak bir arabadan inmek için derin bir çömelme hareketi yapmam gerekti. Flavia'yı birkaç kez sürdükten sonra kısa sürede çelik gibi kalçalarım olacaktı. Her gün spor salonunda ter dökmekten çok daha iyiydi.

Telefonum çaldı. Mesajı kontrol ettim. Kelsey verandada oturuyordu ve görünüşe göre ben bir cosmo içiyordum. Sadece bir tane içmek zorunda kalacaktım. Gün ortasında birkaç kokteyl içtikten sonra Flavia'yı terk edip Uber ile Blay'in evine dönersem, onun tepkisini tahmin edebiliyordum.

Onu götürebilir miyim diye ona sormamıştım bile. Ama yine de, garajındaki arabalardan istediğimi seçmemi söylemişti.

Garson beni restorandan geçerek su manzaralı terasa götürdü. Güneş, yüzeyde yüzen elmaslar gibi parılıyordu.

Kelsey, ben yaklaşırken ayağa kalktı ve beni o kadar sıkı kucakladı ki ciğerlerim isyan etti.

"Seni özledim. Aradığına çok sevindim." Gözlerini kısarak bana baktı. "Biraz solgun görünüyorsun, ki yazın ortasında Güney Florida'da olduğu düşünülürse bu endişe verici. Ayrıca son gördüğümde daha zayıfsın. Kendine iyi bakıyor musun? Çünkü kendine iyi bakmazsan o milyardere bir faydan olmaz."

"Ben de seni özledim. Ve iyiyim. Güneşlenmek yerine yazıyordum." Ben oturdum, o da oturdu.

"Öyle mi? Oh, Jill, bu harika. Manuskriptini düzeltmenin bir yolunu mu buldun?"

"Evet. Hikayeyi biraz farklı bir yöne çektim, ama okuyucuların devamında ne beklediklerini düşünmek yerine ilham perime kulak vermeye başladığımdan beri kelimeler akıyor. Ayrıca editörümde haber aldım, beni hiç zorlamıyor. Acele etmememi, programla ilgili sorunları şirket içinde halledeceklerini söyledi."

"Öyle de olmalı. Hayatın getirdiği olaylar ve bir süreliğine başka önceliklerin olduğu için seni terk edeceklerini düşünsen bile, senin gibi bir yeteneği kaybetmek istemeyeceklerdir."

"Bana 'söylemiştim' diyebilirsin. Seni masanın altında tekmelemeyeceğim. En azından çok sert tekmelemeyeceğim." Cosmo'mu yudumladım. "Vay canına, bu çok sert. Ben de su sipariş etsem iyi olacak."

Yemek siparişimizi verdik. Ben karides salatası, Kelsey ise biftek ve patates kızartması istedi. Garson masamızdan ayrıldıktan sonra, bana annemsi bir bakış attı.

"Gerçekte nasıl?"

Derin bir nefes aldım. "İnişli çıkışlı. Bazı günler, uçakta tanıştığım Blay gibi, gemide hepimizi büyüleyen Blay gibi. Diğer günler ise, sanki kişilik nakli geçirmiş gibi, herkese ve her şeye ters davranıyor. O günlerde onu hiçbir şey sakinleştirmiyor."

"Onun için kolay olamaz, ama aynı şekilde senin için de zor."

"Biliyorum. Addison birkaç gün önce aradı ve onu sevip sevmediğimi sordu. Sanırım 'yeterince' eklemeyi tercih etmedi. Merak ediyorsan, evet, seviyorum."

"Sen bir kahramansın, söylemeliyim. Bu kadar kısa süredir tanıdığım bir adam için hayatımı feda edebileceğimi sanmıyorum."

"Ama mesele de bu. Onu sanki sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. Zaman her zaman iyi bir ölçüt değildir. O benim ruh ikizim. Ve o beni yanında istediği sürece, ben de yanında kalacağım."

"Seni bırakırsa aptalın teki olur."

"Erkeklerin bazen aptal gibi davrandıkları bilinir." Kelsey güldü. "Bu komik çünkü doğru."

Lezzetli yemekler ve mükemmel bir ortamda sohbet ettik, ama ayrılma zamanı yaklaştıkça içime bir melankoli çöktü. Sarılmakla vedalaştık ve birkaç gün sonra arayıp tekrar buluşmak için randevu alacağıma söz verdim, umarım Addison da zamanında el yazmasını bitirirse o da gelir. Vale, Flavia'yı restoranın önüne getirdiğinde Kelsey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tamam, sana milyarder Blaize Kingcaid'i çekici kılan şeyin ne olduğunu bir daha söyle."

Gülerek, kaburgalarına sertçe bir yumruk attım. "Şaka yapıyorsun herhalde." "Yapıyorum, ama yine de." Islık çaldı. "Eminim bu, o ekşi ruh halini biraz

daha kolay hale getiriyordur." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve normalden birkaç saniye daha uzun süre bana sarıldı, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi. Geri çekildiğinde, tüm eğlence dağıldı ve geride ciddi bir Kelsey kaldı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, ara beni."

"Arayacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Sürücü koltuğuna oturdum ve yola çıktım, otoyola girerken açık pencereden elimi salladım. Çok uzaklaşmamıştım ki telefonum çaldı. Ekranı baktım.

Editöründü. Ne istiyordu? Kahretsin, umarım fikrini değiştirip, yine de orijinal teslim tarihine uymamı istememiştir. Yeni kitap iyi gidiyordu, ama onun keskin gözleri için henüz hazır değildi.

Telefonumu Blay'in araba sistemine bağlamamıştım, bu yüzden bir marketin otoparkına çekip durdum. Motoru durdurduğumda, arama sesli mesaja düşmüştü, ama onu geri aramak için telefonu elime aldığımda, tekrar çaldı.

"Samantha." Sesimi hafif ve olumlu tutmaya çalıştım. "Senden haber almak ne güzel. Nasılsın?"

"Pek iyi değilim. Sen de iyi olmayacaksın sanırım. Ama ne yaparsan yap, panik yapma."

Ne zaman biri "Panik yapma" dese, akli başında herhangi bir insanın ilk yaptığı şey paniklemek olurdu. Avuçlarım o kadar terlemişti ki, neredeyse telefonumu düşürecektim.

"Devam et."

"İnternette seni hedef alan birkaç trol var ve kitaplarının çoğuna bir yıldızlı yorumlar yazıyorlar."

Ağzım açık kaldı ve kalbim göğsüme çöktü. "Neden?" diye sordu. İnternette trolleme hedefi olmam için tek bir neden bile düşünemedim. Sosyal medya hesaplarımı profesyonel tutuyordum ve çevrimiçi varlığımı tartışmalı konulara karışmak için kullanmıyordum, konuşmaları kitaplara ve okumaya yönlendirmeyi tercih ediyordum. Benim için önemli olan buydu.

"Blaize Kingcaid ile ilgili."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Ben de biraz araştırma yapana kadar anlamamıştım. Bir gazetecinin gemide olanlarla ilgili içeriden bilgi aldığı ortaya çıktı ve hikayenin ana fikri, olanların suçunu senin adamına atıyor."

Tanrım. Zavallı Blay.

"Ama... Anlamıyorum. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Suç ortaklığı, Jill. Bu çok sık oluyor. Makalede kısaca da olsa adın geçiyor, ama sosyal medyanın nasıl olduğunu bilirsin. Bir kıvılcım yeter, bir bakmışsın ki elinde orman yangını var."

"Kahretsin." Alnımı ovuşturdum. "Peki ne yapacağız?"

"Halkla ilişkiler departmanımızla iletişime geçtim, onlar da hasar kontrolünü en öncelikli görevleri haline getirdiler. Bence tüm sosyal medya hesaplarında bir açıklama yapmalısın, ama metni biz hazırlayacağız. Sen sadece Jill tarzını katarsın."

Blay ve benim başımıza gelen bu felakete rağmen gülümsedim. "Jill'in tarzında mı?" "Aklıma öyle geldi. Ama işe yarar, değil mi? Bak, panik yapmamanı söylediğimde panik yapmama konusunda ciddiymdim. Bu tür şeyler genellikle fırtına koparır. Dayan. Geçer. Seninle iletişime geçeceğim."

Telefonu kapattı. Başımı direksiyona eğdim. Yayıncım önemli bir teslim tarihini kaçırdığım için beni bırakmayı düşünmüyorsa, bu son felaket onların fikrini değiştirmesine neden olursa onları suçlayamazdım. Kim masaya sadece sorun getiren bir müşteri ister ki?

Google'a gidip birkaç anahtar kelime yazdım. Bir saniye bile geçmeden, Samantha'nın bahsettiği makale aramanın en üstünde çıktı. Özetini anlamak için makaleyi gözden geçirdim. Orada, Blay'in en büyük korkuları siyah beyaz yazıyordu. Makale, hiçbir şey onun suçu olmamasına rağmen, onu suçlamaya çok eğilimliydi. Yazılı kelimeler, özellikle de günümüzde, insanların fikirlerini etkileme konusunda çok büyük bir güce sahipti. Blay aklını kaçırmış olmalıydı.

, özellikle de günümüzde. *Blay çıldırmak üzere olmalı.*

Kasten kendimle ilgili hiçbir şeyi aramadım. Özgüvenim zaten bıçak sırtındaydı. İhtiyacım olan son şey, hayatımın eserinin gürültücü ve güçlü bir grup çevrimiçi klavye savaşçısı tarafından mahvolduğunu görmektir. Daha azı için kariyerler sona ermişti. Yayıncılarımın bunu engelleyebileceğini umuyordum, ancak nasıl olacağını bilmiyordum. Bir şey bir kez internete düştüğünde, sonsuza kadar orada kalırdı. En iyi umudum, Samantha'nın dediği gibi, tek bir açıklama yapıp, sonra sessiz kalmak ve her şeyin geçip gitmesini dilemektir.

Bana pek sağlam bir strateji gibi gelmiyordu, ama başka ne yapabilirdim ki?

Kararlı bir şekilde, Blay'in evine koştum. Arabanı mülkün arkasındaki garağa götürmek için zaman harcamak yerine, arabayı ön tarafa bıraktım. İçeriye koştum.

"Blay? Blay, neredesin?"

Kafamı çalışma odasına uzattım. Boştu. Yatak odası da, mutfak ve oturma odası da boştu. Neredeydi bu adam?

Onu havuz başında otururken buldum, kaşları derin bir V şeklinde çatılmış, parmakları koltuğun koluna vuruyordu.

"Buradasın." Aceleyle yanına gittim ve çömelerek oturdum. "Editörüm aradı. Çok üzgünüm. Ama sorun yok. Bugünün haberleri yarının balık ve patates kızartması kağıdı olur."

Böyle büyük bir haber varken buna hiç inanmıyordum, ama ne düşünürsem düşünsem onun moralini yüksek tutmam gerekiyordu.

"Yarının balık ve patates kızartması kağıdı mı?" Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Dalga mı geçiyorsun? İşim mahvoldu." Parmağını bana doğrulttu. "Seninki de öyle. Benim yüzümden."

"Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. İnsanların hafızası kısadır. Başka bir skandal dikkatlerini çektiğinde hemen unutulur, ki, kabul edelim, yaşadığımız dünyada bunun için çok uzun süre beklememiz gerekmeyecek."

"Anlamıyorsun," dedi dişlerini sıkarak. "Büyük işlerin nasıl yürüdüğünü hiç anlamıyorsun. On binlerce insanın ipoteklerini ödemek ve ailelerini beslemek için güvendiği milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetiyorum. Sen ise geçimini uydurma hikayelerle sağlıyorsun. Bunlar hiç de aynı şey değil."

Ben yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. "Bu gereksizdi."

"Ama doğru." Düz bir bakışla ve taş gibi bir ifadeyle bana baktı.

"Acı çektiğini biliyorum, ama bana saldırman hoş değil. Ben senin günah keçin değilim."

Koltuk değneklerini kaparak sandalyesinden kalktı. Onu desteklemek için kolumu uzattım. Bana aşırı bir küçümsemeyle baktı. Kolumu geri çektim.

"Git, Jill. Git buradan. Artık burada olmanı istemiyorum." Ona şaşkın şaşkın baktım. "Bunu kastetmedin."

"Tabii ki ciddiym," diye bağırdı, yüzü kızardı. "Ben sana uygun değilim, sen de bana uygun değilsin."

İki adım attı, dengesini kaybetti ve düştü. Ona koştum, kolumu koltuk altından geçirdim. "Sana yardım edeyim."

Omzunu yukarı kaldırarak beni itti. "Ben yapabilirim. Senin lanet yardımına ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok. İngiltere'ye geri dön ve beni rahat bırak."

Kalbim göğsümde kurudu. Elimini göğsüme bastırdım, sanki kendime kalp masajı yapıyormuşum gibi içe doğru bastırdım.

"Gitmek istemiyorum. Seni seviyorum."

Ona daha önce söylemeliydim, ama hiç doğru zamanı bulamamıştım. Mükemmel olmasını istemiştım. *Sanırım bu konuda batırdım.*

Yüzü buruştu, ama acıdan değil. Aşağılama duygusundan.

"Ben seni sevmiyorum. Hiç sevmedim. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Aşk sandığım şey şehvetti. O kadar. Ve artık yok. Benim yerleşik bir hayat süren bir adam olmadığımı hep biliyordum ve son birkaç haftadır yirmi dört saat seninle birlikte olmak bunu kanıtladı. Öyleyse eşyalarını topla ve git. Biz bittik."

Benim yardımım olmadan bir şekilde ayağa kalktı. Zaten ona yardım edebilecek durumda da değildim. Parçalanmış kendimi bir araya getirmeye çalışmakla meşguldüm. Topallayarak eve girdi ve kapıyı çarptı. Bacaklarımın gücü kesildi. Tam zamanında bir sandalyeye tutundum ve üzerine çöktüm.

Bir saat içinde tüm hayatım paramparça olmuştu. Beni sevmiyordu. Hiç sevmemişti. Bunca zaman kendimi kandırmış, onun kötü ruh halini bir uzvunu kaybetmenin zorluğuna bağlamıştım. Oysa onun ruh halini bozan benim varlığımıydı.

Gerçeğin acı verdiğini söylerler.

Gerçek acı vermedi. Yok etti.

Bölüm 31

Blaize

**İstenmeyen bir ziyaretçi,
bacağımı kaybetmekten
daha kötüdür.**

İKİ GÜN ÖNCE, sevdiğim kadın beni terk etti ve dünyam karardı. Bir daha ışığı görebileceğimi sanmıyordum.

Bacağımdaki rahatsızlıktan çok daha ağır basan göğsümdeki sürekli ağrıya rağmen, aynı şeyi tekrar tekrar yapardım. Ve tekrar. Her gözümü kapattığımda, ona yalan söyleyip onu hiç sevmediğimi söylediğimde Jill'in yüzünün buruşan görüntüsünü görmeye devam etsem bile. En azından ikna ediciydim. İçimde yavaş yavaş öldüğümü bilseydi, benimle kalmak için her şeyden vazgeçecekti ve ben buna izin veremezdim. Beni çabucak unutacak, hayatına devam edecek ve kariyerini tekrar rayına oturtacaktı. Benimle ilişkisi olduğu sürece bunu yapamazdı.

Bunu Serenity'de olanların kefareti olarak adlandırın ve en azından benim açımdan iyi bir şey yapmış oldum. Jill'in taksiye binip kalbimi de onunla birlikte götürdüğünü gördükten sonra, tüm çevrimiçi kitapçıların CEO'larını aradım ve eğer temizlik yapıp o trol yorumlarının yüzde yüzünü kaldırmazlarsa, onlara büyük bir baş belası olacağımı açıkça belirttim. Hepsi de bu konuyu derhal inceleyeceklerine söz verdiler ve bu sabah, o yorumların hepsi silinmişti.

TikTok meselesi daha karmaşıktı. Bu videoları ortadan kaldırmak ve bu boktan fırtına dinene kadar ortaya çıkan diğer videoları da silmek için sektörün en iyi hackerlarından birini tutmuştum. Evet, bu yasa dışıydı, ama biri beni bu konuda arayacak olursa, ona bir kuruş atıp, umursayan birini aramasını söyledim.

Şu ana kadar videoları silmeyi başaramamıştı ve videoların sayısı giderek artıyordu, yorumlar o kadar iğrençti ki midemi bulandırıyor. Kalabalık zihniyeti, içinde yaşadığımız bu boktan dünyanın kanıtıydı. Jill'in tek "suçu" bana aşık olmaktı.

Benim suçlarım çok daha kötüydü.

Ayrıca, Jill'in benden ayrıldığına dair bir haber sızdırmam için basın danışmanımı kullanmış ve bu haberi mümkün olduğunca çok medya kuruluşuna yaymıştım. Böylelikle,

bu boktan durumun bir an önce sakinleşmesi ve Jill'in tüm bunları geride bırakması için bir şans olurdu.

Belki bir gün, bizim için geri dönüş yolu olurdu. Davranışlarımdan sonra beni geri kabul etmesini beklemiyordum, ama bu hayal geceleri uykuya dalmamı kolaylaştırıyordu.

Ön kapı zili çaldı. Ben aldırmadım. Renata kapıyı açıp gelen kişiyi gönderecekti. İnsanlarla görüşecek havamda değildim.

Hiçbir şey için havamda değildim. Jill'i kaybetmek, benim yüzümden olsa bile, kaydettiğim ilerlemeyi silip süpürmüştü. Kalıcı protezim, koltuk değneği veya baston olmadan yürümeyi öğrenmek, ya da o lanet tekerlekli sandalyeyi bir kez olsun arkamda bırakmak umurumda değildi. Daha önceki kararlılığıma rağmen, işe dönmek için bile heyecanlanamıyordum. Zaten her şeyi babam hallediyordu. Yetkililerle ve kruvaziyer işimin kamuoyundaki imajıyla ilgili kaydettiği ilerlemeyi benim mahvetmeme gerek yoktu.

Arka planda kalıp kontrolü ona bırakmak daha iyiydi. Bir milyardolarlık kruvaziyer gemisi endüstrisini bırakın, bir kürek teknesi şirketinin CEO'su olacak durumda değildim.

Ofisimin kapısı birden açıldı ve Aspen içeri girdi, mor saçları etrafında uçuşuyordu ve gözleri iki ateş topu gibi bana dikilmişti.

"Seni kim içeri aldı?" diye homurdandım.

"Renata." Ellerini beline koydu ve masamın üzerine eğildi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Lanet olası Renata. Kimseyi görmek istemediğimi söylemiştim. *Özellikle Aspen'i* de eklemeliydim. Neden burada olduğu belliydi. Ya Jill'i aramıştı ya da tam tersi. Kimin kimi aradığı önemli değildi.

"Seni de görmek güzel." Sırıttım. "O saç rengi, kızarmış yüzünle hiç uyumlu değil."

"Şaka mı yapıyorsun? Tanıdığım en iyi, en nazik insanlardan birini mahvettiğin halde şaka mı yapıyorsun?" Burun kıvırdı ve bakışlarıyla testislerime bir çatal saplamak istediğini belli etti.

Sıraya gir tatlım.

"Zaten sona ermişti. Zaten bitmiş bir ilişkiyi uzatmanın bir anlamı yoktu."

"Bir ilişkiyi bitirmek başka bir şey. Bunu acımasızca yapmak ise bambaşka bir şey. Sana ne oldu lan?"

Gözlerimi indirdim, sonra yavaşça kaldırdım. "Lanet olası bir bacağımı kaybettim ve benim yüzümden iki kişi öldü. Anla artık, Aspen. Tek heceli kelimelerle açıklamaya vaktim yok."

Yüzü morardı. En azından artık saçlarıyla uyumluydu.

"Tüm ailemiz içinde, sen" —parmağını bana doğrulttu—"Jill'i bu kadar incitebilecek son kişi olduğunu düşünürdüm."

İçimde titriyor olsam da, poker suratımı korudum. Aspen bir kan köpeği gibiydi. Gerçek duygularımı sezerse, ısrar edip ikna ederek kendine Baş Aşk Tanrısı rolünü üstlenirdi. Ama Serenity'de olanlar üzerimde bir kara bulut gibi asılı durduğu sürece, Jill'in kariyeri her zaman bir skandalın ya da başka bir şeyin ona sıçraması riskine maruz kalacaktı.

"Sadece onu korumak için, hislerim olmayan biriyle kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, öyle demiyorum." Davet beklemeden masamın karşısındaki sandalyeye oturarak homurdandı. Aspen bekleyecek bir kız değildi. Hiçbir şeyi bekleyecek türden bir kız değildi. İstedikini özür dilemeden alırdı. Onu kıskanıyordum.

"Ben sadece... Onu gerçekten seviyorum, Blaize." "O zaman onunla çık."

Yine öfkeyle, bu sefer burnundan nefes aldı. "Kasten anlamazlıktan mı geliyorsun?"

"Hayır. Sadece dürüstüm." Büyük bir yalan. "Bekle." O, şüphesiz başka bir cevap vermek için ağzını açarken, parmağımı kaldırdım ve telefonumu aldım. "Bunu cevaplamam lazım. Merhaba, Steve. Ne var?"

Steve, TikTok sorununu çözmesi için tuttuğum teknikerdi. "Bitti."

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Hat sessiz kaldı. Steve'i işe aldığımda onun az konuşan bir adam olduğunu fark etmiştim, ama bu bir rekor olabilir.

"İkisi de mi?" "Evet."

"Peki ya yeni sorunlar çıkarsa?" "Çıkmayacak."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Kısa bir kahkaha cevabım oldu. Tamam o zaman.

"Teşekkürler, Steve."

"Rica ederim."

Telefonu kapattı. Ben güldüm. Steve'in numarasını rehberimde saklayacaktım. Böyle bir adam her türlü konuda işe yarayabilirdi.

Aspen boğazını temizledi ve bana hala orada olduğunu hatırlattı. Ne yazık ki

"Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Seni ilgilendirmez. Neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü söylemek istediklerimi henüz bitirmedim." "Ne şanslıyım.

Devam et o zaman. Ben meşgulüm."

O, somurtarak, "Jill'e,

Daha nazik bir şekilde konuşabilirdin. O bunu hak etmedi."

Göğsüm sıkışmış gibi hissettim. Aspen burada kalıp Jill'in incindiğini ve benim suçlu olduğumu ne kadar uzun süre vurgularsa, umursamadığım izlenimini sürdürmek o kadar zorlaşıyordu. "Eski sevgilimin aileme koşup kurban rolü oynamasından hoşlanmıyorum."

Aspen iki elini de yumruk yapıp masama sertçe vurdu.

"Öyle yapmadı, seni pislik. Seni aramak istedim çünkü nasıl olduğunu merak ediyordum ve telefonuna cevap verip vermeme kararın rüzgârın yönüne göre değişiyordu, bu yüzden Jill'i aramak mantıklı geldi. İngiltere'ye döndüğünü söylediğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Ve bana pislik olduğumu söylemek için New York'tan uçağa mı bindin?" Zorla gülümsedim. "Boşuna yolculuk yaptın kuzen. Zaten biliyorum."

"Tanrı aşkına, Blaize."

Başını salladı, omuzları yenilgiye boyun eğmiş gibi çöktü. İyi. Belki yakında gider ve ben de kendime acımaya ve kendimi düzenli olarak hırpalamaya geri dönebilirim. Jill'in İngiltere'de, yalnız ve aramızdaki ilişkiyi bitirmemden dolayı acı çekiyor olduğunu düşünmektense her şey daha iyiydi.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum." O ateşli bakışıyla bir kez daha beni deldi. "Bu saçmalığa inanmıyorum. Jill'in peşine düşen troller yüzünden kahramanlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

Nasıl sakinliğimi koruduğumu bilmiyordum. Kalbim bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. Alnımda ter damlaları toplandı. Ofisimde hava çok soğuktu, dışarısı 32 derece olduğu için klima sonuna kadar açıldı.

"Çünkü eğer öyleyse, bu saçmalık. Bugünün manşetleri yarının çöpüdür."

Jill de benzer bir şey söylemişti. Ben aynı fikirde değildim. Benim ailemin ve benim başımıza gelen türden skandalların etkisinin geçmesi çok daha uzun sürerdi. Jill'in kariyeri o kadar uzun sürmeyebilirdi. Sürse bile, neden sevdiğim kadını bu kadar travmaya sokayım ki? *Bu da* beni pisliğin teki yapıyordu.

"Neden ayrıldığımı sana zaten söyledim. Lanet olsun, Aspen. Ne zamandan beri aşk hayatım seni ilgilendiriyor?"

"Arkadaşımın kalbini kırdığın zamandan beri, pislik herif."

"Yani, sen başka bir en iyi arkadaş edindiğin için ben hayatıma devam edemem mi?"

"Sana bunun demek istemediğimi söyledim. Sözlerimi çarpıtma. Kaybedeceksin. Jill'e ilişkinin bittiğini söyleme şeklin gereksiz ve acımasızdı. Sanırım senin gibi seri tek gecelik ilişkiler yaşayan biri, köpeğin osuruğundan daha uzun süren bir şeye karıştığında böyle olur."

"Güzel," dedim yavaşça.

Ofisime 5. kategori kasırğa gibi girdiğinden beri ilk kez dudakları seğirdi.

"Daha iyisini yapabilirim, ama yapmayacağım. Sen buna değmezsin." "Tanrıya şükür."

"Göt herif," diye mırıldandı. "Meraklı kaltak," diye karşılık verdim.

Bunun için düzgün bir gülümseme aldım. Ayağa kalktı. *Oh, iyi.*

Gidiyor.

"Geldiğin için teşekkürler. Çıkarken, dilinin bıraktığı izler için bana arnika kremi al."

"Ben gitmiyorum."

Kaşlarım alnıma kadar kalktı. "Anlamadım?"

"Hayır, özür dilemeyeceğim. Bunu hak etmedin. Jameson amcama birkaç gün burada kalacağımı söyledim. Bakalım sana biraz mantıklı konuşmayı öğretebilecek miyim."

Masamı kullanarak ayağa kalktım. "Burada kalmayacaksın."

"Kalacağımı göreceksin. Renata eşyalarımı çoktan yerleştirdi. Senin odanda yer yok değil ya. Mara ile görüştüm ve ona birkaç gün izin almasını söyledim. Zaten artık neredeyse kendi kendine yetebiliyorsun."

180 derece dönerek ofisimin kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü. O omzunun üzerinden bana bakarken ben hala sesimi bulamamıştım.

"Son bir şey daha. Üstünü değiştir. Saat birde öğle yemeği rezervasyonumuz var." Rahat bir el hareketi ile ortadan kayboldu ve kapımı açık bıraktı. Ne oluyor lan?

Bölüm 32

Jill

**Cesaret, korkularından kaçmak yerine
onlarla yüzleşmektir.**

Blay beni evinden kovalı bir ay geçmişti, keskin sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Eve dönüş uçağında o kadar çok ağlamıştım ki, kabin görevlileri ölmek üzere olduğumu ya da benzer bir şey olduğunu düşünmüş olmalılar. Her sabah gözlerimi açtığımda, göğsümdeki ağırlığın kaybolmuş olmasını umuyordum, ama gece boyunca daha da ağırlaştığını fark ediyordum.

Ancak bu sabah durum farklıydı.

Hâlâ acı çekiyordum, ama sonunda dikkatimi başka yere çekecek, sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey vardı.

Aslında iki şey vardı, ama bunlardan biri o kadar korkutucuydu ki, her düşündüğümde nefes almakta zorlanıyordum. Ama korkutucu şeyler iyi şeylerdi. Üniversitedeki bir hocam bir keresinde bana cesaretin, bilinmeyenden kaçmak değil, onunla yüzleşmek olduğunu söylemişti.

Omuz çantama birkaç şey koydum, hafif bir ceket ve şemsiye aldım. Londra'ya giden trenim otuz dakika sonra kalkacaktı ve istasyondan beş dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyordum, ama her zaman toplu taşıma araçlarına gereğinden çok daha erken varmayı alışkanlık haline getirmiştım, sonra da uzun süre beklemek zorunda kaldığımda hazırlıklı olduğum için kendime kızıyordum.

Samantha bu kitapta yaptıklarımı beğenmezse, çok yazık. Özellikle de kitabın büyük bir bölümünü değiştirmemi isterse, kitabı kendi başıma yayınlamaya karar vermiştim. Burada burada ufak tefek değişiklikler yapmayı sorun etmiyordum, ama kitabın büyük bir kısmı kalacaktı. 110 bin kelimenin tamamı. Bugüne kadar yazdığım en uzun kitap, bir bakıma sevgiyle yazılmış, bir bakıma da içimi boşaltan bir kitaptı.

Blay ile paylaştığımız zamanı, nasıl bittiğine rağmen kutlamanın bir yolu, ama aynı zamanda benim için, bana beklemediğim bir veda hediyesi veren adam olmadan belirsiz bir geleceğe bakma şansıydı.

Bakışlarım, dün sabah üst üste üçüncü gün kusduğumda yaptığım hamilelik testine kaydı. Kadınların hormonları

gözlerim kendiliğinden devrildi. Bu testleri bir erkek tasarlamış olmalı.

Kelebekler midemde uçuşuyordu. Bir bebek. Bir bebeğim olacaktı. Dün bu testi yüzlerce kez falan incelemiş olmalıyım. Emin olmak için üç tane daha test yaptım ve hepsi aynı sonucu verdiğinde sonunda inandım.

Bu, iki durumdan birinde gerçekleşmiş olabilirdi. Ya Barbados'ta ya da Blay'in kazasından sonra onunla tek seferlik seks yaptığımızda. Yarın doktora gidip uygun muayeneyi olana kadar, hamileliğimin çok erken aşamalarında mı yoksa üçüncü ayımda mı olduğumu bilemeyecektim.

İnanılmaz.

Ona söylemeli miyim, söylememeli miyim, henüz karar verememiştim. Bir yandan, bir çocuk babası olduğunu bilmeye hakkı vardı. Öte yandan, ya onu istemediği bir şeye zorlamak için tuzağa düşürdüğümü düşüneceğinden ya da benimle ya da çocukla hiçbir ilgisi olmak istemeyeceğinden endişeleniyordum.

Her iki senaryonun da sonu pek cazip gelmiyordu.

Ayrıca, hamileliğimin henüz başındaydım. Her şey olabilirdi. Bu kadar çok şey ters gidebilecekken ona söylemenin bir anlamı yoktu.

Gözlerim yaşardı ve midem bulandı. Kollarımı karnıma doladım. Bu hücre yığını şimdiden duygularımı kontrol etmeye başlamıştı. Beni bütün gece uykusuz bırakacak, ömür boyu idrar sorunları yaşatacak ve en sevdiğim tişörtüme kusacak sağlıklı, zinde bir bebekten başka bir sonuç düşünmeye dayanamıyordum.

Bunu tek başıma yapsam bile, lehime olan birkaç şey vardı. Güçlü bir kadındım; yetenekli, maddi olarak bağımsız ve en önemlisi esnek çalışabilen bir kadındım. Anlayışlı gibi davranıp, yaklaşan teslim tarihlerinde canavara dönüşen zorlu bir patronla uğraşmak zorunda değildim.

Yarım saat içinde trene binip Londra'ya doğru yola çıktım. Samantha'nın karşısına oturup "Bayıldım" sözlerini duyana kadar midemdeki düğümler çözülmecekti. Reddederse kendi kendime yayınlayacağıma dair yemin etmeme rağmen, yine de onun onayını arzuluyordum. Yayıncımla sadece bir kitap yayınlamış olsam da, editörümle tanıştığımız andan itibaren arkadaşlık kurmuştuk ve onun bazı kişisel deneyimlerimi içeren bir hikayeyi onaylaması benim için çok önemliydi.

Blay ve benim başımıza gelenleri, en çok satan kitabımın devamını yazarken kullandığımı medyaya veya okuyucularıma anlatmak niyetinde değildim. Kurgusal ve gerçek olayların birbiriyle örtüşmemesi için ayrıntıları yeterince değiştirmiştım.

İki buçuk saat sonra, Paddington İstasyonu'nda indim ve öğle yemeği telaşı başlarken, Londra'nın iç kesimlerinin nemli sıcağına çıktım. Takım elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılarında terleyen işçiler, bitmek bilmeyen öğleden sonraki toplantılar başlamadan önce bir şeyler atıştırmak için ofis binalarından koşarak çıkıyorlardı. Onların akın akın akışından kaçarken, Londra'ya geldiğim nadir durumlarda sık sık yaptığım gibi, bir işareti kaçırıp yanlış yöne mi yürüdüğümü merak ettim.

Samantha ile randevuma on beş dakika erken vardım, bu yüzden bir kahve ve bir dilim Madeira kek sipariş ettim ve pencere kenarında bir koltuk buldum. Telefonumda gezinirken, birkaç yıl önce yayınladığım bir kitaba yeni bir okuyucunun bıraktığı övgü dolu bir yoruma rastladım. Kendi kendime gülümsedim. Bu şey hiç eskimiyordu. Okuyucuların zaman ayırıp yorum yazmasını çok seviyordum. Bana kitap fiyatından başka bir şey borçlu değillerdi, bu yüzden hayatlarından zaman ayırıp benim hikayelerimi okuduktan sonra deneyimlerini paylaşmaları beni daha da minnettar yapıyordu.

Blay'in beni kovduğu gün maruz kaldığım troller, ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Yayımcılarımın halkla ilişkiler departmanının nüfuzunu kullandığını düşünmüştüm, ama Samantha'ya teşekkürlerimi iletmesini söyleyen bir not bıraktığımda, çevrimiçi perakendecilerle şanslarının yaver gitmediğini ve sosyal medya uygulamalarının Vahşi Batısı olarak bilinen TikTok üzerinde de hiçbir etkileri olmadığını söyledi.

Bu durumda tek bir seçenek kalıyordu: Blay bir şekilde bu yorumları silmiş olmalıydı. Ama neden? Beni acımasızca kovduğu için suçluluk duygusunu hafifletmek için bir veda hediyesi olarak mı? Sebebi ne olursa olsun, ona sessizce minnettardım. Bir gün bunu ona yüz yüze söyleyebilirim. Belki.

Sanki evren Blay'i düşündüğümü biliyormuş gibi, Aspen'den bir mesaj geldi. Blay'in ilerleyişi hakkında bana düzenli olarak bilgi vermeyi kendine görev edinmişti ve bir bağımlı gibi, ona durmasını söylememiştim. Onun itirazlarına rağmen, Blay'in evine nasıl zorla girdiğini anlattığında, yüzüme çok ihtiyacım olan bir gülümseme geldi. Hak ettiğini buldu. Aspen ona cehennemi yaşatacaktı ve o da Aspen'in evine girip ona ne yapması gerektiğini söylemesinden nefret edecekti.

Mesajı açtım ve bilgileri açgözlülükle içime çektim. Blay'e kalıcı protez takılmıştı ve Aspen'e göre, bu protezle çok daha iyi durumdaydı. Ayağa kalkıp yürüyor, rehabilitasyonunu işi kadar ciddiye alıyordu. Mara, Blay'in günlük işlerinde yardıma ihtiyacı kalmadığı için ayrılmıştı, fizyoterapisti de bunun en iyisi olduğu konusunda hemfikirdi. Hızlı bir cevap yazıp telefonumu çantama geri koydum. Samantha karşımdaki koltuğa oturdu. Ben bir şey söylemeden önce o konuştu.

"Bu, sevgili kızım, büyük bir başarı olacak. İlki daha iyi. Çok daha iyi. Elimden bırakamadım." Omuzlarım çöktüğünde, gözlerini işaret etti. "Bu torbaları görüyor musun? Senin suçun."

Gülerek, "Tanrım, Samantha, ne kadar rahatladığımı bilemezsin. Eğer beğenmezsen, kendi kendime yayınlamaya hazırdım," dedim.

Samantha'nın kaşları alnına kadar kalktı. "Tanrım, kızım. Sen deli misin? Hangi gezegende bunu sevmezdim ki? Her kelimeyi zorlukla yazdığını biliyorum, özellikle de senin o dahi yazar zihninde Arton ve Kenna'nın hikayesini çoktan tamamlamışken. *Pieces of Me'de* sonsuza kadar mutlu yaşamışlardı. Sonra bu kitapta, onları en korkunç koşullarda ayırıyorsun, sadece okuyucuya kalplerini kıracak bir son vermek için. Bu inanılmaz bir eser, Jill. İnanılmaz."

Vücudumun her hücresi rahatlamış bir şekilde ağladı ve o lanet olası hamilelik hormonları çıldırdı, gözlerimi durduramadığım gözyaşlarıyla doldurdu. Samantha hem endişeli hem de inanamayan bir ifadeyle bana baktı. Hiç sarılmayı seven biri olmayan o, masanın üzerinden eğilip elimi okşadı.

"Hadi ama. Ağlamana gerek yok." Bir avuç peçete alıp bana uzattı. "Göz yaşlarını sil, kızım. Yapacak işlerimiz var."

Gözlerimi sildim, burnumu sildim, sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Ben iyiyim. Sadece..."

"Rahatladın. Biliyorum. Anlıyorum. Egonu okşadım. Şimdi seni tekrar gerçeklere döndürüyorum. Dün gece Rosie ile konuştum ve ikimiz de, biraz şans, dua ve senin, benim ve tüm ekibin çok sıkı çalışmasıyla, orijinal baskı sayısını yapabileceğimiz konusunda hemfikiriz."

Rosie, yayıncımın patronu, Samantha'nın patronu ve işini demir yumrukla yöneten bir kadındı. Eğer orijinal baskı sayısını yapmak için elinden geleni yaparsa, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

İçimde küçük bir dans başladı, heyecan karnımı ısıttı. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Üç hafta sonra, kanepemde oturmuş, önümdeki sehpa *Echoes of You'nun* iki basılı kopyası duruyordu. Uykusuzluktan bitkin düşmüş, adrenalinle neredeyse on dokuz gün boyunca çalışmışım, ta ki son taslağımın kopyasını posta kutuma alana kadar. Yerel matbaacıma iki adet altın yaldızlı kitap bastırılmışım, ancak herhangi bir sızıntı olması ihtimaline karşı Rosie'nin onayını almam gerekmişti. Yine de Pete'e güveniyordum. Tüm taslaklarımı sorunsuz bir şekilde basmıştı ve bu sefer de bir sorun çıkacağını düşünmüyordum.

Ancak Rosie'ye iki kopya bastırıldığını söylememiştim. İkinci kopya ile yapmayı planladığım şeyi onaylamayacaktı.

Bir kopyayı elime aldım ve sayfaları dikkatlice çevirdim. Kitabı burnuma yaklaştırdım ve derin bir nefes aldım. Yeni bir kitabın kokusu gibisi yoktur. Kitap okumayı sevmeyen insanlar, burnunu kitaba sokup kokusunu içlerine çekmenin verdiği hazzı asla anlayamazlar.

İhtiyacım olan şeye döndüğümde, içim içime sığmadı. Blay'in bu kitabın bir kopyasını alıp ön kapağın içine yazdıklarımı okuduğunda nasıl tepki vereceğini tahmin bile edemiyordum. Rüyalarımda, yazdıklarımın onu harekete geçirecek gücü olduğunu hayal ediyordum. Beni arayıp affetmemi isteyecekti - ki ben de bunu seve seve yapacaktım - ve beni geri istediğini söyleyecekti.

Eğer yaparsa, tereddüt etmem.

Yapmazsa...

Onsuz hayatımın geri kalanını yaşamak için bir yol bulmak zorunda kalırdım, her ne kadar birlikte yarattığımız çocuğumuzda onun bir parçası her zaman benimle olsa da.

Kitabı çalışma odama götürdüm, masamın arkasına oturdum, en sevdiğim kalemi aldım ve ithafın hemen altına imzamızı ekledim. El yazısı bir not eklemeyi düşündüm, ama sonunda vazgeçtim. Kitabı bir kutuya koydum, köyün postanesine yürüdüm ve cesaretimi kaybetmeden önce teslim ettim.

Artık top Blay'deydi.

Bölüm 33

Blaize

**Göğsüne saplanan kızgın bir demir çubuk
hiç de hoş bir deneyim değildir.**

İHANET, başına geldiğinde beyninin gerçeği kabullenmesi birkaç gün süren şeylerden biridir. Bu süre zarfında zihin oyunlar oynar, seni iki zıt nokta arasında gidip gelir. Biri acı ve öfke, diğeri ise bir şekilde bunun doğru olmadığına dair inanamama. Mesajı yanlış anladığını düşünürsün.

Mesajı almıştım. Yüksek sesle ve net bir şekilde. Ve hiçbir şeyi yanlış anlamamıştım.

Bana bunu nasıl yapabilirdi?

İlişkimizi bitirdiğim için intikam mı aldı? Reddedilen bir kadın falan mı? Yoksa o gün yaşanan korkunç olayları, kâr elde edebileceği satılabilir bir ürüne dönüştürdüğünü gizlemek için zekice bir üslup kullandığını mı düşündü?

Sebebi ne olursa olsun, sonuç aynıydı. Kızgın bir demir çubuğu alıp göğsüme saplamıştı.

Ben son iki ayı onu yas tutarak ve onun affını kazanmam gerektiği gibi saçma bir inançla iyileşmeye çalışarak geçirirken, o zamanını bir kitap yazarak geçirmişti. Hayatımın ortasında patlayarak onu altüst eden yıkıcı bombayı canlı renklerle anlatan bir kitap.

Ailem ve asistanım Carly gibi sadece bilenlerin noktaları birleştirip iki ile ikiyi toplayarak dört elde edecekleri benim için önemli değildi. Önemli olan, Jill'in sayfaya döktüğü her kelimeyle gerçek yüzünü göstermiş olmasıydı.

Ve o, bunun beni *gururlandıracağını* mı sandı?

Gözlerim bir kez daha ithaf yazısına kaydı, ellerim kitabı o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemlerim beyazladı.

B'ye. Kendime inanmamı sağlayan adama. Teşekkürler.

Ona kendini o kadar çok inandırmıştım ki, o da bir hain haline gelmişti. Siktir et onu.

Son birkaç aydaki tüm acı, ter, kan ve gözyaşları artık benim için değersizdi.

Evimde gerçek bir yangın çıksaydı, o lanet kitabı alevlerin içine atar ve yanmasını izlerdim. Ama burası Miami'ydi.

O zaman barbekü yapalım. Ama önce...

Ayağa kalktım ve dengemi sağlamak için hala kullandığım tek koltuk değneğiyle çalışma odama yürüdüm. Tekrar ayağa kalkmak için deli gibi çalışmıştım, peki ne için? Jill beni hayalarımından vurduğunda dik durabilmek için mi?

Koltuk değneğini masama dayadım, sandalyeme çöktüm ve dizüstü bilgisayarımı açıp e-posta programına girdim. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçtu. Ona ismiyle hitap etmedim ve her zamanki imzamlarla bitirmedim. İki cümle yazdım.

Hayatımın en kötü anını para kazanma fırsatına mı çevirdin?

Ne tür bir insan böyle bir şey yapar?

Gönder tuşuna bastım ve dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım. Dört hafta önce New York'a döndüğünden beri ilk kez, Aspen'in burada olmasını diledim, sırf öfkemi dökebileceğim biri olsun diye, onun bunu alınmadan kabul edeceğini bilerek.

Aklımdan pek çok soru geçti. Onun kariyerini kurtarmak için ilişkimizi bitirmeseydim, yine de aynı şekilde o romanı yazmış olur muydu? Buradayken üzerinde çalıştığını söylemişti, ama bana bakmama izin vermemişti. Sebep bu muydu? Yoksa ilişkimizi bitirdikten sonra taktik değiştirmiş miydi?

Umurumda mıydı ki?

Sandalyeyi döndürüp, araba yoluna bakan pencereye yöneldim. Gözlerimi kapatmama bile gerek kalmadan, Jill'in taksiye binerken, beyaz parmaklarıyla valizini sıkıca tuttuğunu ve neredeyse umutlu ama aynı zamanda kabullenmiş bir şekilde eve bir bakış attığını hayal edebiliyordum. Parçalanmış kendimi bir araya getirip onu bırakmıştım, doğru şeyi yaptığımı düşünerek. Özverili bir şey.

Ve tüm bu süre boyunca, o zehirli kalemimi harekete geçirmeyi planlamıştı.

E-posta programımın sesi mideme bir yumruk gibi çarptı. Yüzlerce kişiden gelen bir mesaj olabilirdi, ama öyle olmadığını zaten biliyordum. Dizüstü bilgisayarını tekrar açtığımda şüphelerim doğrulandı ve mesaj en üstte duruyordu. Jill'den bir cevap. Üzerine tıkladım, gözlerim satırları hızla taradı.

Sonuna geldiğimde burnumdan soludum. Üzgünüm, hadi oradan. Bunu nasıl kabul edeceğimi sanıyordu? Beni gururlandıracağını yazacak cesareti vardı. Bu kadın deli miydi? Ve beni incitmek istemediğine dair saçmalıklar. Ne zırvalık.

Beni incitmek istememişse, bu teoriyi seve seve test ederdim. Bir cevap yazdım.

Eğer bu kadar kötü hissediyorsan, yayını geri çek.

Cevap neredeyse anında geldi, sanki benim cevabımı bekliyormuş gibi, parmakları klavyede hazır bekliyordu.

Korkarım bunu yapamam.

Kapağı kapattım, güç kablosunu çektim ve lanet şeyi ofisimin ortasına fırlattım.

Sanırım cevabımı aldım.

"Baban geldi."

Kafamı bilgisayarımın başına gömmüş, cevaplamak için heyecanlanamadığım sayısız e-postayı gözden geçirirken, başımı kaldırdım. Hiçbir şey beni sakinleştiremiyordu, işim bile. Hayatımın berbatlığından dikkatimi başka yöne çekmek için ihtiyacım olan her derde deva olacağını düşünmüştüm, ama konsantrasyonum bozulmuştu. Ne yaparsam yapayım, kendimi veremiyordum. Aklım başka yerdeydi ve kendimi herkesten koparmıştım. Her an bir sürü kedi sahiplenip, inziva hayatımı tamamlayabilirdim.

"Ne?" Renata'ya kaşlarını çatarak, sanki söylediklerini tam olarak duymamışım gibi bir soru sordum. "Neden?"

Aynı derecede aptalca bir soru. Renata, babamın bana haber vermeden Seattle'dan Miami'ye nasıl geldiğini nereden bilebilirdi ki? Son kısmın cevabını biliyordum. Ona zahmet etmemesini söyledim.

Renata benim sorumu mantıklı bir şekilde görmezden geldi. "Onu içeri alayım mı?"

Artık reddedemezdim, değil mi? Başımı eğerek ofis koltuğuma yaslandım ve ellerimi kucağımda birleştirdim, babamın beni yetiştirdiği sakin ve kontrolü elinde tutan oğul imajını yansıtıyordum. İçim ise bambaşkaydı. Midem bulanıyordu ve ensemden karıncalanma hissi vardı, tüylerim diken diken olmuştu.

Babamın buraya gelmesinin tek bir nedeni vardı: müdahale etmek. En azından annemi getirmedi. İkisine karşı tek başıma hiç şansım olmazdı. Durum gerektirdiğinde çok sert ve acımasız olabiliyorlardı. Bütün bunlar yaşanmadan önce benim de biraz öyle olduğum gibi.

"Oğlum." Babam Renata'nın omzuna hafifçe vurdu, onu gönderme şekli buydu, ve ofisime girip kapıyı arkasında kapattı. "Seni görmek güzel."

Boğazımdaki düğümü yuttum, babamın yüzündeki endişe duygularımı yüzeye çıkardı.

"Ben de, baba." Masamın karşısındaki koltuğu işaret ettim. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Kaşlarını kaldırdı. "Benim, oğlum. Baban. Hatırlamadığın bir partide elini sıkıttığın bir iş arkadaşın değil." Oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Annen senin için endişeleniyor. Ben de öyle. Kardeşlerin de. Bütün aile endişeli. Konuş benimle. Sana yardım etmeme izin ver."

Kalbimi saran çelik kafes, babamın yumuşak sözleri onu eritmiş gibi açıldı ve kalbimi yüzleşmek istemediğim duygulara maruz bıraktı. Boğazımdaki yumru büyüdü ve ciğerlerime hava girmesini engelledi.

"Ben iyiyim." Yalan söyledim, sesim kısılmıştı. "Endişen yersiz."

Başını yana eğdi. "Oğlum. Otuz bir yıl önce annen seni kollarıma verdiğinden beri, ben bu dünyadaki en gururlu baba oldum. Ve *hala* o gururlu babayım. Sen ve kardeşlerin benim en büyük başarılarımsınız. Annen ve ben üç harika çocuk yetiştirdik. Lütfen bana yalan söyleme. Ne bana, ne de kendine."

Baraj o kadar az çabayla yıkıldı ki, beni şaşırttı. Gözlerimden yaşlar döküldü, yanaklarımdan sel gibi aktı. Ailemin geri kalanı burada olsaydı, annem beni sıkıca kucaklayıp boğazımı sıkardı, Kadon acımasızca benimle dalga geçerd ve Nolen kemiklerimi kırarak kadar sertçe sırtımı okşardı. Ama babam sadece orada oturdu, tek yaptığı masamın üzerine bir mendil atmaktı. Babam, dünyada hala pamuklu mendil kullanan

dünyada hala pamuklu mendil kullanan birkaç kişiden biriydi. Bu tanıdık hareket dudaklarıma hafif bir gülümseme getirdi.

Gözlerimi sildim ve burnumu sildim. "Sanırım bunu geri istemiyorsun?"

"Yıkanmışsa, evet. Sümük doluysa, hayır."

Göğsümden sessiz bir kahkaha yükseldi.

"Şimdi konuşmaya hazır mısın?" diye ısrar etti babam.

"Hayır. Ama konuşana kadar gitmeyeceksin, değil mi?"

Babam sadece çenesini çıkardı ve koltuğuna geri yaslandı. Nefesimi tuttum, bu da bana düşüncelerimi toparlamak için birkaç değerli saniye kazandırdı. Konuşmaya başladım ve bir kez başladım mı, duramadım. Yola çıkmadan önce endişelendiğim her şey dökülmeye başladı. Sayısı giderek artan önemsiz sorunlar, her biri güvenimi kemiriyordu. Kalkıştan birkaç gün önce bozulan rozet tarayıcıları, açık bırakılan güvenlik kapısı, o teknisyenin gemimde iş bulmasını sağlayan benim tasarladığım süreçler. Kaybedilen hayatlar için hissettiğim suçluluk ve başarısızlıklarımın Kingcaid markasına verdiği zarar. Konuşmam bittiğinde, bir hafta boyunca mutlu bir şekilde uyuyabilirdim.

Babam beni bir kez bile kesmedi ve ben susduktan sonra bile sessizliğini koruyarak, derin düşüncelere dalmış bir şekilde çenesini okşadı.

"Konsept aşamasından ilk seferine kadar kaç gemiyi denetledim?"

Bununla nereye varmak istiyor? Kafamda saydım. "Dokuz." "Peki bunlardan kaç tanesi sorunsuz geçti sence?" *Ah. Demek oraya varmak istiyor.* "Hiçbiri" diye tahmin ediyorum.

"Doğru. Öyleyse bana şunu cevapla evlat. Neden projenin sorunsuz geçeceğini düşünüyorsun? Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun? Lütfen bilgeliğini paylaş da ben de yönetim kurulunun geri kalanıyla paylaşayım." Alaycı sözlerine çarpık bir gülümseme eşlik etti.

Aylardır ilk kez, kahkahayı patlattım. "Eh, ben ailenin dahisiyim."

Gülümsemesi genişledi, gözleri parladı. "Doğru. Keşke hepimiz böyle entelektüel ustalar olsaydık. Bak, şaka bir yana, gemilerde her zaman bir şeyler bozulur. Bunu biliyorsun. Serenity gibi bir yapı, her zaman normalden fazla sorun yaşayacaktır. Ama o gün olanlar senin hatan *değildi* ve suçluluk duygusunu omuzlarına yüklemeni kabul edemem. Her ayrıntının ve her hatanın sorumlusu sen değilsin.

Bizimki gibi büyük bir şirkette her ayrıntıyı takip etmek fiziksel olarak imkansız. Bu yüzden ekiplerimiz var."

Görüşümü savunmak için ağzımı açtım. Ekipler, evet, ama CEO ben olduğum için sorumluluk bana aitti.

Babam önce konuştu. "Ve sakın, CEO olduğun için sorumluluk senin üzerindeymiş gibi, sanki tüm hataları ve kazaları gerçekleşmeden önleyebilecek mükemmel bir insan olman gerekiyormuş gibi konuşma." Ayağa kalktı ve ellerini masamın üzerine koydu. "Sen. Sorumlu. Değilsin. Beni duyuyor musun, evlat? Çünkü kulak çekilmeyecek kadar büyük değilsin."

"Jill de aynı şeyi söyledi."

Babam oturduğunda dudakları inceldi. "Jill akıllı bir kız. Böyle bir kadını elinden kaçırmakla aptallık ettin, evlat."

"Baba, neden ayrıldığımızı biliyorsun. Onun kariyerinin benimkiyle birlikte mahvolmasına izin veremezdim. Ama bana affedemeyeceğim bir şey yaptı."

Babamın kaşları ortada birleşti. "Ne yaptı?"

Ayağa kalktım ve ofisimdeki bir duvarı kaplayan kitaplığa gittim. O lanet şeyi neden henüz yakmadığımı anlayamıyordum. Belki de tam da böyle bir durum için saklamıştım. Kitabı babamın önündeki masaya attım.

"Bir roman yazdı, ama bu kurgudan çok uzak. Hayatımın en kötü dönemini alıp para kazanmak için kullandı."

Kitabı eline aldı, çevirdi, sonra sayfaları karıştırdı. "Senin hakkında olduğu belli mi?"

"Bana göre, evet."

"Peki ya çevrenizdekiler için?"

Omuz silktim. "Muhtemelen değil. Ama mesele bu değil, baba." "Öyle mi? O zaman mesele ne?"

Kasten anlamazlıktan mı geliyordu? "O kitabı yazmamalıydı!" diye bağırdım, öfkem yüzeye çıkıyordu. Babamın benim tarafımda olması gerekirdi. "Bana sormadan yazmamalıydı."

"Birçok yazar ilginç hikayeler yazmak için kendi deneyimlerinden yararlanmaz mı? Seni kötü gösteriyor mu?"

"Bilmiyorum. Sadece birkaç bölümü gözden geçirdim. Ama ana fikri anladım."

Babam alnını ovuşturdu. "Kafam karıştı. Jill, seninle paylaştığı deneyimi yazdığı için kızgınsın, ama bunu sadece sen ve

belki bir avuç yakın arkadaşın senin olduğunu bilebilirdi. Ve bunu, okumadığın bir romana dayanarak mı yaptın?"

Sessiz kaldım. Anlamıyordu.

"Kitabın genel konusu nedir?"

Omuzlarımı silktim. "Aşk hikayesi, sanırım." "Hmm." Babam kitabı açtı. "Ne güzel bir ithaf."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesimdeki alaycı tonu gizleyemedim.

"Aslında, öyle düşünüyorum." Babam kitabı geri koydu. "Oğlum, bir dahi olmana rağmen, bazen aptal olabiliyorsun."

Sırtım dikleşti. "Bu ne anlama geliyor?" "Bu, birkaç gündür tanıdığın bir kadının, vurulduktan sonra

. İki hafta boyunca her gün hastanede senin yanında kaldı. Kendi evini ve ülkesini geride bırakarak seninle birlikte evine döndü. Seni sağlığına kavuşturdu ve sen imkansız bir huysuz olsan bile sana olan sevgisinden vazgeçmedi. Sadakatine teşekkür etmek için onu terk ettin, ki bu arada ben buna katılmıyorum. Buna karşılık, seninle geçirdiği zamanları anlatan bir aşk hikayesi yazdı, sana ithaf etti, sana güzel, imzalı bir kopyasını gönderdi ve ona kızan sensin?" Başını salladı. "Kızgın olmak için her hakkı olan kişi o, sen değilsin."

"Bana sormalıydı," diye tekrarladım, ağzım çoktan yaşlı olduğum halde surat asmaya çalışıyordum. Babamın benim tarafımda olacağını, öfkeme katıldığını düşünmüştüm. Ne kadar yanıltılmışım!

"Peki sorsaydı, ne cevap verirdin?" "Hayır."

"Aynen öyle." Bir kez daha ayağa kalktı. "Şöyle yapacağız. Sevdığım sahil kenarındaki o yere gideceğiz, güzel bir akşam yemeği ve bir şişe iyi şarap içip gün batımının tadını çıkaracağız. Sen de bana, o harika kıza af dilemeye layık olmak için eskiden olduğun adama nasıl geri dönmeyi planladığını anlatacaksın."

Bölüm 34

Jill

Sonuçlarla yüzleşme zamanı.

DÖRT AY SONRA...

"Bu büyük bir hataydı." Terli ellerimi bir kağıt mendille sildim, kalbim çok hızlı atıyordu. Bu kadar paniklemek bebek için iyi olamazdı, değil mi? Elimi genişlemiş karnımın üzerinde gezdirdim, hala ne kadar büyüdüğüme inanamıyordum.

"O kadar da büyük değil." Addison sırtıttı. "Son birkaç hafta en çok büyüdüğün haftalar derler."

İnledim. "Tanrım, bana bunu söyleme."

"Beni tanırsın, bebeğim. Ben gerçek perisiyim."

Kelsey ve Raya, yayıncımın benim için ayarladığı geniş salona doğru ilerlediler. Burada, edebiyat dünyasının en etkili isimlerinden bazılarına ve birkaç önemli film yapımcısına *Echoes of You* kitabımdan bir bölüm okuyacaktım. Bu fikir bana önerildiğinde, kariyerim için iyi bir adım gibi gelmişti. Şimdiyse... bu, hayatımın en kötü kararı olabilir.

Tabii, bu ve Blay'e bebekten bahsetmemek. Ama bana gönderdiği öfkeli e-postadan sonra cesaretimi kaybetmişim. Ona kitabı göndererek aramızda bir diyalog kanalı açılacağını ummuştum. *Sanırım bu konuda büyük bir hata yaptım.* Sonra haftalar aylara dönüştükçe, ona söyleme düşüncesi gittikçe zorlaşmıştı ve şimdi yarattığım karmaşadan bir çıkış yolu göremiyordum.

Ya da daha doğrusu, *ikimizin* yarattığı karmaşadan. Bu durumun tüm suçunu üstlenmeyi reddettim.

Kızlarımın çevremde, onların pozitif enerjisini ve cesaretlendirmesini içime çektim ve yavaş yavaş kalp atışlarım normale döndü. Bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken, orada oturup, gelecekteki başarıyı belirleyecek bir grup yabancıya birkaç bin kelime okumaktı.

Kolay iş, değil mi? Keşke öyle olsaydı.

"Başarabilirsin Jill." Kelsey bana cesaret verici bakışlarından birini attı ve omzumu sıktı.

"Ya sahneye çıkarken ayağım takılır ve yüzüstü düşersem?"

"O kafa ile mi?" Addison güldü. "Olmaz bebeğim. Hemen ayağa kalkarsın."

"Ne komik birisin." "Doğru.

Mesleğimi kaçırdım."

Samantha görüş alanıma girdi, yüzünde Afrika kadar büyük bir gülümseme vardı. Bu tam ona göre bir işti. Onu yapması için zorlamalıyım. Bir saat önce geldiğimizden beri gülümsemeyi bırakmamıştı.

"Senin için hazırlar."

"Ben onlara hazır değilim."

Samantha gözlerini devirdi. "Hamilelik hormonlarını anlıyorum, ama büyük kız külotunu giy, Jill, ve oraya çık."

Samantha'nın empati yeteneğinin CliftonStrengths ölçeğinde hiç yer almadığını söylemiş miydim?

"Sen tam bir kalpsin."

"Orada bir tuğla sallanıyor, Jill." Göğsünü işaret etti ve güldü. "İngiliz Edebiyatı profesörümün dediğine göre öyle."

"Tam isabet."

Hayali bir şeyi omuzlarından silkeledi. "Teflon kaplı ve gururlu."

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurup gözlerimi kapattım ve çok da uzak olmayan bir gelecekte tüm bunların sona ereceği ve deniz kenarındaki küçük kulübeme geri dönüp kendimi bir sonraki projemle meşgul edebileceğim bir zaman hayal ettim. Kariyerim için ne yapabilecekleri önemli değil, bir grup yabancıyla vakit geçirmekten çok karakterlerimle vakit geçirmeyi tercih ederdim.

Peynir gibi bacaklarımla, sahnede sallanarak ilerledim ve gürültülü alkışlar aldım. Eğer bir cin şu anda şişeden çıkıp bana bir dilek hakkı verseydi, benim yerime bir klonumu gönderip o lanet olası alıntıyı okutmak isterdim. Sürekli okuduğum tüm bu yapay zeka gelişmeleriyle, klonlamayı başarmış olmaları gerektiğini düşünürsünüz.

Benim için ayarlanan sandalye yüksek sırtlı bir sandalyeydi. Çok rahat değildi, ama en azından sonra kalkarken zorlanmayacaktım. Birkaç hafta önce, köyümdeki kahve dükkanında rahat bir kanepede seçme hatasına düşmüştüm ve dükkan sahibi ile iki yardımsever müşteri, yani yerel kasap ve köy pubının sahibi, beni tekrar kaldırmak zorunda kalmıştı.

Sanki kafeini, eti ve alkolü bırakıyormuşum gibi görünüyordu, çünkü cesaretimi toplayıp bunlarla tekrar yüzleşmem için cehennem donması gerekirdi

Ellerim titreyerek, Samantha ve Rosie'nin önceden seçtiği bölümü açtım. *Kitaptaki en duygusal sahnelerden birini seçmelerine güvenebilirdim.* Ana kadın karakterim Kenna'nın bakış açısından anlatılan bu sahne, Arton'un doktorunun ona bir daha yürüyemeyeceğini söylediği andan hemen sonra geçiyordu. Blay'in başına gelenlerden farklı olsa da, tüm sahneyi göz yaşları içinde yazmıştım. Bu olay bana çok yakın olduğu için rahatsız ediciydi, ama hem Samantha hem de Rosie, evde gözleri yaşarmayanların sadece Samantha'dan daha az empati sahibi olanlar olacağını söylediler.

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim," diye başladım, gözlerim bana bakan insanlara kaydı. Dikkatin merkezinde olmaktan nefret ediyordum. Addison ve benim bu kadar yakın arkadaş olmamızın nedenlerinden biri de buydu. O her bakımdan benim tam tersimdi ve bu yüzden çok iyi anlaşıyorduk. "Size şu sahneyi okumak istiyorum..."

Gözüm odanın arkasında duran, kalçasını duvara dayamış, geniş göğsünü kollarını kavuşturmuş bir adama takıldı. Şık gri takım elbise, bembeyaz gömlek ve kobalt mavisi kravat giymişti, bu mesafeden bile kim olduğunu anlamak zor değildi. Gözleri karnıma düşüp sonra gözlerime yükseldiğinde şok olmuş ifadesini de anlamak zor değildi.

Sahnede, görünmeyen bir yerde duran Addison'a panikle baktım. O da kaşlarını çattı. Gözlerim tekrar Blay'e kaydı, sonra Addison'a döndü. Gözleri büyüdü ve bana kısa bir baş salladıktan sonra ortadan kayboldu.

O burada ne arıyordu?

Tanrım. Ondan hamileliğimi saklama kararımı nasıl açıklayacaktım? Birdenbire, bir zamanlar zihnimde çok sağlam ve kesin olan mantığım boş, zayıf ve bencil gelmeye başladı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Bugün okumayı seçtiğim sahne, kitapta en sevdiğim sahnelerden biri. Aynı zamanda yazması en zor olan sahne. Kenna, Arton'un teşhisini öğrendiğinde çektiği dayanılmaz acı, okurun da hissedebileceği kadar belirgin. Umarım siz de benimle aynı fikirde olursunuz."

Yukarı baktım. Blay artık salonun arkasında durmuyordu. Yaklaşan doğumum sayesinde birkaç beden büyüyen göğüslerimin arasına ter damlıyordu ve içimde korkunç bir önsezi vardı. Onun varlığını hayal mi etmiştim? Hayır. Oradaydı. Ama şimdi yoktu. Dikkatimi

dikkatimi sahnenin yan tarafına çevirdim. Addison hâlâ ortada yoktu. Onu şiddetli şiddet tehdidiyle gitmeye zorladığını tahmin ediyordum.

Onu daha fazla sevemezdim.

Blay'den hamileliğimi saklama kararım, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, birdenbire en bencilce davranış gibi geldi. Ona okumak üzere olduğum kitabın bir kopyasını gönderdikten sonra bana pislik gibi davrandıysa ne olmuştu? Bu, ondan bebek haberini saklamamı mazur göstermezdi. Romantik kitaplarda sıkça rastlanan gizli bebek klişesinden nefret ederdim, ama işte buradaydım, canlı versiyonunu yaşıyordum.

Midemi bulandırıyor.

Bir şekilde, ilk satırı okudum, sonra ikinciyi, ve üçüncü paragrafa geldiğimde, sinirlerim dağıldı, sesim her cümle ile daha da güçlendi ve yakında hala sevdiğim bir adamın haklı öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı bir kenara bıraktım. Çünkü öyleydin. Odanın diğer ucunda gözlerimiz buluştuğu anda, gömdüğüm duygular yüzeye çıktı ve onun kollarına atlayıp affını dilemek için çığlık çığlığa bağırarak beni sağır etti.

Son satırı okudum, o ana o kadar dalmıştım ki seyirciyi unuttum. Coşkulu alkışlar ve ayakta alkışlamalar başladığında, kendimi geri getirdim ve onların cömert övgülerini parlak bir gülümsemeyle kabul ettim.

Sonuçlarla yüzleşme zamanı.

Ayağa kalkarak herkese geldiği için teşekkür ettim, sonra kapanışı Samantha'ya bıraktım. Sahne dışına koştum ve Addison'a çarptım.

"O nerede?"

"Sakinleşiyor. Ona, sakinleşmezse seni görmesine izin vermeyeceğimi söyledim."

Alt dudağımı ısırdım, midem düğüm düğüm olmuştu. "Yani kızgın mı?" Oh, kimi kandırıyordum? Tabii ki kızgındı ve buna hakkı da vardı. Hamileliğimi gizli tutma nedenim zayıf ve anlamsız geliyordu.

"Daha çok kafası *karışık* diyebilirim. Şok olmuş da. Ve incinmiş. Bir sürü şey söyledi ama sadece birkaçı mantıklıydı."

Tanrım. "Bunlar delilikten daha kötü. Delilikle başa çıkabilirim. Deliliğe karşı çıkabilirim. Ama incinmek..." Kafamı salladım. "Bu beni mahvedecek."

"İsterseniz, birimiz sizinle gelebilir." Kelsey kolumu yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Ona söylemeliydim." Başımı salladım. "Doktorum doğruladıktan sonra hemen ona söylemeliydim, ama el yazmasını bitirmek ve teslim tarihlerine yetişmekle çok meşguldüm, sonra ona bir kopya gönderdikten sonra o kadar nefret dolu davrandı ki ben... Ben..."

"Harika iş çıkardın Jill." Samantha gülümsedi ve bana sarıldı. "Terry Sonnerham, film hakları için Rosie ile görüşme talebinde bulundu bile, başka yapımcılar da aynı şeyi yaparsa hiç şaşırmam." Ben zayıf bir gülümsemeyle karşılık verip daha da zayıf bir şekilde başımı sallayınca kaşlarını çatı. "Ne oldu? Mutlu değil misin?"

"Çok mutluyum. Bu harika bir haber."

"Çok mutlu mu?" Samantha güldü, arkadaşlarımin her birine baktı ve sonra bana döndü. "Yüzüne de bunu yansıtabilir misin?"

"Blaize burada," dedi Addison, sesi alışılmadık bir şekilde düz.

Ona kızgın bir bakış attım. Samantha benim editörümdü ve onu arkadaşım olarak görsem de, her şeyden önce iş ortağımdı. Onun işi, yazdıklarını parlatmak ve yazdıklarımın hepsinin boktan olduğunu düşündüğümde bana ağlayabileceğim bir omuz vermektir. Onun işi, bebeğin babası fiyaskosuna karışmak değildi.

"Oh." Yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum."

"Nerede o?" diye Addison'a tekrar sordum.

"Onu yolun karşısındaki kafeye gönderdim. Köşedeki pub'ın iyi bir fikir olmadığını düşündüm."

Çenemi indirdim. "Tamam, peki, en iyisi gidip..." Cümlenin sonunu getiremedim.

"Eşlik etmemi ister misin?" Kelsey tekrar koluma dokundu.

"Hayır. Ben hallederim."

Evet, tabii. Halledemem. Hiç de bile. Ama ona bir açıklama borçluydum ve başıma gelecek her türlü öfkeyi göğüslemeliydim.

Yeni doğmuş bir tayın bacaklarına benzeyen bacaklarımla yolun karşısındaki kahve dükkânına doğru sendeledim. Burası büyük zincirlerden biri değil, yerel bir işletmeydi ve içeri girdiğimde taze çiçekler ve vanilya mumlarının kokusu beni karşıladı. Eşiği geçtiğim anda Blay'in bakışları beni yakıp kavurdu, yeşil gözleri şaşkınlık ve büyük bir ıstırap ile doluydu. Ellerim içgüdüsel olarak karnıma gitti. Bakışları beni takip etti ve masanın tam önüne geldiğimde yüzüme doğru yükseldi.

"Merhaba." Sesim titredi, espresso makinesinin buhar çıkardığı ses ve mekanın genel gürültüsü nedeniyle neredeyse duyulmazdı.

Blay ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Bir şey içmek ister misin?"

Dudaklarımı ovuşturdum, çenesine bakıyordum çünkü lanet olası bir korkaktım ve gözlerine bakamıyordum.

"Şey, su iyi olur. Teşekkürler." Ceketimi çıkardım ve sandalyenin arkasına astım. Blay çenesini eğdi, gözlerindeki şaşkınlık ve incinmişlik yerini midemi bulandıran bir sertliğe bıraktı. Oturdum, sandalyemi onu uzaklaştırırken izleyebileceğim şekilde çevirdim. Topallaması yoktu. Her zamanki gibi otoriter ve kontrolü elinde tutan bir görünümü vardı. Kimse onun bu kadar trajik bir şekilde bir uzvunu kaybettiğini anlayamazdı.

Bir şişe su ve karışık taze meyvelerin olduğu plastik bir kapla geri döndü. Kaşlarımı kaldırdığımda "Vitaminler" dedi. "Yorgun görünüyorsun."

Muhtemelen ona, açıklanamayanı açıklamaktan korktuğum için bitkin göründüğümü söylemenin sırası değildi. Teşekkürlerimi mırıldandım ve plastik kapağı açarak, sulu bir ananas parçasını dudaklarımın arasına koydum. Tadı dilimde patladı. Ananas en sevdiğim meyvelerden biriydi. Blay suyun kapağını açtı, bana doğru itti, sonra yarısı bitmiş kahvesinden bir yudum aldı.

Birkaç saniye sessizce oturdu. B ana sert bir bakış attı. Ben de kıpırdanmaya başladım.

Sonunda, konuşmak için cesaretimi topladım.

"Açıklayabilirim."

Ellerini kucağında birleştirdi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Muhtemelen beni boğazlamaktan kendini

alıkoymak için. "Benim mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evet!" diye patladım. "Kimin olduğunu sandın ki?" "Nereden bileyim? Seni aylardır görmedim."

"Peki bu kimin suçu?" diye tersledim.

Diliyle yanağını dürttü ve avuçlarını gösterdi. "Bunu hak ettim."

"Evet, hak ettin."

"Ama bunu hak etmiyorum." Şişmiş karnımı işaret etti. "Buraya gelmeseydim, benim çocuğuma hamile olduğunu söyler miydin?"

"Evet."

Şüpheli görünüyordu. Onu suçlayamazdım.

"Sana söylemeye niyetliydim. Aslında, öğrendikten kısa bir süre sonra, aylar önce sana söylemeyi planlamıştım."

"O zaman neden söylemedin?"

"Çünkü bana sana olanları para kazanmak için kullandığımı söyledin. Ondan sonra cesaretim kırıldı."

Yüzü buruştu ve utanç belirtisi yüz hatlarını gerdi. "Söylediklerimi söylememeliydim."

"Eğer öyle düşündüysen, bunu söylemeye hakkın vardı. Bilgin olsun, bu doğru değildi."

"Şimdi anlıyorum."

Dik oturdum. Onun, benim onun acısından faydalandığım konusundaki inancını daha da pekiştireceğini düşünmüştüm. "Öyle mi?" Yüksek ses tonum, ne kadar şaşırdığımı ele verdi. "Nasıl olur?"

"Babam bana olayları farklı bir açıdan görmemi sağladı." Gözleri karardı. "Bunun bir aşk mektubu olduğunu söyledi. Öyle miydi? Niyetin bu muydu?"

"Bir bakıma, evet. Ayrıntıları yeterince değiştirdim ki okuyucular Arton ve Kenna'nın hikayesini bize dayandırdığımı anlamasınlar." Derin bir nefes aldım. "O uçakta seninle tanıştığımda, durumum pek iyi değildi. Bana büyük bir başarı ve bununla birlikte gelen tüm beklentiler yüklenmişti ve bu bana güven vermek yerine tam tersini yaptı. Yolumu kaybetmişim ve nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Sonra sen geldin ve her şeyi değiştirdin. Sen ve ben tanışmamış olsaydık, bu hikayeyi yazamazdım, çünkü ilham kaynağı olarak gerçek hayattaki olayları kullandığım için değil, sen bana kendime inanmamı, hayallerimin gerçekleşebileceğine inanmamı sağladığın için. Bu, sayfaya da yansdı ve sonuç... harika bir şey oldu. Benim mantığımı nasıl değerlendirirsen değerlendir, beni ne kadar kötü düşünürsen düşün, onların aşk hikayesinde tek bir şeyi bile değiştirmezdim. Bu kitap, sana ne kadar derinden aşık olduğumun bir göstergesidir."

"Peki ya şimdi? Hala beni seviyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım, bebeğin tekmelemesi ile elim karnıma gitti. "Evet."

"Söylediklerimden, yaptıklarımın sonra bile mi?"

"Evet." Yine iç geçirdim ve kuru boğazımı ıslatmak için suyumu aldım. "Sevdiğimiz kişi aynı şekilde hissetmiyor diye duygularımız yok olmaz."

"Ya aynı şekilde hissediyorlarsa, ama hatalarını fark etmek için çok uzun zaman alan inatçı, aptal birer ahmaklarsa? Ve aptallıklarını kabul ettiklerinde bile, sana gelip

"Kalbim bir an durdu. Bebek bir kez daha tekmeledi. Bu konuşmanın tamamını dinliyor ve benden olumlu bir yanıt vermem için beni zorluyor olabilir miydi?"

Kalbim bir an durdu, atışı aksadı. Bebek bir kez daha tekmeledi. Acaba tüm bu konuşmayı dinliyor ve benden olumlu bir yanıt vermeme mi istiyordu?

Ona gözlerimi verdim. "Peki onlar da aynı şekilde mi hissediyorlar?"

Yüzü buruştu ve masanın üzerinden elimi tuttu. Uzun bir aradan sonra onun tenini hissetmek içimi coşturdu ve isteyerek elimi uzattım.

"Evet, onlar da öyle hissediyor." Elimini dudaklarına götürdü ve avucumu öptü. "Seni çok özledim. Hayatımı kurtardın, ama ben seni uzaklaştırdım. O iğrenç trollerin peşine düştükten sonra kariyerinin mahvolacağından korktuğum için ilişkimizi bitirdim, sonra sen bana yaklaştığında gereksiz bir acımasızlıkla davrandım."

"Bu yüzden mi benden ayrıldın? İnternetteki taciz yüzünden mi?" Bunu hiç beklemiyordum. Tanrım, bu adam sahnede ya da filmlerde olmalı, oyunculuk yeteneği o kadar iyi ki.

"Evet. Kendi işimi mahvetmişim. Senin işini de mahvetmek için boş boş oturamazdım. Ama bir yıldızlı yorumları sildirdikten ve TikTok videolarını susturduktan sonra bile, seni aramaya cesaret edemedim. Halkla ilişkiler felaketini düzelterip anıların silinmesini bekleyene kadar seninle ilişki kurma riskini alamayacağıma inanmaya devam ettim. Sonra kitap geldi ve ben... aşırı tepki verdim. Babam ve terapistim olayları farklı bir açıdan görmeme yardımcı oldular."

Demek ki terapistte gitmiş. "Yorumları kaldırttın mı? Yayımcım denedi ama bir sonuç alamadı."

Bana çarpık bir gülümseme attı. "Bazen ben olmak işe yarıyor."

"Vay canına." Nefesimi verdim. "Bu büyük bir etki."

"Sanırım." Omuz silkti. "Gazeteci birkaç şirket e-postasına ulaşmış. Böylece, denize açılmadan önce yaşadığımız tüm sorunları keşfetmiş ve bunları kendi lehine çevirmiş."

"Nasıl?"

"Hâlâ araştırıyoruz. Kaynaklarının adını vermiyor. Belki de memnuniyetsiz bir çalışan? Bu tür bilgilere erişimi olan bir yönetici komitesi üyesi ya da bir yönetici üyesinin asistanı olmalı. Ama boş ver. Önemli değil."

Elimi iki eliyle kavradı. "Beni affet. Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim. Romanının kopyasını gönderdiğinde sana söylediklerim için özür dilerim."

. Bir sürü şey için özür dilerim. Sana gelmek için bu kadar uzun süre beklememeliydim, ama iyileşme sürecimde takılıp kaldım. Kafamdaki karışıklığı düzelterip kendi ayaklarım üzerinde durabildiğimde sana gelmem gerekiyordu. Buna erkeklik ya da gurur de, ama sana layık olabilmek için kendimi geliştirmem gerekiyordu. Beni geri kabul edersen, hayatımın geri kalanını sana ve bebeğimize telafi etmek için harcayacağıma söz veriyorum. İnatçılığım yüzünden çok şey kaçırdım. Bir saniye daha kaçırmak istemiyorum."

Göz yaşlarım yüzümden süzüldü. Aptal hamilelik hormonları. Bu günlerde her şeye ağlıyordum. Daha dün, süpermarkette kasada anahtarlarını kaybeden bir kadınla ilgili bir habere ağlamıştım, ama iyi kalpli bir samaritan onu bulup anahtarlarını geri vermişti. Haberlerin yavaş olduğu bir gün olmalıydı.

Elimi bıraktı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Bir şey söyle. Lütfen."

Gözlerine baktım, aşkın ateşi içimi sıcak lav gibi kapladı. "Seni seviyorum."

"Jill," diye fısıldadı ve ayağa kalktı. Masadan benim tarafıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. Kollarını belime doladı ve karnımın izin verdiği kadar bana yaklaştırdı. "Söylesene, İngilizler hala halka açık yerlerde sevgi gösterisi yapanları tutukluyor mu?"

İki elimi yüzüne doladım ve dudaklarını dudaklarıma çektim. "Buna değecek."

Bölüm 35

Blaize

Ya şimdi ya da asla.

ON AY SONRA...

Serenity, parıldayan Atlantik Okyanusu'ndan yükseldi, su seviyesinden iki yüz elli fit yükseklikte ihtişamıyla görkemliydi. Geçmiş geride bırakmak biraz zaman almıştı, ama on sekiz ay önceki o kader gününden beri bir yolcu gemisine adım atmamamın tek nedeni bu değildi. Hayatım ilginç bir dönüş almıştı ve eskiden işim beni her şeyden uzaklaştırırken, bu günlerde yeni bir takıntım vardı.

Aslında iki tane.

"Lukas, dikkatli ol." Jill, oğlumuzun yapışkan parmaklarından eriyen dondurmayı kaptı, ama o kadar geç kalmıştı ki, siyah tişörtümün üzerine birkaç damla damlamıştı.

Onu kalçama daha sıkı sarıldım ve öfkeli ifadesine gülümsedim. "Dostum, yüzünde ve ellerinde ağzındakinden daha fazla var."

O gürültüyle güldü, sonra kocaman bir gülümsemeyle yüzünü aydınlattı. Kalbim eridi. Hiç böyle bir sevgi yaşamamıştım. Dünyam oğlum ve yakında nişanım olacak kızla başlıyor ve bitiyordu. Tabii ki o, bu akşam en yakın aile üyelerimin ve en iyi arkadaşlarının önünde ona evlenme teklif etmeyi planladığımı bilmiyordu. Addison, Kelsey ve Raya'nın bizi beklemek için çoktan oraya gitmiş olduklarını bile bilmiyordu. Babam, halka açık bir yerde evlenme teklifi etmenin riskli olduğunu söylemişti, ama kibirli görünmek istemem ama onun evet diyeceğini biliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Kolumu beline doladım, başparmağımla kalçasını okşadım.

"İyiyim. Tüm kötü anılarımın bir anda geri gelmesinden korkuyordum, ama şu ana kadar aklıma gelen tek şey, birlikte geçirdiğimiz eğlenceli zamanlar." Güneşin ışığı gözlerinde parıldarken bana baktı. "O anıları yeniden yaşayabileceğimizi umuyorum. Özellikle Barbados'taki anıları."

Dudaklarım gülümsemeye uzandı. "Ah, Barbados." Lukas'ın tombul yanağına burnumu sürttüm, vanilyalı dondurma kokusuyla karışık bebek kokusunu içime çektim.

Onu Barbados'ta yaratmıştık. Belki bu sefer, bir erkek ya da kız kardeşi yapabilirdik. "Havuz mu, yatak odası mı?"

Titredi, ama soğuktan değil. "Belki ikisi de." "Bunu ayarlayabileceğime eminim."

"Bay Kingcaid, artık uçağa binebilirsiniz efendim."

Mürettebat üyesine başımı salladım ve Jill'in elini tuttum. Diğer herkes çoktan uçağa binmişti, ama ben, aniden bir tür travma sonrası stres bozukluğu ortaya çıkarsa diye sonuna kadar beklemek istedim. En son istediğim şey, yolcuların şirketin CEO'sunun sinir krizine girmesine tanık olmasıydı. Şirketimin itibarının düzelmesi aylar sürmüştü ve ben bunun tekrar bozulmasına neden olmak istemiyordum.

Terapistimden travma hakkında öğrendiğim kadarıyla, flashbackler her an ortaya çıkabilirdi, ama gemide Lukas'ı kucağımda, Jill'in yanında dururken, beni saran duygu büyük bir sevinçti. Şirketin patronu olabilirdim, ama bu gezi tamamen bir aile etkinliğiydi. Babam, günlük işlere karışmamam gerektiğini açıkça belirtmişti ve acil bir durum olursa onun ilgileneceğini söylemişti. Tartışmadan kabul etmem, işin beni tüketmesine izin veren adamdan ne kadar uzaklaştığımı gösteriyordu. Bacağımı kaybetmek, hayatta çok daha önemli şeyler olduğunu ve bunların başında güzel kızım ve inanılmaz oğlumun geldiğini öğretmişti bana.

Altı ay önce, sızıntının sorumlusunu bulmuştuk. Clickbait makalesini yazan gazetecinin kız arkadaşının, pazarlama müdürüm için çalıştığı ortaya çıkmıştı. Kız, müdürün gelen kutusuna erişebiliyordu, lansmandan önce yaşadığımız sorunlarla ilgili yönetim kuruluna gönderilen e-postaları okumuş ve bu bilgileri erkek arkadaşıyla paylaşmıştı.

Tabii ki, artık benim şirketimde çalışmıyor.

Yolcular keşif yaparken heyecanla coşuyorlardı, sürekli sohbetleri rahatlatıcı bir kaynak oluşturunuyordu. Geminin sunduğu olanakları keşfederken duydukları sevinci dinlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Kingcaid Cruises ile her zaman sunmak istediğim şey buydu. Her türlü isteği karşılamayı amaçlayan bir ortamda, çok ihtiyaç duyulan bir dinlenme fırsatı.

Asansörü bizimle paylaşan yolcuların hiçbiri beni tanımıyor gibiydi, ki bu geminin geçmişini düşününce, bu büyük bir rahatlamaydı. En son istediğim şey, ilk seferinde yaşananları tekrar anlatmaktı. O zamandan beri birçok sefer yapılmıştı, ama en büyük

endişem, en gurur duyduğum iş başarımın olanlarla sonsuza kadar lekelenmesiydi.

Sorumlu olan adamlara karşı açılan ceza davalarını takip etmemeye özen gösterdim, ama Scarlett geçen hafta bana sonucu bildiren bir e-posta gönderdi. Bana ateş eden adam, cinayet ve cinayete teşebbüs suçlarından ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Scarlett'in eski sevgilisi Jeremy ise cinayet komplosu suçundan on beş yıl hapis cezası almıştı. Ona bilgilendirdiği için nazik bir cevap yazdım ve o zamandan beri hiçbir haber almadım, ki almayı da beklemiyordum. O günün etkileri onu da en az beni etkilemiş gibiydi. Son duyduğum kadarıyla, kamu hayatından neredeyse tamamen çekilmiş, Wyoming'deki bir çiftlikte daha sakin bir yaşamı tercih etmişti.

Sahibinin süitinin kapısını açtım. Buz kovaşına konmuş bir şişe şampanya, bir notla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu. Jill onu aldı ve okurken gülümsedi.

"Babanızdan gelmiş. Yerleşip rahatlamamızı ve saat sekizde akşam yemeğinde görüşeceğimizi söylüyor."

Lukas kollarımda kıvranıyordu. Onu yere indirdim ve bacaklarını denerken ellerini tuttum. Henüz yürümeye başlamamıştı ama her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Çok geçmeden etrafta koşturmaya başlayacak ve biz de onu kovalarken ayaklarımızı yerden kesmeyecektik.

Tam da o anda, yastıklı poposunun üzerine gürültüyle düştü. Yorgunluk ve hayal kırıklığından dolayı ağlamaya başladı. Onu kucağıma alıp yüzüne öpücükler yağdırdım.

"Biri yorgunmuş. Onu uyutacağım, sonra bu şampanya şişesini alıp yatağa gidelim mi ne dersin?" Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii, çok yorgun değilsen."

"Saat kaç?"

Saatime baktım. "Beş."

"Hmm, üç saat. Bana yapmanı istediğim şey için yeterli zaman olduğundan emin değilim."

"O zaman oyuncakları da getirmiş olmam iyi oldu, değil mi?" İkinci yatak odasına giderken Jill'in kıcını boş elimle okşayarak göz kırptım. Personel, istediğim gibi beşiği kurmuştu. Lukas'ı yatırıp sıkıca örttüm. Kapıyı kapatmadan önce uykuya dalmıştı.

"Tamam o zaman, seksi. Sadece sen, ben ve bir şişe lu..." Kapının yüksek sesle çalınması, müstehcen konuşmamı böldü. Kaşlarımı çattım. "Kim olursa olsun, siktir git."

"Blay!" Jill kapıyı açmaya gitti. "Baban olabilir."

Omuz silktim. "Aynı cevap geçerli. Ayrıca, saat sekizde görüşeceğimizi söylemişti, yani o olamaz."

Kapıyı açtı ve bir anda bir grup kadın onu çevreledi, heyecan çılgınlıkları kulaklarımı deldi. İnledim. Lanet Aspen. Kuzenim bana pişmanlık duymayan bir gülümseme attı, Addison, Kelsey ve Raya aynı anda konuşurken Jill ortada şaşkın bir şekilde duruyordu.

"Bunu biliyor muydun?"

Sırıttım. "Olabilir."

Grup kucaklaşmasından kurtulup bana doğru geldi. Parmak uçlarında durarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Teşekkür ederim." "Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?"

"Evet."

Hâlâ kapının yanında durup hızla konuşan arkadaşlarına işaret etti ve gömleğinin üst iki düğmesini açtı.

"Onlara meşgul olduğumuzu ve daha sonra görüşeceğimizi söylemeyi gönüllü olarak kabul ettin."

"İyi şanslar."

Bunun üzerine, ana yatak odasına doğru yavaşça yürüdü ve gözden kaybolurken gömleğini yere düşürdü.

Lanet olsun.

"Çok iyi görünüyorsun." Jill'in saçlarını omzuma attım ve boynunu öptüm.

"Harika. Bir kızın, çocuğunun babasının anne ve babası, teyzeleri ve amcalarıyla akşam yemeğine çıkmadan önce duymak isteyeceği tam da bu."

Kıkırdadım, arkadan kollarımı ona dolayarak göğüslerini avuçladım.

"Umursamayacaklar."

"Ben umursuyorum." Bana yaslandı, ben başparmaklarımla meme uçlarını okşarken içini çekti.

"Bir gün, o İngiliz çekingenliğini senden çıkaracağım." "Sadece toplum içinde çekingenim."

"Oh, bunu biliyorum. İyi ki de öyle. Aksi takdirde, seni bırakmak zorunda kalırdım." Beni kaburgalarımın dirsek attı. Ben homurdandım ve geri adım attım. "Kötü niyetli."

"Sana zar zor dokundum."

"Kırılan kaburgam öyle düşünmüyor." Kapıyı açmaya gittim ve bu seyahat için özel olarak tuttuğum bakıcıyı içeri aldım. Sadece yetişkinlere özel bir gemi seyahatinde çocuk bakımı zorunlu bir hizmet değildi. Ben buna sahibi ayrıcalığı diyordum. Jill'e birden fazla kez kalıcı bir dadı tutma konusunu açmıştım. Her seferinde, benim önerime somurtarak ve kesin bir "Hayır" ile karşılık vermişti. Belki daha fazla çocuğumuz olduğunda fikrini değiştirirdi, ama şimdilik, yazma işini bebeğin programına göre yapıyordu ve bu düzenle oldukça mutlu görünüyordu.

"İçeri gel Diandra. Gitmeye hazırız."

"Telefon numaralarımızı aldın, değil mi? Ve eminim ki mürettebatın herhangi biri bizi anında bulabilir," dedi Jill, endişeyle kaşlarını çatarak.

"Rahat ol." Diandra ikimize de gülümsedi. "Gidin, iyi eğlenceler."

"Uyanırsa, buzdolabında hazır bir biberon var, onu hemen sakinleştirecektir."

"Jill. O bir profesyonel. Ve biz de birkaç güverte aşağıdayız."

"Biliyorum, biliyorum." Jill yüzünü buruşturdu. "Endişelenmek bir annenin hakkıdır."

"Elbette öyle," dedi Diandra dayanışma içinde. "Söz veriyorum, o iyi olacak." Jill, Lukas'ı bırakamayacağına karar vermeden önce onu kapıdan dışarı çıkardı.

ceketimi gizlice okşayarak nişan yüzüğünün yerinde olduğundan emin oldum. Asansörle yedinci güverteye inerken sinirlerim bozulmuştu. Umarım bu, gururun-ya da daha doğrusu, aşırı özgüvenin- düşüşten önce geldiği durumlardan biri olmazdı. Ailemin, arkadaşlarımın ve yolcularla dolu bir odanın önünde diz çöküp Jill'e evlenme teklif edeceğim, ama o hayır diyecek... Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

Grubumuz restoranın ortasındaki devasa bir masayı kapladı. Biz geldiğimizde herkes ayağa kalktı. Birkaç kucaklaşma ve birkaç dakika sonra Jill ve ben yerlerimize oturduk ve o anda onu kaybettim. Herkes onun dikkatini üzerine çekti, son romanını, bebeği, onu deli edip etmediğimi ve ceset gömme konusunda ipucu isteyip istemediğini sordu. Sonuncusu, Aspen'in nezaketi sayesinde, masanın altında keskin bir tekmeyle ödüllendirildi.

Yemekler getirildi, yenildi ve boş tabaklar kaldırıldı. Garsonlar son tatlı tabaklarını kaldırırken midem bulandı. Babam

bakışımı karşıladı ve bana cesaret verici bir şekilde başını salladı. Annem elini göğsüne koydu, Jill onun yönüne bakarsa her şeyi ele verecekti. İkimize de planımı anlatmıştım, ama ailenin geri kalanına söylememiştim. Ne yapacağımı bilen kişi ne kadar az olursa o kadar iyi olurdu.

Ya şimdi ya da asla.

Sohbet dinene kadar şarap kadehime kaşıkla hafifçe vurdum.

Ayağa kalkıp Jill'in omzuna elimi koydum.

"Öncelikle, ikimiz de geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz. Jill ve ben, olanlardan sonra buraya geri dönmek konusunda ne hissedeceğimizi bilmiyorduk, ama şeytanlarımızla yüzleşirken yalnız olmayacağımızı bilmek her şeyi çok daha kolaylaştırdı. Sonunda, bu bir sıkıntıdan çok bir sevinç oldu, ama bu, hepinizin yanımızda olmanızdan duyduğumuz minnettarlığı değiştirmiyor."

Ona baktım ve o da bana baktı, gözlerindeki sevgi o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki boğazım düğümlendi. Boğazımı temizledim, derin bir nefes aldım ve protez bacağıma indim. Haftalardır bu hareketi çalışıyordum ve ara sıra dengemi kaybediyordum. Hala bazı hareketler bana garip geliyordu, ancak çoğu zaman protezin ağırlığını neredeyse hiç hissetmiyordum. Teklifimin normal olmasını istemiştim. Jill bundan daha azını hak etmiyordu.

İç cebimden yüzük kutusunu çıkarınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Kutuyu açıp dokuz karatlık elması gösterdiğimde, onu ona doğru uzattım.

"Seni seviyorum, Tilly. Seni sevdiğimi fark etmeden önce de seviyordum ve ömrümün sonuna kadar seveceğim. Seninle tanıştığım için sonsuza kadar minnettarım ve oğlumuzun bize verdiği hediye asla unutmayacağım. Evlen benimle. Hayatımızın geri kalanında benim ol."

Bir an için oda sessizliğe büründü ve korku hakim oldu. Bir sonraki anda, o da dizlerinin üzerine çökmüş, beni öpüyordu, tuzlu gözyaşları dudaklarımı ıslatıyordu.

"Bu evet demek mi?" diye sordum
ayrıldığımızda. "Evet demek," diye fısıldadı.

Arkadaşlarımız ve ailemiz etrafımızda toplanırken yüzüğü parmağına taktım ve tüm restoran alkışlarla çınladı.

Yarın banka hesabımdaki tüm paramı kaybetsem bile, yine de hayattaki en zengin adam olurum.

Epilog

Jill

Şimdiye kadarki en güzel Noel hediyesi.

İKİ HAFTA SONRA...

Güneş ışığı yüzümü ısıtıyordu, Blay'in sol bacağına benim bacağımın üzerinde olması rahatlatıcıydı. Her gece protezini çıkarıp bacağının nefes almasını sağlıyordu, ama bunun dışında neredeyse hiç çıkarmıyordu. Artık, bacağının kesildiğini bilmeyenler bunu asla anlayamazdı. Topallamadan yürüyordu, ancak bu noktaya gelmek için çok çalışmış ve acı verici fizyoterapi seanslarına katlanmıştı. Gücü beni hayrete düşürdü. Dürüst olmak gerekirse, onun kadar iyi başa çıkabileceğimi söyleyemezdim.

Uyurken göğsümde titreyen eliyle, düzenli nefes alıp verişini dinledim. Sol elimi yorganın altından uzatarak parmağımdaki kocaman elması inceledim. Son birkaç hafta içinde onu kaç kez sersemlemiş bir şekilde seyrettiğimi sayamadım.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Nişanlanalı on dört gün olmuştu, ama hâlâ kafamda tam olarak oturtamamıştım. Blay'in evlenme teklifinde bulunacağını hiç tahmin etmemiştim.

Hiç gerginlik belirtisi göstermedi. Roller tersine olsaydı, ben ağlayarak mahvolurdum. Neyse ki, erkeklerin evlenme teklifinde bulunma geleneği feminist çağda da devam etti. Yatağın başucundaki bebek monitörü şükürler olsun ki sessizdi. İki gece önce Lukas bütün gece huysuzluk yapmıştı ve onu hiçbir şey sakinleştirememişti

. Dün gece ise... ölü gibi uyumuştı. Bebekler böyledir, sanırım.

Bebeklerden bahsetmişken...

Midem bulandı. Gerçekten...

"Mutlu Noeller, müstakbel karım." Blay omzumu öptü, beni sırt üstü çevirdi ve bacaklarımın arasına yerleşti. "Çok güzelsin."

Bana evlenme teklif ettiğinden beri her sabah *müstakbel eşine* yönelik bu sözleri söylüyordu. "Dün gecedен beri hala sarhoş musun? Eminim saçlarım kuş yuvası gibidir, gözlerimin köşelerinde maskara kalıntıları vardır ve dün gece fondötenimi temizlemediğim için yastık kılıflarını lekelemişimdir."

Bilgece başını salladı. "Hmm, şimdi sen söyleyince, *güzel* demek biraz abartılı olabilir."

En iyi huysuz suratımı taktım. "Evlilik teklifini reddediyorum." "Çok geç. Artık hayat boyu bana bağlısın." Ben itiraz etmeden beni öptü, dilini dilimin üzerinde gezdirdi. Onun öpücüğünde kendimi kaybettim, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime yaklaştırdım. "Lukas..." Blay boynuma burnunu sürttü.

"Hâlâ uyuyor. Ne kadar süre uyuyacak, kimse bilemez." "O zaman bundan yararlanmalıyız."

Dişlerini meme ucuma sürttü. Ona doğru eğildim, inleyerek, karnımın derinliklerinde zevk birikiyordu. Pelvisimi eğerek ona uzandım. Annelik içgüdülerim bana fazla vaktimiz olmadığını söylüyordu ve mükemmel mutluluğumu ne kadar sevdiğim kadar, bir kızın ihtiyaçları da vardı.

Onu içime alırken, mutlulukla iç geçirdim. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi, beni mükemmel bir şekilde doldurdu. Sırt üstü yattı ve beni de yanında götürdü.

"Beni sür, nişanlım. Ve eğer iyi olursan, sana hediyeni vereceğim."

Gülerek kalçalarımı döndürdüm ve kaslarımı onun penisi etrafında sıktım. Gözlerini kapattı ve inledi.

"Harika bir his."

Bebek monitöründen hafif bir hareket sesi geldi. Hızımı artırdım, verimli klima olmasına rağmen alnımda ter damlaları birikiyordu. Blay kalçalarımı tuttu, ben aciliyetle onun penisi üzerinde zıplarken beni destekledi, avuç içlerim onun göğsündeydi. Doruğa ulaşmam, bir asteroidin gezegene çarpması hızıyla gerçekleşti. Blay, artçı sarsıntılar devam ederken kısa bir süre sonra beni takip etti. Nefes nefese, göğsüne yığıldım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, dudaklarım boynundaki çizgiyi takip ederek. "Ne için?"

"Çok hızlı."

"Öyle bir şey yok, özellikle de yan odada dünyanın en iyi sik engelleyicisi varken."

Tam o anda, Lukas öfkeli bir çığlık attı. Ben inledim. Blay'in yumuşayan penisi içimden çıktı ve ben sırt üstü yığıldım, hala nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

"Ben gidebilirim. Bacağımı yerleştirmek bir saniye sürmez."

Kafamı salladım. "Ben hallederim." Battaniyeyi bir kenara atıp yataktan çıktım ve kapının arkasına asılı olan bornozu giydim. Lukas beni gördüğü anda ağlamayı kesti ve tombul kollarını uzattı. Beşiğe eğildim ve onu kollarımın arasına aldım, yüzünü öpücüklerle doldurdum.

"Zamanlaman hala yanlış, dostum. Bunun hakkında konuşmamız lazım."

Bana gülümsedi. Dördüncü dişi çoktan çıkmıştı. O kadar hızlı büyüyordu ki, önemli bir dönüm noktasını kaçıırırım diye gözümü kırpmaya korkuyordum.

"Hadi babamıza gidelim."

Onu odamıza taşıdım. Blay'i görünce gözleri parladı ve kollarımda kıvranmaya başladı. Tam bir babasının oğlu. Onu Blay'e verdim. Blay onu yanına aldı ve başının üstüne öpücükler yağdırdı.

"Dada diyebilir misin? Dada. Da-da."

Kıkırdadım. "Biraz erken olabilir."

"Pah. O da benim gibi bir dahi."

"Hmm, acaba senin muhteşem alçakgönüllülüğünü de miras alacak mı?" "Kendine güvenmenin bir sakıncası yok."

"Senin de kendinden emin olduğunu düşünürsek, bu iyi bir şey."

Baba ve oğlunu baş başa bırakıp banyoya gittim. Kapıyı kapattığımda kalbim göğsümde çarpıyordu ve banyo dolabını açarken parmaklarım titriyordu. Birkaç gündür hamile olabileceğimi düşünüyordum, bu yüzden dün Nassau'da durduğumuzda bir test almıştım. Blay, Lukas'a yaşça yakın bir çocuk daha istediğini açıkça belirtmişti, bu yüzden birkaç aydır korunmuyorduk, ama şu ana kadar bir sonuç yoktu. Her adet dönemimde, yüzünde hayal kırıklığı belirlediğini görüyordum, sonra onu parlak gülümsemesinin arkasına saklıyor ve göz kırparak daha çok çabalamamız gerektiğini söylüyordu.

Kahverengi kağıt torbaya daldım ve kiti çıkardım. Ne yapmam gerektiğini bilmeme rağmen talimatları okudum. Çubuğa idrarımı yap. Bekle. Dua et. *Umarım, kutla.*

Saatime zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra, küçük banyoda dolaşmaya başladım. Neden bu tür durumlarda zaman bu kadar yavaş geçiyordu? Bu, çözülemeyen ebedi bir gizemdi.

Zamanlayıcı çaldı. Sıçrayarak titrek bir nefes verdim. Çubuğu aldım ve ona bakmadan önce sessizce dua ettim.

Hamileydim.

Dudaklarımdan bir ıgık döküldü ve bornozumun bir kısmını avuçladım. *Başarmıştım. Başarmıştık.* Yatak odasının kapısını açarken göğsüm doluydu. Blay, Lukas'ı gıdıklıyordu, bebeğimin kahkahaları kalbimi parçalıyordu.

Yüzümden gülümseme eksik olmadan, çubuğu yatağı attım ve Blay'in kucağına düştü.

"Mutlu Noeller, müstakbel kocam."

Çubuğı baktı, sonra bana. Çubuğı aldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu... Bu...?" Başımı

salladım. "Evet."

"Oh, bebeğim." Bana kollarını uzattı ve ben onun kucağına atladım, onu ve Lukas'ı kucakladım.

"Duydun mu, oğlum?" Saçlarını öptüm, kendine özgü kokusunu içime çektim. "Ağabey olacaksın."

"Bir bebek daha." Blay şok olmuş gibiydi. Elini karnıma koydu. "Ve bu sefer, en başından itibaren bunun bir parçası olacağım."

Suçluluk tadı ekşiydi, o anın tüm sevincini emiyordu. Başımı eğdim, utanç damarlarımdan akıyordu. Blay'in hamileliğimin çoğunu kaçırmaması benim hatamdı. Bu haberi daha önce paylaşmadığım için kendimi asla affetmeyecektim. Bu haberi bu şekilde öğrenmiş olması, hayatımın geri kalanında pişmanlık kaynağı olacaktı.

"Hey." İşaret parmağıyla çenemi kaldırdı. "O muhteşem zihninin nereye gittiğini biliyorum ve sana bunu bırakmanı emrediyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Emrediyor

musun?" "Evet. Ciddiyim, Tilly."

Tanıdık takma ad beni gülümsetti ve pişmanlık duygum azaldı.

"Bana emir vermeni seviyorum."

"Öyle mi?" Gözlerini cüppemin açıklığına indirdi. Elini içeri soktu ve parmağını göğsümün şişkinliği üzerinde gezdirdi. "Biliyor musun, *T'nin* ne anlama geldiğini bana hiç söylemedin."

"Sanırım düğünü beklemelisin." Kıkırdadım.

"Hazır lafı açılmışken." Elim tuttu, başparmağıyla yüzüğü okşadı. "Bunu öne almaya ne dersin? Karnın belirginleşmeden önce."

"Bunu sadece ikinci ismimi öğrenmek için sabırsızlandığın için söylüyorsun."

"Doğru. Ben çok şeffafım." Parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Ne dersin, güzel bayan?"

"Seninle her yerde, her zaman, her zaman evlenirim."

"Bugün mü? Burada mı?"

Alnımı kırıştırdım. "Ne, yatakta mı?"

"Yani, bu da bir fikir, ama ben daha çok gemide, karaya çıkmadan önce yapmayı düşünüyordum. Ailemden yeterince kişi burada, en yakın arkadaşların da burada. Kaptan töreni yapabilir."

"Ama tüm ailen davet edilmeyi beklemeyecek mi?"

Elini reddedercesine salladı. "Birkaç hafta sonra bir parti vereceğiz. Bu onları tatmin eder. Üzülmezler. Söz veriyorum. Gerçi, her zaman tasarımcı elbisesi ve yedi katlı düğün pastası olan büyük bir tören hayal ettiysen, o da mükemmel olur. Ne istersen."

"Ben sadece seni istiyorum. Seni, Lukas'ı ve yeni üyemizi. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Beni öptü, sonra Lukas'ı öptü ve yatağın yanındaki telefona uzandı.

"John," dedi. "Mutlu Noeller. Gemiden inmeden önce yerine getirmeni istediğim bir görev daha var."

Noel günü olduğu düşünülürse, arkadaşlarım ve Blay'in ailesi harikalar yarattılar ve saat on ikiden on beş dakika önce, pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan bir buket tutarak, akıcı beyaz bir elbise içinde geçici bir koridordan yürüdüm. Elbiseyi helikopterle getiren... biri vardı. Elbisenin nereden geldiğini veya kimin tasarladığını bilmiyordum, sadece prensimle evlenecek bir prenses gibi hissediyordum. Blay'in yanında duran kardeşi Kadon'la göz göze geldim. Blay, Kadon'u sağdııcı olarak seçmişti. Üç kardeş bir anlaşma yapmışlardı, böylece hepsi bu rolü bir kez üstlenebilecek ve kimse dışlanmış veya kenara itilmiş hissetmeyecekti.

Ben yanlarından geçerken, Raya ağlamak üzereydi, Kelsey boğazını tutmuştu ve Addison bana aptalca bir gülümseme attı ve iki başparmağını havaya kaldırdı. Blay'in aksine, ben üç en iyi arkadaşım arasında seçim yapamamıştım. Sonunda, baş nedimem olmayacağına karar verdik ve bu kadar küçük bir toplantıda üç tane olması abartılı olurdu. Arkadaşlarım umursamadı. Tek istedikleri benim mutlu olmamdı.

Ve evet, çok mutluydum. Çılgınca mutluydum.

Blay'in annesi Lukas'ı kucağında sallıyordu ve Lukas, bu önemli anın farkında olmadan, annesinin çiçekli elbisesine tutturulmuş çiçekle oynuyordu. Yanından geçerken ona gülümsedim, sonra kaptanın önüne Blay'in yanına gittim.

John öne eğildi ve ikimize fısıldadı, "Hazır mısınız?"

Blay elimi tutup öptü. "Ben doğuştan hazırım."

Tören beş dakika içinde bitti. Blay, kolunu belime dolayarak ve yüzünde bir gülümsemeyle, küçük grubun alkışları eşliğinde beni koridordan geri götürdü. Kendimi hazırladım. Bir şeyler söylemeden bu olayı geçiştireceği yoktu. Ona baktım. Ağzının köşeleri seğiriyordu.

"Bitir şunu." Diye iç geçirdim.

"Ve bana, ailenin sana Jilly Tilly Rowe diyecek kadar acımasız olmayacağını söylemiştin."

"Öyle yapmadılar."

"Hayır. Daha da iyisini yaptılar."

Sesinde bastırılmış bir eğlence duyabiliyordum. "Jillian Tabitha Rowe'da yanlış bir şey yok."

"Jilly Tilly Rowe yerine, Jilly Tabby Rowe." Bir saniye daha dayanamadı ve kahkahalara boğuldu.

"Ben de hemen boşanabilirim, biliyorsun. Ya da evliliğin feshini isteyebilirim." "Evlilik tamamlanmışsa feshini isteyemezsin."

"Tamamlanmadı ki."

"Henüz değil." Beni kollarına aldı, odadan çıkıp en yakın asansöre doğru yürüdü. Kapılar kapanır kapanmaz acil durdurma düğmesine bastı. "Seni seviyorum, Tilly-Tabby. Senin her santimini seviyorum."

İnledim. "Bu çift namlulu takma adla sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacağım, değil mi?"

Yine o boktan sırıtışını takındı. "Bu çok sevimli." "Bu çok sinir bozucu."

"Sen onu seviyorsun."

Ona asla itiraf etmedim, ama seviyordum. Bu bizim özel bir şeydi, tıpkı onun gibi. "Seni seviyorum, nedenini bilmesem de."

"Evet, biliyorsun." Kalçalarını bana doğru itti. "Benim muazzam... zekam için."

Gözlerimi devirdim. "Kesinlikle senin muazzam... alçakgönüllülüğün için değil."

O güldü. Avuçlarını arkamdaki duvara dayayarak, dudaklarımı ateşli bir öpücükle ele geçirdi.

"Ne dersin, Bayan Kingcaid? Bu evliliği burada mı tamamlayalım, yoksa güzel, rahat bir yatakta mı?"

Sırıtarak, parmağımın ucuyla gömleğini okşadım. "İkisi de bana uyar."

Blaize'den bir teşekkür

Okuduğunuz için teşekkürler! Asla tek bir kadınla yuva kuracak türden bir adam olacağımı düşünmemiştim, ama sanırım ruh eşlerimizi en garip yerlerde buluyoruz - transatlantik uçuşlar da dahil! Nolen ve Kadon'un bundan sonra her Tanrı biliyor ki, onlar hayatlarının aşkına düştüklerinde ben de onları yeterince takıldım.

Henüz Jill ve bana veda etmeye hazır değilseniz, size bir sürprizim var. Barbados'u hatırlıyor musunuz? Jill'e benim sapkın tarafımı tanıttığımda neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, *Tracie'nin haber bültenine kaydolun* ve *Devoured By You'nun bonus sahnesini izleyin*.

Zaten aboneyseniz endişelenmeyin. Listeye iki kez eklenmeyeceksiniz.

[Ücretsiz kopyasını indirmek için BURAYA tıklayın.](#)

ROGUES serisini okudunuz mu? Henüz okumadıysanız, ilk kitap olan **[Entranced'ı](#)** bugün satın alın.

[TEK TIKLA ENTRANCED!](#)

ÜCRETSİZ TRACIE DELANEY KİTABI ALIN!

Tracie'nin e-posta listesine katılarak yeni çıkan kitaplar, ücretsiz kitaplar, özel fiyatlar ve diğer yazar hediyeleri hakkında ilk bilgi sahibi olun.

[BUGÜN KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN](#)

Büyük başarılarla imza atmaya yazgılı altı
arkadaş.

İnkâr eden iki sevgili.

Kalpleri kırarak büyüleyici bir hikaye.

ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.

alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces ılgın ekibine katılmanızı çok isterim.
Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Tracie Delaney'nin kitapları

MİLYARDER ROMANTİZMİ

ROGUES Serisi

Irresistibly Mine Serisi Kingcaid

Milyarder Serisi

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

Cesur Koruma Serisi

SPOR ROMANTİZMİ

Kazanan As Serisi Tam Hız

Serisi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Brook Kardeşler Serisi

BOXSETLER

Kazanan As

Brook Kardeşler

Full Velocity

ROGUES Kitap 1-3

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ

Mismatch (Winning Ace Spin Off Romanı) Break

Point (Winning Ace Novella)

Control (A Driven World/Full Velocity Romanı)

Sana Hediye

Teşekkür

Bazen, otuz beş kitap yayınladıktan sonra, teşekkür yazıları yazmayı bırakmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Her seferinde aynı şeyi söylüyormuşum gibi geliyor, ama bunun nedeni, çoğu Winning Ace'i yayınladığım ilk günden beri benimle olan, muhteşem bir ekibim olması. Onların her birine ne kadar minnettar olduğumu ve hayatımın önemli bir parçası oldukları için hayatımın ne kadar zenginleştiğini tam olarak ifade edemem. her birine ne kadar minnettar olduğumu ve hayatımın onlar sayesinde ne kadar zenginleştiğini tam olarak ifade edemem.

Bunu söyledikten sonra... başlayalım.

Hayatımın en zorlu dönemlerinden birinde bana büyük destek olan inanılmaz kocama.
Asla.

Harika asistanım Loulou'ya. Senin varlığın için teşekkür etmekten başka söyleyecek pek bir şeyim yok. Güvenebileceğim az sayıdaki insanın tam ortasındasın. Seçkin bir grup ama, aman Tanrım, ne kadar da güçlüyüz. Seni çok seviyorum.

Lasairiona ve Clare, benim muhteşem eşlerim. Konuşmadığımız bir gün geçerse (nadir olur ama olur), hayatımda önemli bir şeyin eksik olduğunu hissederim. İkinizle tanıştığımıza çok memnunum. Üçümüzün de hayallerini gerçekleştirmesine.

Bethany - her zamanki gibi muhteşem düzenlemelerin için çok teşekkür ederim.

Katie - yazdıklarımı okuduğun, İngilizce kullanımlarımı ortaya çıkarmaya devam ettiğin, dostluğun ve her gün Instagram'da gönderdiğin harika ve moral verici mesajlar için sana içtenlikle teşekkür ederim. Onlar ve sen benim için her şey demek.

Jacqueline - Tamam, ne oluyor? İki yazım hatası. İKİ! Bu kitapla kendimi aştım mı? Sanırım öyle olabilir. Her zamanki gibi, gayretin ve sonsuz desteğin için teşekkür ederim. Seni yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

ARC okuyucularıma. Sizler harikasınız! Sizler, bebeğim dünyaya gelmeden önce benim son gözlerim ve kulaklarımsınız ve okumak için zaman ayırdığınız için her birinize minnettarım.

Ve son olarak, her zamanki gibi, en büyük teşekkürlerim siz okuyuculara. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Bu işi yapabildiğim için inanılmaz derecede şanslıyım, ama sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Önümüzdeki 18 ayda pek çok heyecan verici şey beni bekliyor ve bunları sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bizi takip etmeye devam edin!

Vaktiniz varsa, Amazon, Goodreads veya Bookbub'da kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorumlar sadece okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda yazarların yeni okuyuculara ulaşmasına da yardımcı olur. Hepimizin parçası olduğu bu harika kitap severler topluluğuna büyük bir iyilik yapmış olursunuz.

Yazar Hakkında

Tracie Delaney, İngiltere'nin soğuk kuzeybatısındaki ofisinde yazdığı yirmi beşten fazla çağdaş aşk romanının Kindle Unlimited All Star yazarıdır. Ofis eskiden bir garajdı, ancak yazmak için sessiz bir yere ihtiyacı vardı ve bu yüzden onu, hala kulübeye sürüldüğü için yas tutan zavallı, uzun süredir acı çeken kocasından çaldı!

Kendini bildik bileli hevesli bir okuyucu olan Tracie, eskiden biraz erkek fatma bir kızdı ve güvenilir Enid Blyton kitaplarıyla ağaçlara tırmanıp saatlerce okurdu, neredeyse karanlık basarken eve dönerdi, poposu uyuşmuş ve birkaç kıymıkla!

Tracie'nin kitaplarının ortak teması, gerçek gücün her türlü şekilde ortaya çıkabileceğini gösteren kadınlar ve büyük bir mücadele veren (ama sonunda kaybeden!) alfa erkeklerdir.

Geceleri, iki Westie köpeği Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Biraz şarap da içiyor olabilir.

İletişim bilgileri ve daha fazlası için web sitesini ziyaret edin: [www.authortraciedelaney .com](http://www.authortraciedelaney.com)

İçindekiler

[Başlık Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Tanıtım](#)

[Tracie'den bir not Haber](#)

[Bülteni Kaydol](#)

[1. Jill](#)

[2. Blaize](#)

[3. Jill](#)

[4. Blaize](#)

[5. Jill](#)

[6. Blaize](#)

[7. Jill](#)

[8. Blaize](#)

[9. Jill](#)

[10. Blaize](#)

[11. Jill](#)

[12. Blaize](#)

[13. Jill](#)

[14. Blaize](#)

[15. Jill](#)

[16. Jill](#)

[17. Blaize](#)

[18. Jill](#)

[19. Blaize](#)

[20. Jill](#)

[21. Blaize](#)

[22. Jill](#)

[23. Jill](#)

[24. Jill](#)

[25. Blaize](#)

[26. Blaize](#)

[27. Jill](#)

[28. Blaize](#)

[29. Blaize](#)

[30. Jill](#)

[31. Blaize](#)

[32. Jill](#)

[33. Blaize](#)

[34. Jill](#)

[35. Blaize](#)

[Epilog](#)

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM